دیوان قریشی

بخشی از سروده‌های

سید محمد شافی قریشی

دیوان قریشی

بخشی از سروده‌های

استاد سید محمد شافی قریشی

مفتی اهل سنت شافعی

دیوان قریشی / سیدمحمد شافی‌قریشی.
شابک: 978-600-349-252-3
تهران: نشر احسان، ۱۳۹۷.
۲۸۶ ص.
موضوع: شعر فارسی-- قرن ۱۴؛ منظومه‌های فارسی، عربی، ترکی.
موضوع: Persian poetry -- 20th century
رده بندی کنگره: ۱۳۹۷ ۹د۶۲۵الف/PIR۸۳۹٤
رده بندی دیویی: ۱/۶۲فا۸
قریشی، سیدمحمد شافی، ۱۳۲۰ -
شماره کتابشناسی ملی: ۴۳۱۳۴۵۲

تهران، خیابان انقلاب، روبه‌روی دانشگاه تهران، پاساژ فروزنده، شماره ۴۰۶.
تلفن: ۶۶۹۵۴۴۰۴
www.nashrehsan.com

دیوان قریشی

سراینده: استاد سید محمد شافی قریشی
ناشر: نشر احسان
چاپخانه: چاپ مهارت
شمارگان: ۲۰۰۰ نسخه
نوبت چاپ: دوم- ۱۳۹۷
قیمت: ۲۰۰۰۰ تومان
شابک: ۳-۲۵۲-۳٤۹-٦۰۰-۹۷۸

فهرست

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

مقدمه

بسم الله الرحمن الرحیم و به نستعین

الحمدلله، کما ینبغی لجلال وجه الله، و عظیم سلطان الله، احمده حمداً کثیرا بعدد کلمات الله، فی عشر کلّ ثانیة عدد ذرّات مخلوقات الله، و اشهد ان لا اله الّا الله، و اشهد انّ محمداً عبده و رسوله. اللهم صلّ و سلّم و زد و بارک علی سیّدنا محمّد بن عبدالله و علی آله و صحبه اولیاءالله، خیار خلق الله، بعد انبیاء الله من الآن الی دوام ملک الله، فبعد:

این بنده‌ی محتاج به الله متعال وامیدوار به رحمت و کرم ذات پاک آن ذوالجلال، در دوران حیات خود تا سن ۷۵ سالگی آنچه را که به مناسبت‌های مختلف سروده بودم لازم دانستم آنها را به صورت یک دیوان، درآورم به امید این که ان شاءالله مورد استفاده‌ی دوستان و علاقمندان واقع گردد.

در این مقدمه چند نکته را لزوماً یاد آور می‌شوم:

۱. آن‌چه در این مجموعه ملاحظه می‌شود، اکثریت قریب به اتفاق آن‌ها شعر نیستند، بلکه سروده‌هایی هستند دارای وزن و قافیه و حقایقی هستند که به صورت منظوم عرضه شده‌اند، بنابراین نباید احدی بنده را شاعر بداند و شاعرم بنامد.

۲. تقریباً یک‌پنجم سروده‌هایم- که بنا به علل و دلایلی صلاح نبود در این دیوان آورده شود- بخشی از آن‌ها معدوم و بخشی دیگر بایگانی شده است.

۳. این بنده‌ی الله متعال در دوران قبل از تحصیل علوم دینی به علت ناآگاهی و سادگی و کم‌سوادی مطالبی را سروده‌ام و اکنون آن‌ها را قبول ندارم. اگر به دست اشخاصی افتاده باشد و به نام بنده منتشر کنند، از درجه‌ی اعتبار ساقط و مردود است.

٤. آن‌چه در این دیوان آمده در مدت پنجاه سال در زمان‌ها و مکان‌ها و موقعیت‌های گوناگون سروده شده است، به همین دلیل در بخش عقاید تکرار مکررات صورت پذیرفته است، چون قضیه از اهمیت زیادی برخوردار است و مسائل عقیدتی اصلی‌ترین و اساسی‌ترین و حیاتی‌ترین موضوعات هستند. به همین علت و سبب لازم دانستم آن‌چه را که در این خصوص سروده‌ام همه را در این دیوان

بیاورم. از طرف دیگر تکرار مسائل و مطالب مهم یکی از روش‌هایی است که در قرآن کریم به کار گرفته شده است بنابراین اشکالی وارد نیست.

۵. در بخش سوم در قسمت عمدةالمحرمات، هم ترک واجبات و سنت‌ها حرام و ممنوع اعلام شده و هم ارتکاب به محرّمات و مکروهات، لکن مراد و مقصود از حرام بودن ترک سنت‌ها و ارتکاب به مکروهات، معنی لغوی در نظر بوده است، یعنی شارع ترک سنت‌ها و ارتکاب به مکروهات را هم نهی کرده و ممنوع ساخته است، اما نه مثل و مانند ترک واجبات و ارتکاب به محرمات که در آن‌ها تهدید به عذاب و عقاب شده است.

٦. در بخش سوم، مدایح قرار دارد که بحمد الله والمنة مبالغه و اغراق نامشروع در آن‌ها وجود ندارد که متاسفانه در بعضی از سروده‌های شعرا و مدایح ایشان اغراق و مبالغه‌ی خلاف شرع و عقل به چشم می‌خورد. سایر بخش‌های این دیوان که سروده‌ها در آن به زبان فارسی و عربی و ترکی می‌باشد مطالب ارزنده و آموزنده‌ای وجود دارد. امیدوارم مورد استفاده‌ی علاقه‌مندان قرار گیرد.

۷. استفاده از مطالب دیوان در آثار مکتوب، منبرها، خطبات، فعالیت‌های هنری، اناشید و تبلیغ دین مبین به شرط ذکر منبع بلامانع است.

در خاتمه از شخصیت‌های علمی و ادبی استدعا دارم بر این دعاگو منت بگذارند و هرگونه اشکال و ایراد و انتقاد و پیشنهادی به نظرشان برسد لطفاً اعلام فرمایند تا در چاپ‌های بعدی اصلاح شود.

وما توفیقی الّا بالله علیه توکلت والیه انیب

دعاگو و ملتمس دعا

سید محمد شافی قریشی عفی الله عنه وعن والدیه

مقدمه‌ی دیوان

حمد و ثنای الله متعال و صلوات و نعت پیامبر اکرم و آل و یارانش (علیهم الصلوات والتسلیمات)

بـــه نـــام خداونـــد خلـــق جهـــان
خداونـــد بخشـــنده‌ی مهربـــان

خـــدایا، ســـپاس و ســـتایش تـــو را
تـــویی مالـــک الملـــک هـــر دو ســـرا

یگانـــه خـــدایی، یگانـــه إلـــه
بـــر ایـــن قـــول حـــق کـــلّ عـــالم گـــواه

همـــه خلـــق عـــالم فقـــط زان تـــو
جهـــان جملگـــی تحـــت فرمـــان تـــو

رؤوفـــی رحیمـــی ودودی کـــریم
صـــبوری، شـــکوری علـــیم و حکـــیم

تـــویی اکـــرم الاکـــرمین ای خـــدا
تـــویی ارحـــم الـــراحمین ای خـــدا

خلایـــق همـــه بـــر ســـر خـــوان تـــو
تـــویی میزبـــان، خلـــق مهمـــان تـــو

تـــــوبی دادرس یـــــا احـــــد یـــــا صـــــمد
بـــــه جـــــز تـــــو نخـــــواهیم از کـــــس مـــــدد

نباشـــــد کســـــی جـــــز تـــــو عـــــالم بـــــه غیـــــب
مـــــددخواهی از غیـــــر تـــــو جهـــــل و عیـــــب

مـــــؤثر نباشـــــد کســـــی در جهـــــان
بـــــه غیـــــر از تـــــو ای خـــــالق انـــــس و جـــــان

تـــــوبی در دو عـــــالم فقـــــط دادرس
بـــــه جـــــز تـــــو کســـــی نیســـــت فریـــــادرس

تـــــو بـــــر بنـــــدگان از همـــــه اقربـــــی
ز هـــــر مرشـــــد و هـــــر امـــــام و نبـــــی

امـــــام و نبـــــی پیـــــر و مرشـــــد ولـــــی
ابـــــوبکر و فـــــاروق و عثمـــــان علـــــی

همـــــه بـــــر تـــــو محتـــــاج و تـــــو بـــــی‌نیـــــاز
تـــــوبی قـــــادر مطلـــــق و کارســـــاز

یقـــــین ماســـــوای تـــــو محتـــــاج تـــــو
تفضّـــــل عطـــــا رســـــم و منهـــــاج تـــــو

تـــــو دادی بـــــه هـــــر کـــــس مقـــــام و کمـــــال
نبـــــوت، خلافـــــت، ریاســـــت مجـــــال

تـــــو از نیســـــتی هســـــت کـــــردی ورا
مُبـــــرهن بـــــود بـــــی‌شـــــک ایـــــن مـــــاجرا

تـــــو معبـــــود برحـــــقّ و مـــــا بنـــــده‌ایـــــم
بـــــه فریـــــاد مـــــا رس کـــــه درمانـــــده‌ایـــــم

محمّد رسول تو بر خاصّ و عام
درود و سلام تو بر او مُدام

بر آن سرور و سیّد الانبیا
حبیب تو و قدوه‌ی اولیا

رؤوف و کریم اشرف کائنات
سفیر تو و صاحب معجزات

خدایا تو کردی ورا مصطفی
ادب یاد دادی ستودی ورا

ستودی ورا تو به خلق عظیم
لقب دادی او را رؤوف و رحیم

تو نازل نمودی برایش کتاب
تو سوقش بدادی به راه صواب

تو کردی ورا سید المرسلین
بگردانی‌اش شافع المذنبین

تو منشقّ کردی برایش قمر
ز سوی تو بُد بهر او هر اثر

تو گفتی به او: «مٰا رَمَیْتَ اِذْ رَمَیْتْ»
هدایت نمودی ورا اِذْ هَدَیْتْ

تو کردی ورا اشرف کائنات
نمودی ورا افضل ممکنات

تو او را به معراج بردی یقین
تو راهش بدادی به عرش برین

تـــو منّـــت نهـــادی بـــر آن مصـــطفی
نمـــودی بـــرای همـــه مقتـــدا
خـــدایا ببـــاران صـــلاة و ســـلام
بـــه روح عظـــیمش همیشـــه مـــدام
بـــه ارواح اولاد و اصـــحاب او
بـــه ازواج و انصـــار و احبـــاب او

خصوصـــاً بـــه بـــوبکر، شـــیخ کِبـــار
کـــه شـــد هســـتی‌اش در ره حـــق نثـــار
تـــن و مـــال و دختـــر نمـــوده عطـــا
بـــه عشـــق خـــدا و رســـول خـــدا
شـــده والـــدِ زوج خـــتم رُســـل
هـــدایتگری ســـوی خیرالسُّـــبل
امامـــت نمـــوده بـــه حکـــم رســـول
بـــر او اقتـــدا کـــرده زوج بتـــول
از ایـــن رو خلافـــت بـــر او اســـتوار
بگردیـــده بـــا شَـــوْرِ صـــحبِ کبـــار
رســـول خـــدا را شـــده یـــار غـــار
صـــحابه بـــر او کـــرده بیعـــت دو بـــار
رضـــا داده اصـــحاب و آل رســـول
شـــود پیشـــوا بهرشـــان آن عـــدول

از او ریشه کن گشته کل فتن
به یاری حق، قادر ذوالمِنَن

چه خوش آرمیده به نزد رسول
کند رحمت آنجا همیشه نزول

درود و صلاة و سلام خدا
به روح بزرگش به صبح و مَسا

پس از او به داماد زهرا عمر
پدر زوجه ی فخر و خیر البشر

وزیر محمد رفیق علی
از او گشته دین خدا منجلی

شده فتح ایران و هم مصر و روم
به دوران آن قهرمان خدوم

به دوران خود عدل کرد اختیار
شد آرامگاهش به نزد دو یار

خلایق از او بهره بردند و سود
به روح و روانش هزاران درود

چه خوش گفته فردوسی نامدار
ببارد بر او رحمت بی شمار

(عمر کرده اسلام را آشکار
بیاراست گیتی چو باغ بهار)

پــــس از او بـــــه عثمـــــان صـــــاحب حیـــا
بـــــر آن منبــــع صــــدق و رفــــق و ســــخا
دو کـــــرّه مهـــاجر شــــده بـــی گمــــان
فــــدا کـــرده در راه حـــق مــــال و جــــان
دو دخـــــت رســــول خــــدا زوجــــه اش
یقــــین نــــور بــــاران شــــود روضــــه اش
ســــفیر رســــول خـــــدا بــــوده او
بــــه نــــا حــــق شــــده بــــالیقین کشــــته او
بــــرایش محــــافظ حســــین و حســـن
کــــه شــــاید نجــــاتش دهنــــد از مِحَــــن

پـــــس از او بـــــه روح علــــیِّ وَلـــــی
بـــــر آن بحــــر علــــم و شــــجاعت علــــی
بـــــر آن زوج زهــــرای اطهـــر بتــــول
بنــــی عــــم و دامــــاد پــــاک رســــول
رفیـــــق ابـــــوبکر و یــــار عمــــر
بــــه عثمــــان شــــفیق و بــــه امّــــت پــــدر
علــــی آن ابــــر مــــرد تــــاریخ و دیــــن
کــــه بــــد اســــوه ی زهــــد و تقــــوا یقــــین
علــــی بهــــر هــــر ســــنّیی مقتــــدا
امــــامی مطــــاع اســــت آن مرتضــــی

بر آن فاطمه دخت پاک رسول
که خیر النّسا بوده است آن بتول

به سبطینِ پاک رسول خدا
حسین و حسن زاده مرتضی

به عمّین و ازواج و ولد نبی
به هر آن و هر لحظه و هر شبی

خدایا بباران صلاة و سلام
به ارواح ایشان همیشه مدام

به راهی که آنان در آن رفته‌اند
به حقی که ایشان پذیرفته‌اند

تو ما را بر آن ره هدایت نما
تویی بهترین هادی و رهنما

به (شافی) چنان لطف کن ای خدا
که یک لحظه از حق نگردد جدا

بخش اول:
عقاید

فهرست بخش

بیان اعتقادات کلّی اهل سنّت و جماعت

گفته‌های اهل سنت در جهان
بوده است اینگونه در طول زمان

ما مسلمانیم و اهل سنتیم
ما محمّد مصطفی(ص) را امتیم

دین ما اسلام و ره راه خدا
بهرِ ما قرآن و سنّت پیشوا

راه حق را می‌کند قرآن بیان
سنّت پاک نبی تفسیر آن

این دو بهرِ ما امام و مُقتدا
طبق فهم آل و صحب مصطفی(ص)

دین حق اندر کتاب و سنّت است
بعد از آن اِجماع امّت حجّت است

آل و اصحاب نبی ما را قبول
جمله شاگردان مقبول رسول

هم ابوبکر و عمر عثمان علی(رض)
جمله بر حق بوده‌اند و هم ولی

ما محب مصطفی و آل او

پیرو اقوال و هم افعال او

هر امام از اهل بیت مصطفی

نزد ما بی شک عزیز و مُقتدا

هم علی سِبطَین و زین العابدین (ع)

باقر و صادق (ع) امام المتّقین

بوحنیفه، مالک و هم شافعی

هم امامم احمد و هم رافِعی (ع)

این بزرگان جملگی ما را امام

بر روان پاکشان صدها سلام

پیرو قرآن و سنّت بوده‌اند

ضد شرک و ضد بدعت بوده‌اند

شرک و بدعت آفت دین مبین

هر دو منفورند نزد اهل دین

ما امامان را بلا شَک پیرویم

در طریقِ حقِ ایشان می‌رویم

خواهش ایشان زِحق بوده فقط

خواهش از غیر خدا بی شک غلط

جز به امر و اِذن رَبُ العالمین

این چنین است اعتقاد اهل دین

آل و صحب مصطفی و هر امام(ع)

پیرو حق بوده‌اند آنان مدام

قولشان (اِیّاکَ نَعبُدْ نَستَعینْ)
نیست و نبود جز خدا یاور معین

مولوی فرموده اندر مثنوی
خواهش از غیر خدا کار غَبی

(خواهش دل در طریق اولیا
کفر باشد جستن از غیر خدا)

حق (وَلاتَدعُ) بگفته بر رسول (ص)
غیرِ آلله را نخواند جز جَهول

نذر و قربانی دعا در نزد ما
جملگی مخصوص درگاه خدا

غیرِ الله جمله محتاج و فقیر
رب رحمان هست علام و قدیر

بِرّ وهم تقوی شعار دین ما
اِثم و عُدوان خارج از آئین ما

تفرقه در نزد ما بی شک حرام
اتحاد مسلمین ما را مرام

مؤمنان اَلحق برادر با هم‌اند
قطرهایی متصل از یک یَم‌اند

دشمنی با اهل ایمان بس جَفا است
دشمن مؤمن شیاطین و هوی است

نارَوا در مذهب ما سَبّ و لعن
بر مسلمانان و بر اصحاب طَعن

نزد سنی سب و لعن مؤمنان
بدترین عصیان و جرم است، این بدان

غیر ملعون را کسی لعنت کند
او خودش مستوجب لعنت شود

سبّ و لعنت دشمنی آرد به بار
هم ضررهایش به امت بی شمار

لاضَرَر، هم لاضِرار، اَصلی حق است
این حقیقت ثابت و هم مطلق است

ظلم و تبعیض و تعدی هم حرام
بر تمام خلق عالم و السّلام

اعتقاد اهل سنت در جهان
بوده است این گونه در طول زمان

این قدر گفتم تو را کافی بود
ناظم این مختصر (شافی) بود

گر خلاف این به ما نسبت دهند
بی گمان کذب است و ناحق گفته‌اند

صَلِ یا رَبِ عَلی خَیرِ الرُسُل
هادی الخَلق الی خَیر السُبل

وعَلی آله وَ صَحبه اَجمَعین
وارحم اللهم (شافی) یا مُعین

منظومه‌ای مختصر از عقاید اهل سنت و جماعت در علم توحید و خداشناسی

بنــــام حـــــیّ قیــــــوم و توانـــــا

سمیــــع و مستعــــــان، عــــلام و بینـــــا

سپــــاس و حمـــــد دائــــم آن خـــدا را

کـــــه نعمتــــهای بــــی‌حــــد داده مــــا را

صـــــلاة و هـــــم ســــلام بــــی‌نهـــایت

بــــه روح مصطفــــــی ختــــم رســــالت

بــــه آل و صـــــحب آن فخــــر دو عـــــالم

بــــه اتبــــاع و بــــه احبــــابش دمــــادم

خصوصـــــاً بــــــر روان چــــار ســــرور

ابـــــوبکر و عمــــر عثمــــان و حیــــدر

کـــه هـــر یـــک کـــوکب بـــرج خلافـــت

درود حــــق برایشــــان بــــی‌نهــــایت

خدایـــا هـــر چـــه داریـــم از تــــو داریـــم

بـــه جـــز تـــو از کســـی چیـــزی نداریـــم

بـــه مـــا بخشیـــده‌ای هـــر گونـــه نعمـــت

بـــه مـــا هـــرگز نشـــاید از تـــو غـــفلت

تمــــام هستــــی مــــــا از برایــــــت

تـــن و جـــان و روان مـــا فدایـــت

تـــو در علـــم و عمـــل اخـــلاص و ایمـــان

بـــه مـــا تـــوفیق ده یـــا رب رحمـــان

نمیدانـــم چـــه چیـــزی بهرمـــان بـــه

خـــداوندا بـــه مـــا آن ده کـــه آن بـــه

ضرورت یادگیری علم توحید و خداشناسی

بیاموز علم توحید ای مسلمان
که توحید است راس دین و ایمان

ره توحید راهی مستقیم است
طریق حق جنّات نعیم است

تو از قرآن و سنّت راه حق جو
بکن دوری ز کفر و شرک و، حق گو

که چون شرک از گناهان عظیم است
یقین ماوای مشرک در جحیم است

هر آن کس شرک ورزد بر خدایش
جهنم می‌شود دائم سرایش

زجنّت تا ابد محروم گردد
به دوزخ دائماً مصدوم گردد

بیا مومن تو از حق پیروی کن
تو برکن شرک را از بیخ و از بن

اگر خواهی شوی از اهل جنّت
حذر کن دائماً از شرک و بدعت

یگانگی الله جلّ جلاله در ذات و در اسماء و صفات

خدا در ذات خود بی‌شک یگانه
وجودش واجب است و جاودانه

صفات و ذات و اسماء خداوند
نباشد بهر آنها مثل و مانند

یقــــین او صـــاحب اوصـــاف علیـــا
بـــود مخصـــوص او اسمـــاء حســـنی

مبـــرّی از تمـــام نقـــص و عیـــب اســـت
فقـــط ذات خـــدا عـــالم بـــه غـــیب اســـت

زمیـــن و آسمـــان فرمانبـــر او
بـــه هـــر ســـو رو کـــنی وجهـــش در آن ســـو

خلایـــق جملگـــی مملـــوک اوینـــد
همـــه تسبـــیح وهـــم تقـــدیس گویـــند

نظـــام خـــلق عالـــم جملـــه از اوســـت
سرخوانـــش خلایـــق دشمـــن ودوســـت

کســـی از او نباشـــد مهربانـــتر
بـــرای مومنـــان هـــادی و رهبـــر

رئـــوف اســـت و ودود و بـــر و وهـــاب
غفـــور اســـت و کـــریم و حـــیّ و تـــوّاب

همـــه مهمـــان او، او میزبـــان اســـت
قـــریب اســـت و مجـــیب و مهـــربان اســـت

ولـــیّ و والـــی و مقســـط صمـــد او اســـت
معـــین و مغـــنی و هـــادی احـــد او اســـت

معـــز اســـت و مـــذلّ و ضـــار و نافـــع
مهیمـــن هســـت و خافـــض هســـت و رافـــع

معیـــد و مبـــدء و حـــقّ و حمـــید اســـت
ســـلام و مؤمـــن و باقـــی، مجـــید اســـت

عـــزیز و ذوانتـــقام و ذوالجـــلال اســـت
صفـــاتش بـــی نهـــایت در کمـــال اســـت

صفـــاتش مثـــل ذات او قـدیـــم اســـت
ملـــیک مقتـــدر، حـــقّ و عظیـــم اســـت

بیان وحدانیّت باری تعالی در افعال

خـــداوندی کـــه ذاتـــش بـــی‌نظیـــر اســـت
حکیـــم اســـت و علیـــم و هـــم بصیـــر اســـت

در افعـالـــش شریکـــی نیـــست او را
معینـــی یـــا وزیـــری نیـــست اورا

بـــه تنهـــایی جهـــان را آفریـــده
بـــود مخلـــوق او کـــل پدیـــده

مؤثـــر نیســـت در عالـــم بـــه جـــز او
بـــه هـــر ســو رو کنـــی وجهـــش در آن ســـو

غنـــیّ مطلـــق اســـت و بـــی نیـــاز اســـت
مُجیـــب السّائلیـــن و کـــار ســـاز اســـت

بـــه جـــز او در دو عالـــم دادرس نیســـت
بـــه غیـــر از او کـــسی فریـــادرس نیـــست

یقیـــن رَبّ تـــو خیـــر الـــرّاحمین اســـت
تـــوانمند اســـت و خیـــر الحافظیـــن اســـت

هـــر آنکـــس هرچـــه دارد بی‌شـــک از اوســـت
بـــرای بندگـــان او بهتریـــن دوســـت

نباشد مهربانتر از خدا کس
خدا مر بندگان را کافی و بس

اختصاص انواع عبادت به ربّ العالمین

عبادت نیز مخصوص است او را
به این منظور کرده خلق ما را
یقین مخصوص او نذر و عبادت
دعا قربانی و اِذن شفاعت
فقط او را عبادت می‌توان کرد
فقط زو استعانت می‌توان کرد
بخوان (اِیّاکَ نَعبُدْ نَستَعِینْ) را
که تا دانی دلیل اهل دین را
تو را معبود بر حق جز خدا نیست
سئوالت جز ز درگاهش روا نیست
(اَلَیْسَ اَللهُ بِکافٍ عَبدَه) را
بخوان، اندیشه کن، بشناس او را
به جز اواز کسی کس را مدد نیست
کسی مانند او بی‌شک صمد نیست
به جز خلاق عالم داد رس نیست
به غیر از او کسی فریاد رس نیست
خدا از والدینت بر تو ارحم
یقین از هر کریمی اواست اکرم

گــــر عبـــد عاصـــی اش آیـــد بـــه ســـویش
نمـــــی رانـــــد یقـــــین او را ز کـــــویش

خـــودش فرمـــوده (اُدْعُـــونِی) بخـــوانش
(اُجِیْـــبُ دَعْـــوَةَ الـــدّاعِ) کلامـــش

تمـــام خلـــق محتاجنـــد بـــر او
چِســـان بـــر ســـوی محتاجـــان کنـــی رو

مگـــر رب تـــو بهـــرت نیســـت کـــافی؟
مگـــر تنهـــا خـــدایت نیســـت شـــافی

بـــه ابلـــیس لعـــین هـــم نـــه نگفتـــه
تقاضـــای عظـــیمش را شـــنفته

بـــه مـــاهم نـــه نخواهـــد گفـــت اگـــر خواســـت
اگـــر باشـــیم بهـــرش بنـــده‌ای راســـت

یقـــین ربّ تـــو خیـــر الـــراحمین اســـت
توانمنـــد اســـت و خیـــر الحـــافظین اســـت

گـــر از غیـــر خـــدا حاجـــت بخـــواهی
نگـــردد عایـــدت جـــز رو ســـیاهی

(فَـــلا تَـــدْعُوا مَـــعَ اللَّـــهْ) گفتـــه قـــرآن
مخـــوان جـــز رب خـــود را، ای مســـلمان

خلایـــق جملگـــی او را بخواننـــد
بجـــز او خلـــق عـــالم ناتواننـــد

رســـول و هـــم امـــام و شـــیخ و هـــم پیـــر
مـــراد و هـــم مریـــد و شـــاه و هـــم میـــر

مراد خویش را از او بخواهند
ز لطف و رحمت حق رو براهند
تو هم حاجات خود را از خدا خواه
مکن تشبیه او با رهبر و شاه
چنین تشبیه کار جاهلان است
قیاسی باطل و از ظالمان است
تو از قرآن و سنّت پیروی کن
وگرنه می‌شوی محروم و مغبون
خلاف سنّت و قرآن ضلالت
مکن غیر از خدا کس را عبادت
کسی را جز خدا خوانی اگر تو!
تو بر مَدْعُوِ غَیْبی کرده‌ای رو
بلا شک کرده‌ای او را عبادت
چنین کاری یقین جهل است و بدعت
عبادت جز خدا را شرک و باطل
بر آن راضی نگردد هیچ عاقل
عبادت ویژه ربّ السّماوات
یقین مختصّ او باشد عبادات
خدا ربّ تو و تو عبد اویی
بجز او رو مکن بر هیچ سویی
نباشد حاجبی بین تو و او
تو بر درگاه رب خویش کن رو

عطا خواهی شفا خواهی از او خواه
تو حاجت را روا خواهی از او خواه
بخوان او را تو از اعماق جانت
عجین کن عشق او را با روانت
فقط او را بخوان از او مدد جو
مشو از غیر او هرگز مدد جو
بگو یا رب خداوندا مدد کن
نباشد جز توام هرگز مدد کن
خداوندا تویی ارحم زمادر
ز رحمت برگشا بر سوی ما، در
مجیب سائلان تنها تو هستی
معین و مستعان تنها تو هستی
تویی آگاه از اسرار عالم
تو میدانی که من اندر چه حالم
کِیَم من، در کجا هستم، چه خواهم
چه می‌گویم، چِسانم، در چه راهم
از اینها نبود آگه کس در عالم
فقط آگه تویی از وضع و حالم
نباشد هیچ کس مثل تو ارحم
نهی بر زخمها دارو و مرهم
تو رزّاق علیم و پر توانی
همه مهمان تو، تو میزبانی

تـــرا خـــوان کـــرم گســـترده دائـــم

بـــه رویـــش اِنـــس و جـــن وَحـــش و بَهـــائم

خلایـــق جملـــه از الطـــاف و رحمـــت

عمومـــاً غـــرق انـــدر نـــاز و نعمـــت

هـــر آنکـــس هـــر چـــه دارد از تـــو دارد

بجـــز تـــو از کســـی چیـــزی نـــدارد

تـــو ای خـــلاق عـــالم داد مـــا رس

تـــو ای فریـــاد رس فریـــاد مـــا رس

تـــو آن ربّ رئـــوف و مهربـــانی

خلایـــق را بـــه ســـوی خـــود بخـــوانی

بـــه ابلـــیس لعـــین هـــم نـــه نگفتـــی

دعـــایش را پـــذیرفتی شِـــنُفتی

بـــه مـــا هـــم رحـــم کـــن دریـــاب مـــا را

بگیـــر از دســـت مـــا پروردگـــارا

ز شـــرّ نفـــس و شـــیطان پـــر از کـــین

تـــو مـــا را حفـــظ کـــن، یـــا ربِّ، آمـــین

ز کفـــر و شـــرک و کبـــر و فقـــرو بـــدعت

ریـــا و کـــذب و غـــلّ و غـــشّ و غیبـــت

ز بغـــض و کینـــه و حـــرص و حســـادت

ز هـــر خـــوی بـــد و زشـــت و رذالـــت

زِ هـــر جـــرم و خطـــا و فســـق و عصـــیان

خداونـــدا تـــو مـــا را حفـــظ گـــردان

بــــه مـــا توفیـــق ده انـــدر عبـــادت
عطـــا فرمـــا بـــه مـــا عِـــزّ و ســـعادت
تـــو در علـــم و عمـــل اخـــلاص و ایمـــان
بـــه مـــا توفیـــق ده یـــا ربِّ رحمـــان
منـــوّر کـــن دل مـــا را بـــه طاعـــت
تـــو مـــا را حفـــظ کـــن از شـــرک و بـــدعت
خـــدایا حاجـــت مـــا را روا کـــن
مقـــام بنـــدگی بـــر مـــا عطـــا کـــن
بـــه مـــا مگـــذار وا مـــا را تـــو یـــک آن
بـــه حـــق ســـوره‌هـــای پـــاک قـــرآن
نـــدانم مـــن چـــه چیـــزی بهرمـــان بـــه
خداونـــدا بـــه مـــا آن ده کـــه آن بـــه
خداونـــدا بـــه (شـــافی)هـــم نظـــر کـــن،
تـــلاش و ســـعی او را پـــر ثمـــر کـــن
و صـــلّی اللـــه عَلـــی شـــمس الهدایـــه
مِـــن الان الـــی یـــوم القیامـــه

منظومه‌ای دیگر در علم توحید و خداشناسی بر اساس عقیده‌ی اهل سنّت و جماعت

بســـم آن اللـــه رحمـــان و رحـــیم
بـــی نهـــایت مهربـــان، بَـــرّو کـــریم
حمدبـــی حـــدرگـــه او راســـزد
آنکـــه ربّ العالمیـــن اســـت و صمـــد

صـــــد درود و آفریـــــن و هـــــم ســـــلام
بـــــر محمـــــد مصطفـــــی خیـــــر الانـــــام
بـــــر تمـــــام آل صحـــــب آن رســـــول
جملگـــــی محبـــــوب و مقبـــــول و عـــــدول
خاصـــــه بوبـــــکر و عمـــــر عثـــــمان علـــــی
دیـــــن حـــــق گشـــــته از ایشـــــان منـــــجلی

الله سبحانه و تعالی را چگونه باید شناخت؟

خـــــالق عالـــــم یقـــــین ربّ جلیـــــل
بـــــی شـــــریك و بـــــی نظیـــــر و بـــــی بـــــدیل
معـــــرفت بـــــر آن الـــــه العـــــالمین
فـــــرض عیـــــن اســـــت از بـــــرای مومنـــــین
خـــــالق عـــــالم بلاشـــــک واحـــــد اســـــت
ایـــــن حقیقـــــت را خلایـــــق شـــــاهد اســـــت
اســـــم ذاتـــــش هســـــت اللـــــه بـــــی‌گمـــــان
بـــــر وجـــــودش دالّ مخلـــــوق جهـــــان
او وجـــــودش واجـــــب و قـــــائم بـــــه ذات
ایـــــن حقیقـــــت ثابـــــت اســـــت از ممکنـــــات
در صفـــــات و ذات بـــــی شبـــــه و مثـــــال
مســـــتعانی بـــــی وزیـــــر و لایـــــزال
نیســـــت در ذات و صـــــفاتش نقـــــص و عیـــــب
غیـــــر از او نبـــــود کســـــی عـــــالم بـــــه غیـــــب

ذات و اسمـــــاء و صفاتـــــش کـــــامل اســـت
قـــول بـــر نقـــص و زوالـــش بـــاطل اســـت

نـــــه معینـــــی بـــــاشد او را نـــــه وزیـــــر
او غنّـــــی کارســـــاز اســـــت و قـــــدیر

ضـــارّ و هـــم نـــافع فقـــط بـــی شـــک خداســـت
زیـــن ســـبب خـــواهش ز غیـــر او خطاســـت

(لَیـــسَ کَمِثْلِـــهِ شَـــیْءٌ) وصـــف او
ایـــن حقیقـــت را تـــو در قـــرآن بجـــو

خـــافض و رافـــع سمیـــع و هـــم بصیـــر
مالـــک الملـــک و عزیـــز و هـــم کبیـــر

او معـــزّ اســـت و مـــذل و ذوانتقـــام
باقـــی و وارث شهیـــد و هـــم ســـلام

قـــابض و باســـط مُهَـــیمِن هـــم مجیـــد
مـــؤمن و قـــدّوس و هـــادی و حمیـــد

صـــاحب اســـماء حسنـــی هســـت او
مـــالک دنـــیا و عقبـــی هســـت او

او اســـت صـــاحب اختیـــاری بـــی نیـــاز
مقســـط و مغـــنی ولـــیّ وکـــار ســـاز

مهربـــان تـــر نیســـت از او هیـــچ کـــس
او یگـــانـــه مستعـــــان و دادرس

مستعـــانی قـــادر و حـــاضر حکـــیم
عـــالـــم الغیـــب و سمیـــع و هـــم حلـــیم

نیست غیر از او برای ما اله
استغاثه جز از او شرک و گناه

مستعان و مستغاث الحق خداست
استعانت ازسوای او خطاست

او قریب است و مجیب و مهربان
در پناهش بندگانش در امان

هرچه دارد هر کسی بی‌شک از اوست
رحمتش بی‌حدّ و حصر است و نکوست

این حقیقت از کتاب و سنت است
هرکه غیر از این بگوید بدعت است

اعتقاد اهل سنت در جهان
این چنین بودست در طول زمان

اختصاص دعا و عبادت به درگاه ربّ العالمین

هم عبادت هم دعا مخصوص اوست
نیست و نبود مثل او محبوب و دوست

او یقیناً ارحم از هر مادری
جز در او نیست بهر ما، دری

حاجبی نبود میان او و کس
غیر از او نبود کسی فریاد رس

خلق عالم جملگی محتاج او
عفو و رحمت سنت و منهاج او

هر چه می‌خواهی ز درگاهش بخواه

رو مکن بر درگه کس جز اله

نیست لازم واسطه بر سوی او

او یقین نزدیکتر ازتو به تو

تو بخوان (إِیّاکَ نَعْبُدْ نَسْتَعِینْ)

تا بدانی حجّت اهل یقین

(فَاسْتَعِنْ بِاللّهْ) فرموده نبی

استعانت جز زحق کار غبی

پس بگو (اِیاک نَعبد نَستَعِینْ)

هم مشو از غیر الله مستعین

مرد حق از حق همی جوید مدد

کی بلا اذنش به کس خیری رسد

بندگان را یار و هم یاور خداست

خواندن غیر خدا بی شک جفاست

تو (فَلا تَدْعُوا مَعَ اللّهْ) را بخوان

خواندن غیر خدا را شرک دان

حق (وَلاتَدْعُ) بگفته بر رسول

غیر حق را کس نخواند جز جهول

بندگانش جمله محتاج وی‌اند

مالک جان و تن خود هم نی‌اند

هر نبی در کار خود وا مانده است

بی‌گمان تنها خدا را خوانده است

راه ایشـــــان راه توحیــــد اســــت و بـــس
جملگــــی محتــــاج او در هــــر نفــــس

آن بزرگـــــان مقتـــــدا مــــا پیرویــــم
در طـریــــق حـــق ایشــــان می‌رویــــم

اعتقـــــاد اهـــــل ســــنت در جهـــــان
ایـــن چنـــین بـــوده اســـت در طـــول زمـــان

بر حذر داشتن اهل سنّت و جماعت، از شرک و بدعت

ای مســـلمان بـــر تـــو بـــاد از مـــن ســـلام
گـــوش جـــان بســـپار تـــو بـــر ایـــن کـــلام

اعتقـــــاد اهـــــل ســــنت در جهـــــان
بـــوده اســـت ایـــن گونـــه در طـــول زمـــان

اعتقـــــاد و هــــم عبـــــادت بـــــالیقین
هـــر دو تـــوقیفی بـــود ای اهـــل دیـــن

اختـــــراع هـــر عبـــادت هـــر مـــرام
بـــر خـــلاف ســـنّت و قـــرآن حـــرام

اهـــل ســـنت جملـــه اهـــل اتبـــاع
نزدشــــان ممنــــوع باشــــد ابتــــداع

شـــرک و بـــدعت نزدشـــان جـــرم و حـــرام
بـــر حـــذر باشـــند از هـــر دو مـــدام

خـــطّ قرمـــز باشـــد ایـــن دو بهرشـــان
هـــر دو منفورنـــد انـــدر شهرشـــان

شـــرک و بـــدعت ضـــد توحیـــد آمـــده

بهـــر توحیـــد ایـــن دو تهدیـــد آمـــده

ســـرورم مـــولی علـــی بـــی شـَــک یقـــین

ضـــد ایـــن دو بـــوده اســـت ای اهـــل دیـــن

شـــرک و بـــدعت نـــزد او منفـــور بـــود

بهـــر محـــو ایـــن دو هـــم مـــأمور بـــود

آری آن مـــــولا علـــــیِّ مرتضـــــی

بهـــر کـــلِّ اهـــلِ ســـنّت پیشـــوا

گفتـــه در نهـــج البلاغـــه آن امـــام[1]

بـــر روان پـــاک او صـــدها ســـلام

بـــدعت ار احـــداث شـــد ســـنّت رود

چونکـــه بـــدعت ضـــد بـــا ســـنت بـــود

پـــس بپرهیزیـــد از هـــر بـــدعتی

ملتـــزم باشـــید بـــر هـــر ســـنتی

چونکـــه بـــدعت بـــالیقین از بـــدترین

ســـنت پـــاک نبـــی از بهتـــرین

ســـنّی خـــالص علـــی بـــوده علـــی

جـــان و مـــال مـــن فـــدای آن ولـــی

خـــاک پـــایش ســـرمه ی چشـــمانمان

حـــبّ او و آل او ایمانمـــان

---

۱. خ ١٤٥ ص، ص ٤٤١ ترجمه فیض.

راه ما راه علی مرتضی است
چونکه دین و مذهبش از مصطفی است
مذهبش توحید و سنّت بوده است
ضدّ شرک و ضدّ بدعت بوده است
شرک و بدعت را تو بشناس ای فلان
تا مبادا مبتلا گردی بر آن
شرک و بدعت آفت دین مبین
هر دو منفورند نزد اهل دین
شرک و بدعت دام شیطان لعین
با چنین دامی نشسته در کمین
شرک و بدعت چاه‌های دوزخند
آتشند و زمهریرند و یخ اند
شرک و بدعت بدتر از سلّ و وبا
بدتر از طاعون و مرگ بی‌دوا
شرک و بدعت بدتر از هر بدتر است
اهل شرک و اهل بدعت ابتر است
سنّی از این دو بپرهیزد مدام
تا نصیب او شود دار السلام
شرک و بدعت را شناسایی بکن
هر دو را برکن تو از ریشه ز بن
اهل شرک و اهل بدعت بالیقین
بدترین باشند در روی زمین

ای خـــدا مـــا را از ایـــن دو حفـــظ کـــن
شـــرک و بـــدعت را بکـــن ریشـــه ز بـــن

صَـــلِّ یـــا رَبِّ عَلـــی خَیْـــرِ الرُّسُـــلْ
هـــادِیِ الْخَلْـــقِ اِلـــی خَیْـــرِ السُّـــبُلْ

وَعَلـــی آلِـــهْ وَ صَـــحْبِهْ اَجْمَعِـــینْ
وَارْحَـــمِ اللّٰهُـــمَّ (شـــافِی) یـــا مُعِـــینْ

دیدگاه مولوی در مثنوی‌اش در خصوص استعانت از غیرالله

عـــارف معـــروف دنیـــا: مولـــوی
ایـــن چنـــین فرمـــوده انـــدر مثنـــوی

بـــا حضـــور آفتـــاب بـــا کمـــال
رهنمـــایی جستـــن از شـــمع و ذبـــال

بـــا وجـــود آفتـــاب خـــوش مســـاغ
روشنـــایی جستـــن از شمـــع و چـــراغ

در حضـــور پادشـــاه چـــاره ســـاز
بنـــدگان را گفـــتن ای بنـــده نـــواز

بـــی‌گمـــان تـــرك ادب باشـــد ز مـــا
کفـــر نعمـــت باشـــد و فعـــل هـــوا

بـــی‌شـــک ایـــن دال اســـت بـــر بـــی‌عـــاقلی
احمقـــی وابلهـــی و باقلـــی

خواهـــش دل در طریـــق اولیـــاء
کفـــر بـــاشد جستـــن از غیـــر خـــدا

استعانت جستن از غیر خدا
مرد را بی شک فزاید ابتلا

آن چنان که یوسف از زندانیی
با نیاز خاضع و سعدانیی

خواست یاری گفت چون بیرون روی
پیش شه گردد امورت مستوی

یاد من کن پیش تخت آن عزیز
تا مرا هم واخرد از حبس نیز

زین گنه کامد از آن نیکو خصال
ماند در زندان داور چند سال

این کلام از مثنویّ مولوی است
خواهش از غیر خدا کار غبی است

این حقایق قصّه ی قرآنی است
از کلام معجز ربانی است

زین حقایق پند گیر ای جان من
از کلام حق بود برهان من

استعانت از سوای حق جفاست
گر بخوانی جز خدا را نارواست

رب ما ربی است رحمان و رحیم
مهربان و کارساز و هم کریم

لطف او بر بندگان بی حد و حصر
نیست کس را غیر از او یاری و نصر

او کریم است و مجیب و مستعان

مستغاثی نیست جز او در جهان

خود تو را دعوت نموده بر دعا

گفته (أُدعُونی) بخوانیدش ورا

مغز انواع عبادت ها دعاست

این عبادت جز خدا را چون رواست

نیست حول و قوتی جز از خدا

ویژه او، هم عبادت، هم دعا

جز خدا کس را مخوان اندر دعا

گر تو را قرآن و سنّت رهنما

حاجتی داری ز رب خود بخواه

نیست او مانند رهبر یا چو شاه

ربّ ما چون خلق نا آگاه نیست

چون نبی یا چون ولی یا شاه نیست

بی شک او از خواهش ما آگه است

عالم الغیب است او، کی چون شه است

واسطه در بین عبد و رب او

نیست و نبود لازم ای جان عمو

انبیاء و اولیا عبد وی اند

بی نیاز از لطف و رحم او نی اند

جملگی از حق مدد می‌خواستند

هم کمک از آن صمد می‌خواستند

خواهش آنان زحق بوده فقط
خواهش از غیر خدا بی شک غلط
جز به جعل و امر رب العالمین
این چنین است اعتقاد مومنین
خواندن غیر خدا جهل است و عیب
نیست و نبود جز خدا عالم به غیب
انبیا و اولیا ما را امام
انحراف از راهشان بر ما حرام
جملگی داعی سوی حق بوده اند
نه به سوی خویشتن، ای ارجمند
درد دین را در دل خود داشتند
پرچم توحید می‌افراشتند
در ره دین جان فدا کردند و مال
هم زن و فرزند خود، بی قیل و قال
آن بزرگان رهنما بودند و بس
نه مغاث و مستعان و داد رس
راهشان بوده صراط مستقیم
جنگ با ابلیس و شیطان رجیم
نفس و شیطان نزدشان خوار و ذلیل
بهر ایشان سنت و قرآن دلیل
اعتقاد اهل سنت در جهان
این چنین بوده ست در طول زمان

آموزش توحید عبادتی از ابراهیم خلیل (علیه السلام)

مبتلا گردیده ابراهیم خلیل
از سوی معبود خود ربّ جلیل

منجنیق آماده شد از بهر او
تا در آتش افکند او را عدو

بر سر آن دستگاه منجنیق
آن زمان که مستقر شد آن عتیق

جبرئیل آمد بگفتا ای خلیل
تو نمی خواهی کمک از جبرئیل؟

گفت من یاری نمیخواهم ز کس
یاری الله مرا کافی است و بس

در حضورش چون کنم یاری طلب
از سِوای او، نیم من بی ادب

حَسبُنا الله گفت با نِعمَ الوَکیل
یاری اش بنمود آن ربّ جلیل

گَشت آتش بهر او بَرد و سلام
حفظ کرد او را خدای او مُدام

ای مسلمان پیروی کن از خلیل
مستعان تو یقین ربّ جلیل

مؤمنان را اسوه باشد آن خلیل
رَبّشان از بَهرشان نِعمَ الوَکیل

(شـــافی) راجـــی نخوانـــد جـــز خـــدا
چـــون مـــراورا هســـت قـــرآن مقتـــدا
صَـــل یـــا رَب عَلـــی شَـــمس الهُـــدی
وعَلـــی آلـــه و صَـــحبه سَـــرمدا

عقیده‌ی اهل سنّت و جماعت در خصوص آل و اصحاب رسول اکرم صلوات الله و سلامه علیهم اجمعین

آل و اصـــحاب نبـــی بـــی‌شـــک ولـــی
خاصّـــه بـــوبکر و عمـــر عثمـــان عَلـــی
آن عزیـــزان در ره دیـــن خـــدا
مخلصـــانی صـــادق و هـــم بـــی ریـــا
حافظـــان دیـــن و قـــرآن و رســـول
مخلـــص و جانبـــاز و محبـــوب و عـــدول
خـــدمت دیـــن و نبـــی را کـــرده‌انـــد
گـــوی ســـبقت راز امّـــت بـــرده انـــد
جملگـــی مقبـــول امّـــت، اولیـــا
بهتـــرینِ خلـــق، بعـــد از انبیـــا
آن بزرگـــان بـــالیقین در صـــدر دیـــن
حامیـــان شـــرع و قـــرآن مبـــین
هـــر چـــه فرمـــان می‌رســـید از ســـوی حـــق
جملـــه در اجـــرای آن انـــدر ســـبق

جـــان و مـــال خـــویش را در راه دیـــن
بـــذل می‌کردنـــد بـــا صـــدق و یقـــین

عاشـــق شـــهد شـــهادت بـــوده‌انـــد
طالـــب قســـط و عـــدالت بـــوده‌انـــد

ظلـــم و ظـــالم نزدشـــان خـــوار و ذلیـــل
اتکـــال جملـــه بـــر نعـــم الوکیـــل

روز و شـــب انـــدر عبـــادت در جهـــاد
ضـــدّ هـــر جـــرم و خـــلاف و هـــم فســـاد

تـــابع قـــرآن و ســـنّت بـــوده‌انـــد
ضـــدّ شـــرك و ضـــدّ بـــدعت بـــوده‌انـــد

عبـــد حـــق بودنـــد نـــه عبـــد هـــوی
ظـــنّ بـــد بـــردن بـــر ایشـــان نـــا روا

حـــق بـــرای آن بزرگـــان اصـــل بـــود
عصرشـــان هـــم روزگـــار وصـــل بـــود

جـــان نثاریهـــای ایشـــان شـــد ســـبب
بـــر عجـــم شـــد منتقـــل دیـــن از عـــرب

جـــان فشـــانیهای ایشـــان گـــر نبـــود
آل معـــدود نبـــی کـــی داشـــت ســـود

اتّحـــاد و هـــم وفـــاق اهـــل دیـــن
نـــزد ایشـــان فـــرض بـــوده بـــالیقین

آل و اصـــحاب نبـــی بـــا هـــم رفیـــق
خیرخـــواه همـــدگر بـــا هـــم شـــفیق

(رُحَماء بَینَهُم) در وصفشان

(خیر امّت)گفته حق در مدحشان

مدحشان کرده خدا در سه کتاب

ذمّشان بی شک حرام و نا صواب

مدحشان گفته خدا و هم رسول

هم علیّ مرتضی زوج بتول

هم خدا راضی از ایشان هم نبی

ذم ایشان بی‌گمان کار غبی

آنکه ایشان را ندارد او قبول

نزد او مردود قرآن و رسول

جمله یاران نبی را قدر دان

آن عزیزان را ولی نعمت بدان

مسلمین مدیون یاران رسول

منکر این حق نگردد جز جهول

خاک پاشان سرمه ی چشمانمان

جان و مال ما فدا در راهشان

جملگی در نزد اهل دین قبول

نزد سبطین و علی و هم رسول

ای که هستی در ردیف مؤمنان

آل و یاران نبی را پاک دان

پاکشان می‌دان زِ غلّ و غشّ و زور

جملگی از زور و از نا حق به دور

این بزرگان جمله نزد مسلمین
بهترین اندر طریق حقّ و دین

جان نثاران در طریقِ مصطفی
دوستداران علیّ مرتضی

کلّ یاران نبی را مرتضی
مدح گفته و ستوده بی ریا

گفته در نهج البلاغه آن علی
کلّ یاران نبی بی‌شک ولی

جمله یاران نبی از اتقیا
نزد کلّ اهل سنّت اولیا

هر چه اندر وصفشان گویم کم است
گفته هایم قطره‌ای از یک یم است

اهل سنّت جمله بر این باورند
آل و اصحاب نبی را چاکرند

آن بزرگان از پس فوت رسول
جملگی بوبکر را کردند قبول

تا که او شد جانشین مصطفی
آل و اصحاب نبی را مقتدا

خبرگان از روی شور و عقل و عدل
بر اساس سابقه و سنّ و فضل

ثانیِ اثنَین را نمودند انتخاب
انتخاب امری است مقبول و صواب

انتخاب اندر جهان امری قبول
منکر این حق نگردد جُز جهول

بی شک اجماع صحابه معتبر
این حقیقت قول هر صاحب نظر

اجتماع صَحب بر نا حق محال
ثابت است این نزد اصحاب کمال

هر که را اصحاب کردند انتخاب
این گزینش بی گمان عین صواب

قول و فعل جمع یاران رسول
حجّت است از بهر اصحاب عقول

قول و فعل جمعشان نبود خطا
بر اساس گفته های مصطفی

اجتماع خیر امّت حق بود
هر که جز این گفته آن نا حق بود

آل و اصحاب نبی بی شک ولی
خاصّه بوبکر و عمر عثمان علی

این بزرگان چاریار مصطفی
آل و صحب مصطفی را مقتدی

مدّت سی سال ایشان بی ریا
جانشین بودند بهر مصطفی

حُبّشان واجب بود بر اهل دین
بر تمام مؤمنات و مؤمنین

بغـــض ایشـــان هـــم حـــرام اســـت و حـــرام
دشـــمن ایشـــان یقینـــاً بـــد مـــرام
صَـــلِّ یـــا رَبِّ عَلـــیهم اجمعـــین
واغفـــر اللّهـــمّ (شـــافی) یـــا معـــین
نـــاظِمِ مَظلـــوم را رحمـــی نمـــا
لطـــف کـــن بـــر او تـــو در هـــر دو ســـرا

غزلی توحیدی در نفی خواندن غیر الله

خـــواهش از امـــوات و هـــم از غـــائبین جهلـــی جلـــی
ایـــن حقیقـــت از شـــریعت روشـــن اســـت و منجلـــی
غیـــر اَللـــه جملـــه محتـــاج و فقیـــر و نـــاتوان
خـــواه پیغمبـــر بـــود او، خـــواه مرشـــد، یـــا ولـــی
اهـــل دیـــن و حـــق مـــی‌دانـــد زمـــام خیـــر و شـــرّ
در یـــدِ اَللـــه بـــود، نـــه دســـت عثمـــان یـــا علـــی
مســـتغاث جملـــه‌شـــان بـــوده خداونـــد قـــدیر
اســـتعانت از خداشـــان بـــوده ایـــن حقّـــی جلـــی
انبیـــا و اولیـــا و شـــیخ و مرشـــد یـــا امـــام
مؤمنـــان را رهنمـــا بودنـــد همچـــون مشـــعلی
پیـــروان ایـــن بزرگـــانیم در قـــول و عمـــل
نـــی مقلّـــد بهـــر زیـــد و عمـــرو نـــه مَـــش مَنـــدَلی
(شـــافی) راجـــی بلاشـــک در طریـــق مصـــطفی اســـت
قـــول و فعلـــش ایـــن حقیقـــت را بســـازد منجلـــی

توحید عبادتی

نیست یاری و مدد بهر کسی جز از إله
پس به غیر از ذات او از هیچ کس نصرت مخواه
بی‌گمان ربّ تو از هر کس برایت ارحم است
هر چه می‌خواهی از آن ربّ رحیم خود بخواه
ثروت و صحت، سلامت عزّت و ملک و مقام
دین و دنیا، علم و توفیق عمل، هم انتباه
بین عبد و خالقت بی‌شک نباشد حاجبی
نیست و نبود آن خدا مانند رهبر یا چو شاه
انبیا و اولیا و شیخ و مرشد یا امام
هیچ کس نبود همانند خدایت خیرخواه
او سمیع است و بصیر است و مجیب و مستعان
خلق عالم را کند غرق نعم با یک نگاه
او یقیناً ارحم و اکرم بود از هر کسی
مردم از الطاف رحمش می‌شوند اهل رفاه
بی‌شک استمداد از مدعوّ غیبی جز خدا
شرک باشد طبق قرآن و سنن هم اشتباه
آنکه او غیر از خدا چیزی بخواهد بی‌گمان
وقت مرگش روزِ حشرش نزد رحمان روسیاه
انبیا و اولیا عبد خدا محتاج او
تو ز محتاجان و هم از بندگان چیزی مخواه

گشــته ثابــت ایــن حقیقــت از کتــاب و از ســنن
نیســت یــاری و مــدد بهــر کســی جــز از إلــه
(شــافیا) جــز از خــدا از هــیچ کــس نصــرت مخــواه
ورنــه بــا شــرکی کــه ورزی دیــن و عقبایــت تبــاه

عذر خواهی به درگاه ربّ رئوف و مهربان و توبه نامه و مناجات

باســـم آن اللـــه رحمـــان و رحـــیم
مهربـــان و کارســـاز و هـــم کـــریم
ای خـــدا ای مالـــک الملـــک جهـــان
ای یگانـــه صـــاحب عصـــر و زمـــان
نعمـــت اعطـــابیات انـــدر شـــمار
نایـــد ای خـــلاق و ای پروردگـــار
معتـــرف هســـتم بـــه نعمـــت هـــای تـــو
هســـت امیـــد مـــن بـــه رحمـــت هـــای تـــو
تـــو بـــه مـــن نزدیکتـــر از هـــر کســـی
لطـــف داری تـــو بـــه همچـــون مـــن بســـی
هـــر چـــه بـــر مـــن بـــوده لازم دادهای
دائمـــاً بهـــر عطـــا آمـــادهای
تـــو یگانـــه قـــادری بـــی نقـــص و عیـــب
نیســـت غیـــر از تـــو کســـی عـــالم بـــه غیـــب
مهربـــانتر هســـتی از پیغمبـــران
رحـــم و احســـان تـــو بـــی حـــد، بیکـــران

بار الها مدتی غافل بُدَم
راه را گم کرده بر باطل بُدَم

مدّتی بودم مرید این و آن
مستغاثم بندگان چون صوفیان

صوفیی بودم غریق بحر جهل
رفته بود از من به غارت فهم و عقل

باورم می‌شد دروغ این و آن
حیله و تزویر بعضی صوفیان

مدّتی درویش بودم سیخ زن
شیشه خور بودم ز روی جهل من

استغاثه می‌نمودم از علی
از شیوخ و پیر و مرشد از ولی

زین بزرگان من کمک می‌خواستم
این عمل را خیر می‌پنداشتم

پَیرُوِ، شیخان جاهل بوده‌ام
راههای شرک را پیموده ام

شرک و بدعت بوده کار و بار من
ورد من، اعمال من، اذکار من

شرک و بدعت را ز شیخ آموختم
در تنور شرک و بدعت سوختم

من ندانستم که این ره راه نیست
این طریقت جز طریق چاه نیست

شـــیخ و مرشـــد بنـــده را گمـــراه کـــرد
غـــرق انـــدر شـــرک و عصـــیان آه کـــرد

شـــرک و بـــدعتهای مـــن عمـــدی نبـــود
عفـــو کـــن ایـــن بنـــده ات را یـــا ودود

راه را گـــم کـــرده بـــودم ای الـــه
آنهمـــه ذکـــر و دعـــایم شـــد تبـــاه

توبـــه کـــردم زانهمـــه شـــرک و خطـــا
عفـــو فرمـــا بنـــده ات را ای خـــدا

توبـــه کـــردم، توبـــه‌ای همچـــون نصـــوح
توبـــه شـــد از بهـــر مـــن فـــتح الفتـــوح

ســـنّت و قـــرآن مـــرا شـــد رهنمـــا
هـــم گروهـــی اهـــل علـــم از اولیـــا

فقـــه دیـــن را خوانـــدم و آگـــه شـــدم
بعـــد از آنکـــه مـــدّتی گمـــره بُـــدَم

راه حـــق و شـــرع را مـــن یـــافتم
شـــرک و بـــدعت را بـــه دور انـــداختم

مـــن از ایـــن دو توبـــه کـــردم ای خـــدا
زیـــن دو عصـــیان خـــویش را کـــردم جـــدا

ای خـــدا، ای ارحـــم از هـــر مـــادری
جـــز در تـــو نیســـت بهـــر مـــا، دری

مـــن بـــه درگاهـــت پنـــاه آورده ام
گرچـــه عصـــیان و خطاهـــا کـــرده ام

گر گنه کردم بسی شرمنده ام
نادم و توّاب و سر افکنده ام

تو رئوف و مهربانی و رحیم
قادر و غفّار و ستّار و کریم

جز تو را هرگز نخوانم یا احد
نیست جز تو از کسی کس را مدد

بندگان تو تو را خوانند و بس
در مقام بندگی در هر نفس

غیر تو بی شک فقیر و ناتوان
عاجز و محتاج تو در دو جهان

مولوی فرموده اندر مثنوی
خواندن غیر خدا کار غبی

«خواهش دل در طریق اولیا
کفر باشد جستن از غیر خدا»

از غبار شرک و بدعت ای خدا
پاک کن این عاصی شرمنده را

اهل توحید و سنن را حفظ کن
شرک و بدعت را بِکَن ریشه ز بُن

شرک و بدعت آفت دین مبین
هر دو منفورند نزد اهل دین

شرک و بدعت بدتر از سلّ و وبا
بدتر از طاعون و، مرگ بی دوا

شــــرک و بـــــدعت چاهـهــــای دوزخ انـــــد

آتشــــند و زمهریرنـــــد و یـــــخ انـــــد

شــــرک و بـــدعت بـــدتر از هــــرَ بـــدتر اســـت

اهـــل شــــرک و اهـــل بـــدعت ابتـــر اســـت

شــــرک و بـــــدعت ضـــدّ توحیـــد آمـــده

بهـــــر توحیـــــد ایـــــن دو تهدیـــــد آمـــده

شــــرک و بـــــدعت دام شـــــیطان لعـــــین

بـــــا چنـــــین دامـــــی نشســـــته در کمـــــین

شــــرک و بـــــدعت مثــــل طـــوق لعنتنـــــد

بهـــــر اعمـــــال مســـــلمان آفـــــت انـــــد

مـــــؤمن از ایـــــن دو یقـــــین دوری کنـــــد

دیـــــن و اهـــــل دیـــــن را یـــــاری کنـــــد

صـــــلّ یـــــا ربّ علـــــی خیـــــر الرســـــل

هـــــادی الخلـــــق الـــــی خیـــــر الســـــبل

وعلـــــی آلـــــه و صـــــحبه اجمعـــــین

وارحـــــم اللهـــــم (شـــــافی) یـــــا معـــــین

(شـــــافی) مظلـــــوم را رحمـــــت نمـــــا

رحـــــم کـــــن بـــــر او تـــــو در هـــــر دو ســـــرا

بخش دوم:
تعلیم الایمان

فهرست بخش

معرفی کتاب تعلیم‌الایمان و سبب تألیف آن

بدیهی است که انسان اشرف مخلوقات است، و شریفترین چیز در وجود انسان قلب او است، و عزیزترین چیز در قلب او ایمان او است.

ایمان بزرگترین و پر ارزشترین نعمت خدائی است، آدمی با داشتن ایمان همه چیز دارد، و اگر ایمان ندارد، در حقیقت هیچ چیز ندارد، ایمان مؤمن واقعی برای او تکیه‌گاه بسیار محکم و استواری است که همواره در پناه ایمان در آرامش بسر می‌برد.

ایمان مؤمن برای او سعادت آفرین و خوشبختی‌آور است که او را بسوی صلاح و فلاح و کسب سعادت دنیا و آخرت سوق می‌دهد و به جانب عزّت و حریّت و سربلندی هدایت می‌کند.

مسلّماً پذیرفته شدن هر عمل نیک متوقف بر وجود ایمان در شخص است، از شخص بی‌ایمان هیچ عمل نیک پذیرفته نمی‌شود و به همین دلیل یادگیری و آموزش علم ایمان بر همگان از اهم واجبات است فلذا نویسنده به تألیف این منظومۀ مختصر مبادرت ورزیدم تا دَینِ خود را بدین خودم ادا نموده و مؤمنین را در فهم و درک ایمان اسلامی یاری کرده باشم.

علم و آگاهی به مندرجات و مطالب این منظومه برای مؤمنین بخصوص برای نوجوانان و طلاب عزیزی که به تحصیل مقدمات علوم دینی اشتغال دارند بسیار لازم است.

امید است ان‌شاءالله این کتاب برای عموم مسلمین مفید واقع گردد.

سید محمد شافی قریشی

ابیاتی در ترغیب و تشویق به آموزش علوم دینی

علـــــم ایمـــــان و مســــلمانی یقـــــین
بایـــــدت آموخـــــت نـــــزد مـــــرد دیـــــن

کســـب علـــم دیـــن برایـــت واجـــب اســـت
جهـــل بـــین تـــو و دینـــت حاجـــب اســـت

جهـــل از بهـــر مســـلمان عیـــب و عـــار
کـــس بـــه آن راضـــی نگـــردد جـــز حمـــار

افضـــــــل اعمالـــــــت از روی یقـــــین
بعـــد از ایمـــان تـــو، کســـب علـــم دیـــن

شـــمع دیـــن بـــا علـــم ایمـــان برفـــروز
جـــان خـــود در نـــار نـــادانی مســـوز

تـــو منّـــور کـــن بـــه دانـــش کـــاخ دیـــن
تـــا بتابـــد در دلـــت نـــور یقـــین

علـــــم دیـــــن روح و روان مؤمنـــــان
هســـت نـــادان مـــرده‌ای نـــاداده جـــان

علـــم دیـــن آب حیـــات مـــؤمن اســـت
آن بـــه آســـانی نمـــی‌آیـــد بـــه دســـت

علـــم و اخـــلاص و عمـــل ایمـــان تـــرا
حفـــظ خواهـــد کـــرد از نیـــران تـــرا

علـــم دیـــن میـــراث کـــلّ انبیـــاء
موجـــب ترفیـــع قـــدر اولیـــاء

علم دین بهتر ز ملک و مال و جاه
جاهلان را دین و هم دنیا تباه
بشنو این حق را تو از قول خدا
لیسَ لِلأنسانِ اِلّا ما سعی
پس در این ره سعی و کوشش کن مدام
تا شوی نائل به مقصود و مرام
در پی تحصیل علم دین بکوش
شهد علم دین و تقوی را بنوش
علم و تقوی موجب عزّ و کمال
مایه فخر و سعادت هم جمال
بار اِلها مؤمنان را کن نصیب
علم و اخلاص و عمل را یا مجیب

مقدمه

بسم آن الله رحمان و صمد
مستعانم او ، از او خواهم مدد
حمد دائم خالق یکتای را
بی شریک و حیّ و بی‌همتای را
هم درود بیکران و هم سلام
بر محمّد مصطفی خیرالانام
هم به روح آل و هم اصحاب او
بر همه اتباع و هم احباب او

بـــــر روان انبیـــــا و اولیـــــا
بـــر تمـــام مـــؤمنین بـــی‌ریـــا
مـــؤمن آن باشـــد کـــه از اعمـــاق جـــان
بـــاورش آیـــد بـــه خـــلاّق جهـــان
بـــر ملائـــک بـــر کتـــب بـــر انبیـــاء
هـــم بـــه روز آخـــرت هـــم بـــر قضـــاء
بـــا زبـــان اقـــرار و بـــاور بـــا جَنـــان
هـــم شـــود عامـــل بـــه ارکـــان بـــی‌گمـــان
ایـــن چنـــین کـــس مـــؤمن صـــادق بـــود
در مقـــام بنـــدگی لایـــق بـــود
کفـــر و ایمـــان ضـــد بـــا یکدیگرنـــد
هـــر دو بـــا هـــم جمـــع یـــک جـــا نـــی شـــوند
کـــافر آن باشـــد کـــه حـــق پنهـــان کنـــد
کفـــر خـــود را ظـــاهر و اعـــلان کنـــد
هـــر کـــه حـــق را فهـــم کـــرد و بعـــد از آن
منکـــرش گردیـــد در ســـرّ و عیـــان
ایـــن چنـــین کـــس کـــافر مطلـــق بـــود
از جنـــان محـــروم در دوزخ رود
ای خـــدا ایمـــان مـــا را حفـــظ کـــن
کفـــر و بـــدعت را بکـــن ریشـــه ز بُـــن
(شافـــی) مظلـــوم را رحمـــی نمـــا
لطـــف کـــن بـــر او تـــو در هـــر دو ســـرا

در بیان ایمان به الله سبحانه و تعالی

واجب است ایمان به خلاّق جهان
از صمیم قلب و از اعماق جان

اسم او الله، ذاتش واجب است
هر که دارد هر چه اویش واهب است

خالق هر شیئی و هستی در جهان
او بود لاغیر و این را تو بدان

ممکنات کلّ عالم بالیقین
حادث و فانی است نزد اهل دین

محدِث عالَم خداوند جلیل
بر وجودش عالَمِ هستی دلیل

جمله ذرّات جهان باشد گواه
بر وجود ذات پاک آن اله

آیت ذات احد خلق جهان
نظم موجودات ارض و آسمان

خلق بی خالق تصوّر نی شود
نظم بی ناظم تصور کی شود؟

فکر کن در کمّ و کیف کائنات
در غرائر درَ طبایع در نکات

تا جهان بینی ترا کامل شود
معرفت بر حق ترا حاصل شود

فکر در آفاق و انفس طاعت است
لیک در ذات و صفاتش بدعت است

فکر در کیفیّت ذات وَ صفات
هست در قول نبی از مُهلِکات

ای که علمت هست محدود و قلیل
درک و فهمت قاصر و لنگ و علیل

تو یقین میدان محال است و محال
درک ذات و فهم و صف ذوالجلال

فهم هر فهّام و عقل عاقلان
علم هر علاّمه، درک مدرکان

عاجز و قاصر بسی مبهوت و مات
در خصوص درک ذات و هم صفات

نه عَرَض نه جسم و نه جوهر بود
مُنکِرَش از چارپا کمتر بود

منکرش کور و کر و نادان بود
زان سبب بی‌دین و بی‌ایمان بود

تو رهایش کن هدایت نی شود
کور مادرزاد بینا کی بود

ای خدا ای خالق ارض و سما
رحم کن بر ما تو در هردو سرا

حفظ کن ایمانمان را یا کریم
کن نصیب ما تو جنات النعیم

در بیان خداشناسی

ذات و اوصاف خدا بی‌شک حق است
ذات و وصفش بی‌حد است و مطلق است

ذات و وصفش بی‌نظیر و بی‌مثال
هم قدیم و منتهی اندر کمال

در صفات و ذات و اسماء و فعال
بی‌شریک است او یقیناً لایزال

وصف او شد قُل هُوَ اللهُ اَحَد
لم یَلِد لم یُولَد اَللهُ الصَّمَد

کبریا اندر زمین و آسمان
هست مخصوص خداوند جهان

او مرید و زنده و دانا بود
هم سمیع و قادر و بینا بود

او است رحمان و رحیم و بی‌نیاز
حیّ و قیّوم و غنیّ کارساز

برّو رزّاق و رئوف و هم صبور
هم عزیز است و کریم است و غفور

خافض و رافع معزو هم رقیب
مغنی و باری عفوّ وهم حسیب

او است قدّوس و سلام و هم حمید
هم جمیل است و جلیل است و مجید

مقسط و حق و قویّ و جامع است
نور و هادی و بدیع و مانع است

او است قهّار و شدیدَ و ذوانتقام
لطف و قهرش موجبات انتظام

او علیّ و هم ولیّ و مستعان
او است اوّل آخر و ظاهر نهان

او حفیظ و هم مذلّ و هم مُمیت
او است جبّار و حلیم و هم مقیت

او مهیمن، مالک الملک و کبیر
او حکم عدل است و وارث هم خبیر

او ودود و مبدء است و هم معید
او است محیی ضارّ و نافع هم شهید

او است وهّاب و امان الخائفین
او است غفّار و مجیب السائلین

صاحب اسماءِ حُسنی هست او
هم زمام خیر و شرّ در دست او

عزّت و ذلّت غنا و فقر از او است
میخورد از خوان او اعداء و دوست

او مسبّب هست بهر هر سبب
انبیا را داده او، علم و ادب

انبیا و اولیا را او رفیع
او دهد اذن شفاعت بر شفیع

نذر و قربانی عبادت هم دعا
اختصاصی باشد از بهر خدا
مغز انواع عبادت‌ها دعاست
این عبادت جز خدا را کی رواست
واسطه در بین عبد و ربّ او
نیست و نبود لازم ای جان عمو
بی‌شک او از خواهش ما آگه است
عالم الغیب است او کی چون شه است
ربّ ما چون خلق ناآگاه نیست
چون نبی یا چون ولی یا شاه نیست
خواهش مؤمن ز حق باشد فقط
خواهش از غیر خدا بی‌شک غلط
جز به جعل و امر ربّ العالمین
این چنین است اعتقاد اهل دین
خواندن غیرخدا جهل است و عیب
نیست و نبود جز خدا عالم به غیب
خود تو را دعوت نموده بر دعا
گفته: «ادعونی» بخوانیدش ورا
او است اندر هر دو عالم داد رس
نیست غیر از او کسی فریاد رس
رحمتش بی‌حدّ و لطفش بی‌کران
نعمتش بی‌منتهی بر بندگان

صد هزاران حمد دائم هر زمان
باد بر درگاه خلاّق جهان

صد درود و آفرین صدها سلام
بر محمد ، آل و صحب او مدام

در بیان ایمان به ملائکه علیهم السّلام

بعد از ایمان بر إله العالمین
باور کلّ ملائک بالیقین

بهر مؤمن لازم است، بی‌هیچ شک
جزء ایمانست ایمان بر ملک

هر ملک باشد مطیع کردگار
ناید آنانرا عدد اندر شمار

جمله مخلوقِ حقند و عبد او
مؤمنان را یار و کافر را عدو

لحظه‌ای از یاد حق غافل نیند
هر زمان در ذکر و تقدیس ویند

جمله اندر طاعت حق مستدام
رزقشان ذکر است و تسبیح مدام

بعضی از آنها کراماً کاتبین
بعضشان مستغفران مؤمنین

بعضشان مأمور دوزخ هم عقاب
می‌کنند اهل جهنّم را عذاب

بعـــض دیگـــر حـــاملان عـــرش حـــق
بعـــض دیگـــر حامیـــان مســـتحق

هـــر یکـــی مـــأمور امـــر داورنـــد
اهـــل ایمـــان جملـــه بـــر ایـــن باورنـــد

جملگـــی معصـــوم و از عصـــیان بـــری
همچـــو انـــس و جـــن نمـــی‌باشـــند پـــری

انـــس و جـــن مختـــار انـــدر کفـــر و دیـــن
هســـت ایـــن تقـــدیر رب العـــالمین

صـــد درود و رحمـــت و صـــدها ســـلام
بـــر ملائـــک بـــاد در هـــر آن مـــدام

در بیان ایمان به کتابهای نازل شده از طرف خدا

بعـــد از ایمـــان بـــر ملـــک ای مـــرد دیـــن
لازم آمـــد بـــر کُتُـــب ایمـــان یقـــین

بـــر صـــحف تـــوراة و انجیـــل و زبـــور
هـــم بـــه قرآنـــی کـــه اســـمش هســـت نـــور

هســـت قـــرآن ناســـخ کـــلّ کتـــاب
خوانـــدن و تحریـــر آنهـــا ناصـــواب

خوانـــدن و تحریـــر قـــرآن ســـنّت اســـت
بـــی‌شـــک ایـــن قـــرآن امـــام امّـــت اســـت

ایـــن امـــامی بـــر حـــق از ســـوی خداســـت
اهـــل ایمـــان را دلیـــل و رهنماســـت

هســـــت قـــــرآن آیـــــة صـــــدق رســـــول
منکـــــر قـــــرآن نگـــــردد جـــــز جهـــــول

هســـت قـــرآن یـــک کتـــابَ بـــی‌نظیـــر
مرشـــد و هـــادی بشـــیر و هـــم نـــذیر

ایـــن کتـــاب حـــق کلامـــی کامـــل اســـت
قـــول در تحریـــف و نقصـــش باطـــل اســـت

نعمـــت عظمـــی اســـت قـــرآن مجیـــد
رحمـــت کبـــری اســـت قـــرآن مجیـــد

هســـت دانشـــگاه مـــؤمن ایـــن کتـــاب
خوانـــدن هـــر حـــرف آن را ده ثـــواب

هســـت قـــرآن بهـــر کـــلّ مـــؤمنین
حجّتـــی قـــاطع علیـــه منکـــرین

لفـــظ و معنـــایش بـــلاشـــک معجـــز اســـت
در قبـــالش انـــس و هـــم جـــن عـــاجز اســـت

تـــا قیامـــت نیـــز معجـــز باشـــد آن
حجّتـــی محکـــم بـــود در هـــر زمـــان

واعـــظ و رهبـــر مـــراد و مقتـــدا
شـــافع انـــدر آخـــرت پـــیش خـــدا

افضـــل از هـــر شـــافعی قـــرآن بـــود
برتـــر از هـــر نعمتـــی ایمـــان بـــود

قـــاری ار عامـــل بـــه قـــرآن نـــی شـــود
شـــافع روز جـــزایش کـــی شـــود

ای کــــه هســــتی در ردیـــف قاریــــان
رُبَ تـــــالٍ یَلْعَنُــــه را هـــم بخـــوان
ربنـــا اجعلنـــا بـــه مـــن عـــاملین
کـــی یکـــونَنّ لنـــا مـــن شـــافعین

در بیان ایمان به انبیاء الله علیهم الصلوات و السلام

هـــر نبـــی و هـــر رســولی هـــر زمـــان
آمـــده از ســـوی خـــلاّق جهـــان
واجـــب اســـت ایمـــان بـــر آنهـــا لاجـــرم
جملـــه‌شـــان از خانـــدن محتـــرم
بعضشـــان صـــاحب کتـــاب و مرســـلند
بعـــض دیگـــر نـــبی، ولـــی پیغمبرنـــد
بعضشـــان افضـــل ز بعـــض دیگـــر اســـت
منکـــر ایشـــان بـــلاشـــک کـــافر اســـت
خـــاتم ایشـــان محمـــد مصـــطفی
افضـــل و برتـــر ز کـــلّ انبیـــا
بـــوده هـــر پیغمبـــری را معجـــزات
منکـــرین هـــر نبـــی را کـــرده مـــات
معجـــزات حضـــرت موســـی عصـــا
مَـــنّ و ســـلوی انفجـــار چشـــمه‌هـــا
هـــم یـــد بیضـــا و شـــقّ رود نیـــل
بهـــر صـــدق حضـــرت موســـی دلیـــل

معجزات حضرت عیسی مسیح
قول او در مهد با قولی فصیح

با دعایش کرده زنده مرده را
داده اکمه را و ابرص را شفا

طیر از گل ساخته پرّان شده
هر که دیده صحنه را حیران شده

صوت داوودی عجیب و گرم بود
آهن از بهرش چو مومی نرم بود

آتش نمرود با حکم جلیل
سرد گشته بهر ابراهیم خلیل

ناقه صالح را، سلیمان را نگین
معجزات جمله‌شان حقّ الیقین

هر کدام از انبیا را آیتی
بهر شرع هر یکی را غایتی

مصطفی را نیز بوده معجزات
زان سبب فائق شده بر مشکلات

انشقاق ماه و تسبیح حصی
هم عروج حضرتش فوق السّما

لیک قرآن برترین معجزات
بوده از بهرش قرین معجزات

معجزات انبیا حقّ الیقین
ثابت و حقّ است نزد اهل دین

صد هزاران آفرین و هم سلام
بر روان پاکشان هر آن مدام
صل یا رب علیهم اجمعین
واغفر اللهم (شافی) یا معین

در بیان صفات آن بزرگواران علیهم الصلوات و التسلیمات

انبیا عاری زکین و حقد و ریب
هم مُبَرّی از جمیع نقص و عیب
نه تکبّر بوده در آنها نه جهل
معرفت بر صدق آنها بوده سهل
جمله معصوم و امین و دادگر
ناصح و دلسوز بیش از هر پدر
در دعا و دعوت خود سخت کوش
بردبار و هم حلیم و اهل هوش
دعوت آنان به سوی حق مُدام
نه به سوی خویشتن ای خوش مرام
صالح و سالم مطیع کردگار
مخلص و فعال و دانا با وقار
خیرخواه و مصلح و اهل وفا
دور از هر غلّ و غشّ و هم جفا
در تعبّد، اَعْبد از هر عابدی
در تزهّد، ازهد از هر زاهدی

خـــواهش ایشـــان زحـــق بـــوده فقـــط

خـــواهش از غیـــر خـــدا بـــی‌شـــک غلـــط

جملـــه صـــدّیق و صـــبور و متقـــی

منکـــر ایشـــان نگـــردد جـــز شـــقی

انبیـــا را مشـــترک بـــوده مســـیر

هـــر یـــک از آنهـــا بشـــیر و هـــم نـــذیر

صـــدق دعـــوی آشـــکار از قولشـــان

هـــم درســـتی آشـــکار از فعلشـــان

خلـــق را بـــا رفـــق و حکمـــت بـــی‌ریـــا

وعـــظ مـــی‌کردنـــد بـــا صـــدق و صـــفا

در تواضـــع در محبّـــت در ســـخا

کـــس نبـــوده بی‌گمـــان چـــون انبیـــا

جملـــه انـــدر دیـــن توحیـــد اســـتوار

خاضـــع و هـــم خـــائف و امیـــدوار

در قبـــال شـــرک و کفـــر کـــافرین

همچـــو کـــوهی بـــا دوام و هـــم متـــین

جـــان و مـــال خـــویش کردنـــدی فـــدا

از صـــمیم قلـــب در راه خـــدا

انبیـــا بـــین خـــدا و بنـــدگان

چـــون ســـفیری بـــوده‌انـــد انـــدر جهـــان

صـــد هـــزاران رحمـــت و صـــدها ســـلام

بـــر روان انبیـــا هـــر دم مـــدام

صــــل یــــا رب علــــیهم اجمعــــین
وارحــــم اللهــــم (شــــافی) یــــا معــــین

در بیان ایمان به معاد و روز جزاء

جــزء پــنجم هســت ایمــان بــر معــاد
هــم بــروز آخــرت(یَــوُمُ التَّنــاد)

بــر همــان روزی کــه مــردم از قبــور
زنــده میگردنــد بعــد از نفــخ صــور

در میــادین قیامــت بــی‌گمــان
حشــر میگردنــد بــا اجسامشــان

جمــع میگردنــد در میــدان حشــر
مــی‌شــود پروندهاشــان جملــه نشــر

حــاکم مطلــق در آن روز جــزا
هــیچ کــس نبــود بــلا شــک جــز خــدا

وزن اعمــال مُکَلّــف آن زمــان
مــی‌شــود آغــاز بــی‌شــک و گمــان

ایــن حقیقــت ثبــت در قــرآن بــود
هــر کــه منکــر گشــت بــی‌ایمــان بــود

وزن اعمــال مکلّــف حــق بــود
غافــل از ایــن واقعــه احمــق بــود

انبیــا و اولیــا و صــالحان
نبــود آنــانرا غــم و تــرس آن زمــان

نور ایمان و عمل خیر و صلاح
جمله‌شان را می‌برد سوی فلاح

مشرک و کافر منافق آن زمان
بی نصیب از رحمت حق بی گمان

عاقبت فرمان حق صادر شود
هر کسی بر جایگاه خود رود

اهل جنّت را سوی جنت برند
اهل دوزخ را سوی آتش کشند

اهل جنّت غرق در ناز و نعم
اهل دوزخ در شکنجه در الم

کافران و مشرکان در قعر نار
در عذاب و در شکنجه خوار و زار

صالحان در عیش و نوش اندر جنان
کافران و مشرکان محروم از آن

زندگی اندر جِنان فوز عظیم
کن نصیب ما اِلهی یا کریم

نیست ما را طاقت نار جحیم
حفظ کن ما را زآتش یا رحیم

صلِّ یا رَبِّ عَلی نُورِ الهُدی
یعنی فخر هر دو عالم مصطفی

دین و هم ایمان ما را حفظ کن
شرک و بدعت را بِکن ریشه زبُن

در بیان ایمان به قضا و قدر

هست ایمان بر قضا و بر قدر
جزء ایمان مسلمان ای پدر
آن قضا حکمی است از سوی خدا
گشته تقریر از برای ما سوی
هم قدر اندازه و مقدار هست
از سوی دادار یک معیار هست
هر چه انسان را رسد از خیر و شر
نیست بیرون از قضا و از قدر
خیر و شرّ هر قضا و هر قدر
از سوی حق است ای اهل بصر
لیک شرّ از بهر مؤمن شرّ نیست
گر کند صبر از برایش ضر نیست
ای خدا ای خالق ارض و سما
ای بدست تو قدرها و قضا
تو زشرّ هر قضا و هر قدر
حفظ کن ما را و گیر اندر نظر

استدلال بر حقّانیّت معاد و آخرت

کلّ اهل دین عالم هر زمان
معتقد بودند و هستند این بدان

بر معاد و آخرت از روی عقل
امر اجماعی است این از روی نقل

نبود این اجماع لغزش ای عزیز
کن تأمّل هستی ار اهل تمیز

عقل چون باور کند از دادگر
برّو فاجر را نگیرد در نظر

آنهمه نیکی و احسان ای پسر
چون بلا پاداش گردد، بی‌ثمر

آنهمه تخریب و غارت قتل و زور
آنهمه ظلم و ستم فسق و فجور

آن جنایتهای بی‌حّد و حساب
یاد آنها می‌کند دل را کباب

آن تجاوزهای بد مستکبران
آن تعدّیها و کفر کافران

چون بلا کیفر گذارد دادگر
چون رود خون شهیدان بر هدر

منکر پاداش و کیفر را چسان
می‌توان صاحب‌نظر گفت ای فلان

منکر عقبی بلا شک جاهل است
اعتقادش لغزش است و باطل است

منکر حق گشته او از روی کین
از ره کبر و غرور، آن ضدّ دین

ای خـــدا، ای خـــالق خلـــق جهـــان
ای بـــه تنهـــایی تـــویی صـــاحب زمـــان

بنـــدگانت را هـــدایت کـــن بـــه حـــق
رحـــم تـــو بـــر قهـــر تـــو دارد ســـبق

بیان مختصری از اوضاع و احوال اهل جهنّم در آخرت

در قیامـــت آن گـــروه کـــافران
فاســـقان و مشـــرکان، مســـتکبران

دیدهاشـــان کـــور و دلهـــا پـــر ز خـــون
حالشـــان زار و پریشـــان و زبـــون

بـــا دلـــی لـــرزان و بـــا روئـــی ســـیاه
بـــا قـــدی خـــم گشـــته از بـــار گنـــاه

چهـــرەشـــان افســـرده دلهـــا مضـــطرب
ســـینەهـــا کوبـــان و اعضـــا ملتهـــب

ســـرفکنده شرمســـار و دل پـــرآه
خـــائف و خـــوار و ذلیـــل و بـــی‌پنـــاه

هـــم پشـــیمان، خاســـرو، افســـرده حـــال
ترســـناک از حاصـــلِ و زرو، و بـــال

غـــرق انـــدر غصّـــه و انـــدوه و غـــم
در عـــذاب و رنـــج و درد و هـــم آلـــم

مفلـــس و بـــدبخت و مســـخ و بـــی‌نـــوا
هـــر گنـــاهی کـــرده آنجـــا بـــرملا

هر یک از اعضاءشان در یوم دین
شاهد اعمالشان گردد یقین

بعد از آن راهی سویَ دوزخ شوند
گاه در آتش گهی در یخ شوند

آتش و یخ دو عذاب دردناک
غلّ و رنجیر جهنم هولناک

نار دوزخ آتش حرص جنان
هی بسوزد جمله‌شانرا بی‌امان

می‌خورند از ریم و زقّوم و ضریع
آب جوشانرا چو اُشترها سریع

هی بسوزد آب داغ احشاءشان
قطعه قطعه می‌شود امعاءشان

نبود آنانرا حیات و نه ممات
نه طریق راحتی و نه نجات

صد هزاران ناله‌شانرا یک جواب
نبود آنجا قلبشان گردد کباب

جملگی اندر تخاصم در جدال
در شکنجه، در عذاب بی‌زوال

نیست پایانی برای این عذاب
جز برای مؤمنین اندر عقاب

ای خدا ای ارحم از کلّ رحیم
حفظ کن ما را تو از نار جحیم

بیان مختصری از اوضاع و احوال اهل جنّت

در قیامت دسته‌های مؤمنان
سرفراز و خنده‌رو و شادمان

چهره‌شان بشاش و غرق اندر سرور
روحشان آرام و دلها پر ز نور

رو سفید و خوش قیافه رستگار
مستفیذ از رحمت پروردگار

با هزاران عزّت و جاه و جلال
راهی جنّات عدن بی‌زوال

جملگی را سوی جنّت می‌برند
غرق اندر نعمت و عزت کنند

عیش و عشرت ناز و نعمت بیکران
بهرشان آماده دائم در جِنان

مؤمن آنجا غرق در نعمت بود
با دلی آرام و در عزّت بود

کامیاب و دلخوش و در عیش و نوش
بهره‌مند از نغمه‌ها و از سروش

خرم و خندان و مأمون از عذاب
مستفید از حور عین و از شراب

می‌خرامد در جنان با قلب شاد
میکند از ما مضی گه گاه یاد

شاد و مسرور و خرامان تا ابد
در جوار رحمت حقّ صمد

زندگی از بهر مؤمن در جنان
بهتر از هر زندگی اندر جهان

هرچه در جنّت بخواهد هر کسی
بهر او آماده می‌گردد بسی

حور عین پاکدامن مثل ماه
دل برد از آدمی با یک نگاه

مثل درّ و لؤلؤ و مرجان بود
آدمی از دیدنش حیران شود

زندگی آنجا سراسر لذّت است
مؤمن آنجا غرق اندر نعمت است

فوق لذّتهای عالم در جنان
بهر مؤمن رؤیة الله بی‌گمان

اهل جنّت غرق در ناز و نعیم
فارغ از غم، ذلک الفوز العظیم

غفلت از این زندگی جز جهل نیست
دادنش از دست کار عقل نیست

سعی کن تا تو شوی اهل جنان
هم نباشی اهل دوزخ ای فلان

عمر دنیا چند روزی بیش نیست
عیش تو اندر جهان بی‌نیش نیست

لیک در جنت همه عیش است و نوش
این گزینند هر که باشد اهل هوش
نبود آنجا ظلم و زور و ناکسی
کس ندارد کینه در دل با کسی
نشنود آنجا کسی یک ناروا
نبود آنجا نه مریضی نه دوا
نبود آنجا از رذائل ذرّه‌ای
نشنود کس از کسی بد، مزّه‌ای
الغرض جنّت بود دارالسّلام
سعی باید کرد در کسبش مدام
ای خدا ای اکرم از کلّ کریم
کن نصیب ما تو جنّات النّعیم
(شافی) دل خسته را رحمی نما
دستگیرش باش در هر دو سرا

مناظره‌ی ناظم با منکر معاد

منکری گفتا به من عقلت کجا است؟
بعد مردن زنده گشتن چون روا است
آدمی در قبر میپوسد یقین
میشود تبدیل بر خاک زمین
چون دوباره زنده و آدم شود
در جنان یا اینکه در دوزخ رود

باور این امر بس مشکل بود
چون تو را باور بر این حاصل شود؟!

گفتمش ای منکر ناداَن خموش
بیش از این در کفر و جهل خود مکوش

قادری کو خلق کرده این جهان
اینهمه اعراض و جوهر جسم و جان

او بهر ممکن بلاشک قادر است
آیه‌های قدرت او ظاهر است

اینهمه اشیاء عالم خلق اوست
هم طبایع هم غرائز مغز و پوست

اینهمه نجم و شجر انثی ذکر
نافریده جملگی را او مگر؟

آفریدن بهر او آسان بود
سخت و آسان نزد او یکسان بود

او است قادر هر چه خواهد آن کند
خواهش او خاک را انسان کند

عقل چون باور کند از دادگر
بِرّو فاجر را نگیرد در نظر!

آنهمه نیکی و احسان ای پسر
چون بلا پاداش ماند بی‌ثمر

آنهمه تخریب و غارت قتل و زور
وانهمه ظلم و ستم فسق و فجور

آن همه جور و شکنجه کفر و لعن
وانهمه تکفیر و هم توهین و طعن

چون بلا کیفر گذارد دادگر
چون رود خون شهیدان بر هدر

منکر پاداش و کیفر را چسان
میتوان صاحب نظر گفت ای فلان

منکر عقبی بلاشک جاهل است
اعتقادش لغزش است و باطل است

شک ندارم بر معاد و یوم دین
بر بهشت و دوزخ و روز پسین

لیک میگویم که الزامت کنم
بر قبول حق، وادارت کنم

بعد مردن گر نباشد زندگی
نیست بی‌شک بهر ما درماندگی

من ضرر ناکرده و در غم نیم
از تو افزونتر نباشم کم نیم

لیک باشد اعتقادم حق اگر
وارث جنّات عدنم بی‌ضرر

تا ابد ما غرق ناز و نعمتیم
رسته از هر خوف و رنج و محنتیم

لیک تو بیچاره و مغبون و پست
داده‌ای تو جنّت المأوی ز دست

نـــــار دوزخ آتـــــش حـــــرص جنـــــان
هـــر دو انـــدر جانـــت افتـــد ای فـــلان

مـــا ســـر افـــراز و عزیـــز و مفتخـــر
تـــو ســـرافکنده ذلیـــل و در ضـــرر

مـــا بدســـت آورده صـــدها ملـــک و گـــنج
تـــو گرفتـــار عـــذاب و درد و رنـــج

مـــا ســـعادتمند و خوشـــبخت و ســـلیم
تـــو شـــوی بـــدبخت در نـــار جحـــیم

مـــا بـــه جنّـــت نـــزد رب العـــالمین
تـــو بـــدوزخ نـــزد شـــیطان لعـــین

یـــار مـــا اشـــخاص صـــالح در جنـــان
یـــار تـــو احـــزاب شـــیطان ایـــن بـــدان

مـــا در آغـــوش لطیـــف حوریـــان
شـــاد و خنـــدان و خرامـــان در جنـــان

تـــو عبـــوس و نـــادم و افســـرده حـــال
در عـــذاب ودر شـــکنجه در ســـئوال

صـــد هـــزاران نالـــه‌ات را یـــک جـــواب
نشـــنوی آنجـــا دلـــت گـــردد کبـــاب

عمـــر دنیـــا چنـــد روزی بـــیش نیســـت
عـــیش تـــو انـــدر جهـــان بـــی‌نـــیش نیســـت

لیـــک در جنّـــت همـــه نـــوش اســـت نـــوش
ایـــن پســـندد هـــر کـــه باشـــد اهـــل هـــوش

زنــــدگی آنجـــا سراســـر لـــذّت اســـت
مـــؤمن آنجـــا غـــرق انـــدر نعمـــت اســـت
غفلـــت از آن زنـــدگی جـــز جهـــل نیســـت
دادنـــش از دســـت کـــار عقـــل نیســـت
ســـعی کـــن تـــا تـــو شـــوی اهـــل جنـــان
هـــم نگـــردی اهـــل دوزخ ای فـــلان
راه دینـــداری ره عقـــل اســـت و بـــس
نیســـت خســـرانی در ایـــن ره بهـــر کـــس
راه بی‌دینـــــی ره جهـــــل و عنـــــاد
راه کبـــر اســـت و غـــرور و هـــم فســـاد
جحـــد و کبـــر و کفـــر از خـــود دور کـــن
نفـــس و شـــیطان لعـــین را کـــور کـــن
توبـــه کـــن برگـــرد از راه خطـــا
تـــا نصـــیب تـــو شـــود صـــدها عطـــا
بـــار الهـــا گمرهـــان را ره نمـــا
نیســـت جـــز تـــو گمرهـــان را رهنمـــا
رحـــم کـــن بـــر مـــا و بـــر خلـــق جهـــان
ای خداونـــد کـــریم و مهربـــان
حفـــظ کـــن مـــا را تـــو از جـــرم و خطـــا
ای کـــه هســـتی صـــاحب عفـــو و عطـــا

خاتمه

یــــا الــــــه العــــالمین و یــــا صــــمد
حمـــد دائــم برتــو بــادا یــا احــد

یــاورم گشــتی تــو در نظــم کتــاب
ناصــرم بــودی تــو در راه صــواب

رهنمــا بــودی مــرا هــر آن مــدام
تــو بــه مــن الهــام کــردی ایــن مــرام

تــو معیــنم بــودی و کــردی مــدد
منــتظَم شــد ایــن کتــاب مســتند

بهــر مــؤمن اینقــدر کــافی بــود
نــاظم ایــن مختصــر (شــافی) بــود

رهــروان راه حــق را حفــظ کــن
شــرک و بــدعت را بِکَــن ریشــه ز بُــن

(شــافی) مظلــوم را رحمــت نمــا
لطــف کــن بــر او تــو در هــر دو ســرا

صــلّ یــا ربّ علــی خیــر الرُسُــل
هــادی الخلــق الــی خیــر السـبل

و علــی آلــه و صــحبه اجمعــین
وَارحَــم اللّهــمّ (شــافی) یــا معــین

بخش سوم:
نصایح

فهرست بخش

پند واندرزی سودمند، به مسلمانان ارجمند

غافــل مشــو ای عاقــل از یــاد خــدا هرگــز
چــون نیســت خــدا غافــل از یــاد شــما هرگــز

تــو بنــده‌ی او هســتی او نیــز خــدای تــو
غفلــت ز خــدا نبــود بــر بنــده روا هرگــز

غافــل شــدن از اللــه جــرم اســت و جفاکــاری
مــؤمن نشــود راضــی بــر جــرم و جفــا هرگــز

گــر ذکــر خــدا گــویی او ذکــر تــو را گویــد
از یــاد نخواهــد بــرد ای بنــده تــرا هرگــز

دانــی تــو اگــر قــدر اذکــار خداونــدی
یــک لحظــه نخــواهی شــد از ذکــر جــدا هرگــز

تــو عاشــق صــادق شــو هــم بنــده لایــق شــو
جانــا تــو مکــن غفلــت از ذکــر و دعــا هرگــز

از غیــر خــدا بــر کــن دل را و بــه او دل بنــد
نبــود بــه از او دلــدار در هــر دو ســرا هرگــز

تــو عابــد و او معبــود، تــو قاصــد و او مقصــود
امــداد مخــواه‌ای جــان از غیــر خــدا هرگــز

هــر لحــظ تــو محتــاجی بــر لطــف و عنایــاتش
تــو نیــز مبــر از یــاد یــک لحظــه ورا هرگــز

در رنــج و مصــیبت هــا رو کــن بــه نمــاز و صــبر
نبــود بــه از ایــن دارو بــر رنــج و بــلا هرگــز

در توبــه مکــن تــأخیر در قــول و عمــل تقصــیر
تــأخیر نــدارد او در عفــو و عطــا هرگــز

یــا رب نظــری فرمــا بــر (شــافی) دلــداده
یــک لحظــه ورا بــر او مگــذار تــو وا هرگــز

عرایضی چند در محضر علماء ارجمند (وفقّهم الله تعالی لمرضاته)

ســلامِ خــدا بــر تــو ای اهــل علــم
تــرا بــی‌شــک امــروز عزلــت حــرام

تــوئی نائــب خــاتم الأنبیــاء
یقــین غفلــت از ایــن نیابــت حــرام

زکــاة علــوم تــو نشــر علــوم
کــه منعش بــلا عــذر و علّــت حــرام

تــو مســئولی ای راعــی محتــرم
تــرا غفلــت از وضــع ملّــت حــرام

تــوئی منبــع فــیض دیــن خــدا
یقــین بــر تــو تــرک افاضــت حــرام

تــو در راه تبلیــغ دیــن ســعی کــن
در ایــن راه سســتی و فتــرة حــرام

هدایت نما خلق را سوی حق
نه بر سوی خود، این هدایت حرام

تو نهی از بدی کن به نیکی تو امر
که غفلت از این دو بغایت حرام

تعلّل مورز و بهانه مگیر
چه، این کار بی شکّ و شبهت حرام

بترس از خدا و مترس از کسی
که از غیر او خوف و خشیت حرام

در اقوال و اعمال خود را بپا
تخلف ز راه شریعت حرام

بود اهل علم اُسوَه بهر عوام
به عالم تخلف به شدت حرام

تو در خدمت خالق و خلق باش
یقین غفلت از این عبادت حرام

هر آن خدمتی آید از دست تو
دریغش در اصلاح امّت حرام

شدی مبتلا بر ریاست بدان
ریاست بلا قصد خدمت حرام

اگر اکثریت رضایت نداد
ترا بر جماعت امامت حرام

بیا طبق سنّت عمل کن بدان
که تبدیل سنّت به بدعت حرام

نبی، آل و یاران او اسوه‌ات
تخلّف ز الگو و اسوت حرام

تو در هر کجائی خدا بَا تو است
ترا غفلت از این معیّت حرام

بگو : (رَبّیَ الله ثمَ استقِم)
یقین ترک این استقامت حرام

تو هرگز قضاوت مکن جز بحق
یقیناً بناحق قضاوت حرام

(وَلا تقفُ ما لَیسَ لَک) را بخوان
قضاوت خلاف حقیقت حرام

مگو بد، مکن بد، مپندار بد
که هر سه بلاشک به ملت حرام

حرام آفت دین و ایمان بود
قرابت بر اینگونه آفت حرام

هر آنچه شمردم برایت حرام
شمرده است قرآن و سنّت حرام

خدایا به (شافی) تو رحمت نما
مگردان بر او عفو و رحمت حرام

پندهایی سودمند در محضر طلّاب ارجمند

اَلا اَیُّها الطّالب المهتدی
سلام علیکم لما تقتفی

تو ای طالب علم دین خدا
مبادا شوی از تعلم جدا

که چون علم و دانش ترا افتخار
مزایای آن بی حد و بی شمار

بود علم میراث پیغمبران
روا نیست غفلت نمودن از آن

نصیب هر آنکس شود علم دین
یقین انبیا را شود جانشین

روایت شده از رسول خدا
که فرموده آن خاتم انبیا

ز گهواره تا گور دانش بجوی
تو با علم و دانش ره حق بپوی

بکوشید اندر ره علم دین
اگر چه بیابید آن را به چین

روایت شده بهر ما از علی
که فرموده آن مقتدا آن ولی

بخوان ای جوان جهل ننگ است و عار
رضایت ندارد بر آن جز حمار[1]

پدر مرده نبود یتیم ای عجب
یتیم آنکه عاری ز علم و ادب[2]

---

۱. تَعَلَّم یا فَتیٰ، فَالجَهلُ عارٌ / وَلا یَرضیٰ بِهِ إلّا حِمارٌ
۲. لَیسَ الیَتیمُ الَّذی قَد ماتَ والِدُهُ / بَلِ الیَتیمُ یَتیمُ العِلمِ وَ الأدَبِ

چنـــین گفتـــه آن ســـعدی نامـــدار
بـبـــارد بـــر او رحمـــت بـــی شـــمار
ز دانـــش بـــه انـــدر جهـــان هـــیچ نیســـت
تـــن مـــرده و جـــان نـــادان یکـــی اســـت
پـــی علـــم چـــون شـــمع بایـــد گـــداخت
کـــه بـــی علـــم نتـــوان خـــدا را شـــناخت
نصـــیحت ز دیـــن اســـت گـــویم تـــرا
خـــدایت کنـــد حفـــظ در دو ســـرا
تـــو در راه تحصـــیل دانـــش بکـــوش
لبـــاس گرانقـــدر تقـــوی بپـــوش
مکـــن وقـــت خـــود را تـــو هرگـــز تلـــف
عزیـــزم بـــرو در طریـــق ســـلف
تـــو هـــر لحظـــه‌ات را غنیمـــت بـــدان
بـــه نفـــس و هوایـــت مـــده تـــو امـــان
حـــذر کـــن ز هـــر نـــوع جـــرم و خطـــا
کـــه تـــا علـــم دیـــن بـــر تـــو گـــردد عطـــا
شـــدی عـــالم مخلصـــی گـــر، بـــدان
شـــوی نایـــب پـــاک پیغمبـــران
نبـــی آل و صـــحبش تـــرا اســـوه بـــاد
کتـــاب خـــدا مـــر تـــو را قـــدوه بـــاد
یقـــین طالـــب العلـــم بـــا عقـــل و هـــوش
نصـــیحت پـــذیر بگیـــرد بـــه گـــوش

نگـــردد هـــوایش بـــرایش الـــه
مبـــادا شـــود نـــزد حـــق رو ســـیاه

بپرهیـــزد از هرچـــه عصـــیان بـــود
ره معصـــیت راه شـــیطان بـــود

توکّـــل کنـــد بـــر خـــدا نـــه بـــه کـــس
طریـــق ســـعادت همـــین اســـت و بـــس

یقینـــاً بدانـــد کـــه او را خـــدا
رحـــیم اســـت و رحمـــان و مشـــکل گشـــا

هـــر آنچـــه خـــدا خواســـت آن می‌شـــود
گـــدا، بینـــوا شـــاه و خـــان می‌شـــود

غنـــا فقـــر و عـــزّت بـــه دســـت خـــدا ســـت
توکـــل بـــه غیـــرش گنـــاه و خطـــا اســـت

ز مـــادر بـــود مهربـــانتر خـــدا
ز یـــادش مشـــو یـــک نفـــس هـــم جـــدا

ز (شـــافی) هـــزاران دردو و ســـلام
بـــه هـــر طالـــب مخلـــص و خـــوش مـــرام

پند و اندرزی سودمند، به جوانان ارجمند

ســـلام ای جوانـــان ایـــران زمـــین
نصـــیحت کـــنم مـــن شـــما را چنـــین

شـــما ای جوانـــان ایـــن مـــرز و بـــوم
نباشـــید غافـــل ز فرهنـــگ شـــوم

ز فرهنگ ابلیس و ابلیسیان
ز وسواس کفّار و تلبیسیان

کمین کرده دشمن برای شما
که آتش زند بر سرای شما

تهاجم نموده‌ست دشمن به ما
به فرهنگ و بر دین به جان شما

نهاده دو صد دام از بهرتان
که آتش زند در ده و شهرتان

بود دام دشمن شراب و قمار
هروئین و تریاک و شیشه سگار

تعلّق به فحشاء و بر مسکرات
تمایل به عصیان و بر منکرات

تشبّه به بی‌دین و لامذهبان
تمسّک به آداب بدمکتبان

مبادا که مغلوب دشمن شوید
به راهی که دشمن بخواهد روید

جوان خردمند و دانا غیور
کند خویشتن را ز عصیان به دور

حذر می‌کند از حرام و گناه
مبادا شود نزد حق روسیاه

خدا را ز یادت مبر ای جوان
که محتاج اویی تو در هر زمان

تو اندر سرایش سرخوان او
خدا میزبانست تو مهمان او

هر آنچه تو داری خدا داده است
بهشت هم برای تو آماده است

تو را داده او دانش و عقل و هوش
زبان و بیان دست و پا چشم و گوش

تو هم شکر کن قدرشان را بدان
کسی جز ولی نعمتت را نخوان

بگو: ای خداوند ارض و سما
تویی مالک الملک هر دو سرا

یگانه خدایی، یگانه إله
بر این قول حق خلق عالم گواه

تویی اکرم الأکرمین ای خدا
تویی ارحم الراحمین ای خدا

تو معبود بر حق و ما بنده‌ئیم
به فریاد ما رس که در مانده‌ایم

به ما رحم کن دست ما را بگیر
تویی بی‌گمان خالق دستگیر

تویی در دو عالم فقط دادرس
بجز تو کسی نیست فریادرس

تو بر بندگان از همه اقربی
ز هر مرشد و هر امام و نبی

امـــام و نبـــی پیـــر و مرشـــد ولـــی
ابـــوبکر و فـــاروق و عثمـــان علـــی
همـــه بـــر تـــو محتـــاج و تـــو بـــی‌نیـــاز
تـــوبی قـــادر مطلـــق و کارســـاز
یقـــین ماســـوای تـــو محتـــاج تـــو
تفضّـــل، کـــرم رســـم و منهـــاج تـــو
تـــو از شـــرّ شـــیطان و نفـــس و هـــوا
ز هـــر جـــرم و عصـــیان و فســـق و خطـــا
تمسّـــک بـــه فرهنـــگ بیگانگـــان
توسّـــل بـــه امـــوات و بـــر غائیـــان
ز هـــر نـــوع شـــرک و مخـــدّر ریـــا
ز هـــر اثـــم و عـــدوان و کبـــر ای خـــدا
نگهـــدار مـــا را و محفـــوظ کـــن
بکـــن ریشـــه‌ی شـــرک و بـــدعت زبُـــن
بـــه (شـــافی) چنـــان لطـــف کـــن ای خـــدا
کـــه یـــک لحظـــه از حـــق نگـــردد جـــدا

ابیاتی چند در ذم دنیا و شیطان و دنیا پرستان فریب‌خورده

دنیـــا و شـــیطان هردوشـــان مکّـــار و هـــم جادوگرنـــد
افتـــیم اگـــر در دامشـــان مـــارا بـــه دوزخ میبرنـــد
پرهیـــز کـــن از هردوشـــان هرگـــز مشـــو مفتونشـــان
فرزانگـــان ایـــن جهـــان عقبـــی بـــه دنیـــا می‌خرنـــد

دنیـــا ز بـــال یـــک پشـــه در نـــزد حـــق کمتـــر بـــود
پـــس دل بـــر ایـــن دنیـــا مبنـــد دنیـــا پرســـتان ابترنـــد
بـــرکن دل ازدنیـــای دون، خـــود رامکـــن بهـــرش زبـــون
رو صـــبرو تقـــوی پیشـــه کـــن، پرهیزکـــاران ســـرورند
دنیـــا پرســـتان بـــالیقین، در منطـــق قـــرآن و دیـــن
در نـــــزد ربّ العـــــالمین، از چارپایـــــان کمترنـــــد
از بهـــر دنیـــا بـــی امـــان، در کوششـــند از عمـــق جـــان
ایـــن ناکســـان نابـــاوران، از بهـــر دنیـــا چاکرنـــد
دنیـــا و شـــیطان بـــی گمـــان، دو دشـــمنند از بهرمـــان
آنـــان کـــه گردنـــد عبدشـــان، بیچـــاره انـــدر محشـــرند
نفـــس و هـــوی را کـــور کـــن، در بنـــدگی مجبـــور کـــن
خـــود را زِعصـــیان دورکـــن چـــون عاصـــیان بداخترنـــد
(شـــافی) بـــرو در راه حـــق، تـــا داری انـــدر تـــن رمـــق
آنگـــــه کـــــه برگـــــردد ورق، نابـــــاوران بـــــی یاورنـــــد

هر چه کنی به خود کنی، گر همه نیک و بد کنی

روایـــــــت شـــــــده در بخـــــــاری چنـــــــین
کـــــه فرمـــــوده پیغمبـــــر راســـــتین
ســـــگی را زنـــــی دیـــــده نزدیـــــک چـــــاه
عطـــــش کـــــرده احـــــوال او را تبـــــاه
نـــــه دلـــــوی در آنجـــــا و نـــــه ریســـــمان
کـــــه آبـــــی دهـــــد بـــــر ســـــگ نـــــا تـــــوان

در آورده از پــــای خــــود کفــــش خــــویش
بــــر آن کفــــش خــــود بســــته دســــتار ریــــش
ســــــگ تشــــــنه را داده آبــــــی زلال
همــــان بــــانوی مهربــــان خــــوش خصــــال
خبــــــر داده پیغمبــــــر آن زمــــــان
ز ســــوی خداونــــــد خلــــــق جهــــــان
گناهــــــان زن جملگــــــی گشــــــته عفــــو
غــــم و غصّــــه هــــم از دلــــش گشــــته محــــو
در ایــــن قصّــــه جانــــا تأمــــل نمــــا
کــــه امــــری عظــــیم اســــت ایــــن مــــاجرا
نکــــوئی بــــه ســــگ حاصــــلش آن شــــود
نگــــر تــــا بــــه اصــــحاب دیــــن چــــون شــــود
نکــــوئی کنــــد هــــر کــــه برخــــود کنــــد
اگــــر بــــد کنــــد نیــــز بــــر خــــود کنــــد
(إن اَحسَــــــنتُم اَحسَــــــنتُمُ) را بخــــوان
ز پــــاداش نیکــــی تــــو غافــــل ممــــان
(فَاَحسِــــن کمــــا احسَــــن اللــــه الیــــک)
بــــه عُقبــــی تــــو یــــا بــــیش بَــــینَ یَــــدَیک
نکــــوئی کنــــد آنکــــه شخصــــی نکــــو اســــت
تــــراود ز کــــوزه از آنچــــه در اوســــت
بــــر آنکــــس خــــدا لطــــف و نیکــــی کنــــد
کــــه بــــر خلــــق از او خیــــر و نیکــــی رســــد

خدایا بباران درود و سلام
به اشخاص خوش سیرت و نیکنام

(بد مکن که بد افتی، چه مکن که خود افتی)

روایت شده از رسول خدا
خبر داده آن خاتم الانبیا
زنی گربه‌ای را به چوبی ببست
دل گربه از او به سختی شکست
نه آبش بداد و نه یک لقمه نان
ز جوع و عطش گربه بسپرد جان
خبر داد پیغمبر از کردگار
به دوزخ رود آن زن نابکار
از این قصّه جانا تو عبرت بگیر
بترس از خدای علیم و بصیر
به گربه ستم حاصلش آن شود
نگر تا به اصحاب دین چون شود
تو تیغ ستم را بکن در نیام
خدایت عزیز است و ذوانتقام
تو بر خود ستم را نداری روا
مدارش روا در حق ما سوی
ستم چون کند شخص نیکو سرشت
کسی کو طمع دارد اندر بهشت

کسی با تو بد کرده تو بد مکن
تو ابواب احسان خود سد مکن
چه خوش گفته آن سعدی نامدار
ببارد بر او رحمت از کردگار
(بدی را بدی سهل باشد جزاء
اگر مردی احسِن إلی مَن أساء)
ز (شافی) هزاران درود و سلام
به اشخاص نیکو صفت خوش مرام

نصایحی چند به اشخاص تارک الصّلاة

ای فراری گشته از درگاه رحمان بی نماز
کرده‌ای تو ترک راه دین و ایمان بی نماز
حب دین و آیت ایمان و رسم بندگی
نیست در تو ذرّه ای، غافل ز یزدان بی نماز
امر حق را زیر پا کردی تو در ترک نماز
تا به کی باشی مطیع نفس و شیطان بی نماز
تا به کی این سستی و این تنبلی و خود سری
این ضرر را کی توانی کرد جبران بی نماز
تا به کی اندر کویر گمرهی غافل شوی
خویشتن را افکنی در چاه خسران بی نماز
عقل و دین واجب نموده از برایت این نماز
کو ترا بهره ز عقل و دین و وجدان بی نماز

نعمـــت اعطـــایی حـــق بـــر تـــو نایـــد در شـــمار

جاهلانـــه ســـر چـــرا پیچـــی ز فرمـــان بـــی نمـــاز

شـــافع روز قیامـــت مصـــطفی فرمـــوده اســـت

گبـــر گـــردد گـــر بمانـــد هـــر مســـلمان بـــی نمـــاز

بـــی نمـــازی گـــر بمیـــرد نیســـت بهـــر او نمـــاز

غســـل و کفنـــی هـــم نـــدارد مثـــل حیـــوان بـــی نمـــاز

قـــول الله اســـت (وَیـــلٌ لِلمُصَـــلّینَ الَّـــذِین)

ویـــل از بهـــر تـــو باشـــد طبـــق قـــرآن بـــی نمـــاز

بـــی نمـــازی بـــدترین جـــرم اســـت درنـــزد خـــدا

توبـــه کـــن برگـــرد رو کـــن ســـوی رحمـــان بـــی نمـــاز

ایـــن نمـــاز از بهـــر تـــو از کـــل دنیـــا بهتـــر اســـت

تـــو چســـان تـــرکش کنـــی ماننـــد نـــادان بـــی نمـــاز

هـــر نمـــاز از بهـــر تـــو معـــراج باشـــد بـــالیقین

بـــال و پـــر بگشـــا بـــه ســـویش از دل و جـــان بـــی نمـــاز

نفـــس و شـــیطان از تـــو میخواهنـــد تـــا تـــرکش کنـــی

تـــا شـــوی ماننـــد شـــیطان نـــزد منّـــان بـــی نمـــاز

پیـــروی از نفـــس و شـــیطان شـــرک و بـــی دینـــی بـــود

شـــرک و بـــی دینـــی روا نبـــود بـــه انســـان بـــی نمـــاز

کـــرده شـــیطان ســـجده بـــر حـــق لیـــک بـــر آدم نکـــرد

تـــو بـــه حـــق ســـجده نکـــردی خانـــه ویـــران بـــی نمـــاز

هـــیچ میـــدانی، تـــو از ابلـــیس عاصـــی تـــر شـــدی

مـــی‌شـــوی محشـــور بـــا فرعـــون و هامـــان بـــی نمـــاز

اولــــین پرســـش بـــه روز حشـــر باشـــد از نمـــاز
مـــی برنـــدش عاقبـــت بـــر ســـوی نیـــران بـــی نمـــاز
اهـــل جنّـــت پرســـدش دوزخ چـــرا دوزخ چـــرا؟
پاســخش گویــد کــه مــن بــودم چــو گبــران بــی نمــاز
ســـرنگون باشـــند آنـــان در جهـــنّم آن زمـــان
مـــی‌شـــود خـــوار و ذلیـــل و زار و نـــالان بـــی نمـــاز
آتـــش دوزخ بســـوزد جملـــه‌شـــان را لاجـــرم
غـــرق گردنـــد آن زمـــان در رنـــج و حرمـــان بـــی نمـــاز
ای مســـلمان توبـــه کـــن از بـــی نمـــازی ایـــن بـــدان
بـــدترین انســـان غافـــل، اهـــل خســـران بـــی نمـــاز
یــک هزاروهشتصــد وهــم بیســت وپــنج نوبــت نمــاز
تــو بــه هــر ســالی بــدهکاری بــه یــزدان بــی نمــاز
(شـــافی) از روی نصـــیحت گویـــد ایـــن ابیـــات را
تـــا نمانـــد هـــیچکس از اهـــل ایمـــان بـــی نمـــاز

الدّین النّصیحه...

ای خفتـــه در خـــوابی گـــران، بیـــدار شـــو بیـــدار شـــو
وامانـــده‌ای از کـــاروان، بیـــدار شـــو بیـــدار شـــو
از یـــاد حـــق غافـــل مشـــو، در بنـــدگی کاهـــل مشـــو
در امـــر دیـــن جاهـــل مشـــو، بیـــدار شـــو بیـــدار شـــو
دنیـــای دون فـــانی بـــود، هـــم لـــذتش آنـــی بـــود
غفلـــت ز نـــادانی بـــود، بیـــدار شـــو بیـــدار شـــو

برخیـز شـیطان کـور کـن، نفـس و هـوا را دور کـن

یـک لحظـه یـاد گـور کـن، بیـدار شـو بیـدار شـو

غفلـت مکـن از یـاد حـق، از یـاد آن ربّ الفلـق

کـرده تـو را خلـق از علـق، بیـدار شـو بیـدار شـو

دل را بیـادش شـاد کـن، از بنـد نفـس آزاد کـن

از کـاخ جنـت یـاد کـن، بیـدار شـو بیـدار شـو

انـدر ره نفـس و هـوا، کـردی بـه خـود صـدها جفـا

برگـرد از ایـن راه خطـا، بیـدار شـو بیـدار شـو

انـدر طریـق آب و نـان، مـی‌کوشـی از اعمـاق جـان

ای غافـل از یـاد جنـان، بیـدار شـو بیـدار شـو

عاشـق مشـو بـر ایـن جهـان، هرگـز مشـو مفتـون آن

از آنچنـان خـوابی گـران، بیـدار شـو بیـدار شـو

دل را ز عصـیان پـاک کـن، نفـس و هـوا را خـاک کـن

قلـب شـیاطین چـاک کـن، بیـدار شـو بیـدار شـو

هـر بنـده‌ای بگریختـه، شـیطان در او آویختـه

در نـار هجـران سـوخته، بیـدار شـو بیـدار شـو

(شـافی) تـو را گویـد هـر آن، از یـاد حـق غافـل ممـان

برخیـز از خـوابی گـران، بیـدار شـو بیـدار شـو

الدّین النّصیحه... الحدیث الصحیح

سـراپا دردی و محتـاج درمـان

چـرا از طبیـب و دوا مـی‌گریـزی؟

دوا و شـــفای تـــو نـــزد خـــدا هســـت

چـــرا زیـــن دوا و شـــفا مـــی‌گریـــزی؟

(فَفِـــرُّوا اِلَـــی اللـــه) فرمـــوده رحمـــان

تـــو بـــر ســـوی نفـــس و هـــوا مـــی‌گریـــزی؟

خـــدا خوانـــدت تـــا عطایـــت نمایـــد

تـــو از لطـــف و عفـــو عطـــا مـــی‌گریـــزی؟

ز مـــادر بـــود مهربـــانتر خـــدایت

چـــرا از عطـــای خـــدا مـــی‌گریـــزی؟

اگـــر مـــی‌گریـــزی ز بیگانـــه بگریـــز

چـــرا دیگـــر از آشـــنا مـــی‌گریـــزی؟

بیـــا ای گنهکـــار آلـــوده دامـــن

ز دریـــای رحمـــت چـــرا مـــی‌گریـــزی؟

بـــه هـــر جـــا روی ســـایه‌ی لطـــف رحمـــان

بـــه دنبالـــت آیـــد کجـــا مـــی‌گریـــزی؟

همـــای ســـعادت بـــه دنبالـــت آیـــد

تـــو ای بـــی‌خبـــر از همـــا مـــی‌گریـــزی؟

متـــاع جهـــان انـــدکی بـــیش نیســـت

تـــو بـــر ســـوی دارالفنـــا مـــی‌گریـــزی؟

بیـــا توبـــه کـــن از گناهـــان خـــویش

چـــرا از عـــلاج و دوا مـــی‌گریـــزی؟

تـــو بـــر ســـوی دوزخ نـــرو بـــازگرد

چســـان ســـوی رنـــج و بـــلا مـــی‌گریـــزی؟

بهشـــــت از بـــــرای تـــــو آمـــــاده اســـــت
چـــرا تـــو ز دولتســـرا مـــی‌گریـــزی؟
هـــر آنچـــه تـــو داری خـــدا داده اســـت
تـــو بـــر ســـوی غیرخـــدا مـــی‌گریـــزی؟
خلایـــق همـــه نـــاتوان و فقیـــر
بـــه ســـوی فقیـــران چـــرا مـــی‌گریـــزی؟
خـــدایت مگـــر نیســـت کـــافی تـــو را
تـــو بـــر ســـوی هـــر بـــی‌نـــوا مـــی‌گریـــزی؟
اگـــر مـــی‌گریـــزی ز شـــیطان گریـــز
چـــرا تـــو ز عفـــو و عطـــا مـــی‌گریـــزی؟

* ناگفته نماند چند بیت از این سروده از شخص دیگری است.

الدّین النّصیحه...

ای کـه دنیایـت تـو را مشـغول برخـود کـرده اسـت
مـرگ و قبـر و نـار دوزخ را ز یـادت بـرده اسـت
نـه بـه فکـر مـرگ و قبـری، نـه بیـاد حشـر و نشـر
گوئیـا بهـرت ملـک بـرگ معـاف آورده اسـت
بـار سـنگین گنـه بـر دوش و مـرگ انـدر کمـین
دام خـود را بهـر تـو از هـر طـرف گسـترده اسـت
توشـه گـردآور بـرای مـرگ و قبـر و آخـرت
قبـل از آنکـه بانـگ آیـد کـه فلانـی مـرده اسـت

دل مکـن خـوش بـر متـاع و زرق و بـرق ایـن جهـان
ایـن جهـان بـر عاشـقانش بـی‌وفـایی کـرده اسـت
تـا بکـی بـر ایـن جهـانِ بـی‌وفـا دل خـوش کنـی
بـی‌بصـر آن کـس فریـب ایـن جهـان را خـورده اسـت
(شـافیا) غافـل مبـاش از مـرگ و قبـر و آخـرت
گرچـه از جـور و جفـا جـان و تنـت افسـرده اسـت

الدّین النّصیحه...

ای دل غافـل بیـا، توبـه ز غفلـت نمـا
در ره دیـن سـعی کـن، کوشـش و همـت نمـا
تـرس تـو گـر از خداسـت، از کـس دیگـر متـرس
بـاش تـو آیینـه‌ای حـقّ و حقیقـت نمـا
امـر بـه معـروف کـن، نهـی ز منکـر نمـا
در ره سـنّت بـرو، توبـه ز بـدعت نمـا
غیـرت اگـر در تـو نیسـت، مـرگ تـو را بهتـر اسـت
غیـرت و همـت بکـن، جـرأت و قـدرت نمـا
نفـس تـو گـر سـرکش اسـت، بـر سـرش افسـار زن
رام بکـن نفـس را، تـابع سـنّت نمـا
سـنّت و بـدعت یقـین، ضـدّ هـم‌انـد ایـن بـدان
ریشـه‌ی بـدعت بکـن، همـت و جـرأت نمـا
نـزد خـدا مبتـدع، مشـرک و عاصـی بـود
سـوی کتـاب و سـنن، دعـوت ملّـت نمـا

گــر تــو شــوی مبتــدع، اهــل جهــنم شــوی

اهـــل جهــنّم مشــو، همّـــت و غیـــرت نمـــا

(شــافی) راجــی بیــا، پنــد و نصـیحت شــنو

راه شــــریعت بـــرو، دعـــوت امّـــت نمـــا

لطـف خـدا را ببـین، بـا تـو چـه‌هـا کـرده اسـت

شـــکر نعـــم را بکـــن، راه شـــریعت نمـــا

داده بـــه تـــو کردگـــار، نعمـــت بـــی‌حـــد و حصـــر

قیمتشـــان را بـــدان، شـــکر بـــه نعمـــت نمـــا

خـــواهش دل را فقـــط، از در رحمـــان طلـــب

اوســـت فقـــط در جهـــان، قـــادر و قـــدرت نمـــا

اکـــرم از او در جهـــان، نیســـت و نباشـــد یقـــین

بنـــده‌ی او بـــاش و بـــس، توبـــه ز غفلـــت نمـــا

توصیه بر توسل و تمسّک به قرآن و سنّت

اگـــر خـــواهی ســـعادت عـــزّ و رفعـــت

امـــان یـــابی ز کفـــر و شـــرک و بـــدعت

شـــوی مقبـــول و هـــم محبـــوب یـــزدان

بـــه نـــزد حـــق شـــوی از بهترینـــان

بـــه دینـــا و بـــه عقبـــا شـــاد باشـــی

ز قیـــد و بنـــد نفـــس آزاد باشـــی

بـــرو انـــدر ره قـــرآن و ســـنّت

یقـــین بـــا ایـــن دو مـــی‌یـــابی هـــدایت

هـــدایت را تـــو از قـــرآن طلـــب کـــن
بـــه قـــرآن کفـــر را بـــر کـــن تـــو از بُـــن

مســـــلمانان شـــــما قـــــرآن بخوانیـــــد
عزیـــزان قـــدر ایـــن نعمـــت بدانیـــد

خـــــدا فرمـــوده در قـــــرآن فرقـــان
کـــه ایـــن قـــرآن امـــام اهـــل قـــرآن

نبـــی و هـــم علـــی فرمـــوده ای جـــان
همـــین قـــرآن امـــام اهـــل ایمـــان

امامـــان را همـــین قـــرآن امـــام اســـت
هـــدایتگر ســـوی دارالسّـــلام اســـت

بلاشـــک فهـــم معناهـــای قـــرآن
بـــرای اهـــل علـــم و فهـــم آســـان

اصـــول و هـــم فـــروع دیـــن امّـــت
شـــده روشـــن در ایـــن قـــرآن و ســـنّت

تـــو اصـــل و فـــرع دیـــن را زیـــن دو آمـــوز
چـــراغ دیـــن و ایمـــان را برافـــروز

بـــود ســـنّت مبـــیّن بهـــر قـــرآن
کـــه ایـــن دو در شـــریعت اصـــل و میـــزان

یقـــین قـــرآن و ســـنّت راه دیـــن اســـت
جـــز ایـــن ره راه اهـــل ریـــب و کـــین اســـت

امامـــان پیـــرو قـــرآن و ســـنّت
مخـــالف بـــوده‌انـــد بـــا شـــرک و بـــدعت

یقیناً شرک و بدعت راه شیطان
از این ره می‌کند دوری مسلمان
تو هم از این دو چون (شافی) حذر کن
به کوی سنّت و قرآن سفر کن

اختراع عید در دین بدعت است

اعتقاد و هم عبادت بالیقین
هر دو توقیفی بود ای اهل دین
اختراع هر عبادت هر مرام
طبق شرع و سنّت و قرآن حرام
اختراع عید در دین بدعت است،
بدعت اندر دین خلاف سنّت است
آل و اصحاب نبی را هم سه عید
بوده اندر عصرشان بی‌ریب و قید
بدعت اندر دین یقین آفت بود
بدترین جرم و خطا بدعت بود
سرورم مولا علی در هر زمان
ضدّ بدعت بوده این را تو بدان
آن علی با کلّ بدعت ضدّ بود
مر علی نشناس را قولم چه سود
شیعه‌ی خاصّ علیّ مرتضی
سنّت و قرآن برایش مقتدا

شــــیعه آن باشـــد کـــه ضـــد بـــدعت اســـت
تـــابع قـــرآن و حـــقّ و ســـنت اســـت

ســـــنّی خـــــالص علـــــی بـُــوده علـــی
جـــان و مـــال مـــا فـــدای آن ولـــی

خـــاک پـــایش ســـرمه چشـــمانمان
حـــــــبّ او و آل او ایمانمـــــــان

ای خـــدا ای خـــالق ارض و ســـما
حفـــظ کـــن مـــا را ز بـــدعت ای خـــدا

(شـــافی) مظلـــوم را رحمـــت نمـــا
لطـــف کـــن بـــر او تـــو در هـــر دو ســـرا

الدّین النّصیحه... الحدیث- اندرزی چند، به مسلمانان ارجمند-

بنـــام آنکـــه رحمـــان و رحـــیم اســـت
رئـــوف و مهربـــان، بَـــرّ و کـــریم اســـت

ســـپاس و حمـــد بـــی‌حـــد آن خـــدا را
کـــه علـــم و عقـــل و ایمـــان داده مـــا را

درود و هـــم ســـلام بـــی نهایـــت
بـــه روح مصـــطفی فخـــر رســـالت

بـــه آل و صـــحب آن محبـــوب یـــزدان
بـــه هـــر روز و شـــبی هـــر لحظـــه، هـــر آن

***

سلام ای مؤمن دانا و دیندار
فهیم و عاقل و بیدار و هشیار

دمی افکار دنیا را رها کن،
به خوداندیش و فکر آن سرا کن

تو در آفاق و انفس کن تأمل
به عقل و فهم و دانش کن توسّل

بیندیش و ببین خود را چه هستی
در این دنیا چرا هستی، که هستی

چگونه خلق گشتی جان گرفتی
مسلمان گشتی و ایمان گرفتی

چسان شد که شدی شخصی توانا ؟
سلیم و عاقل و دانا و بینا؟

تو انسانی، مسلمان، اهل ایمان
مکلف هستی و محبوب یزدان

ترا بی‌شک خدایت آفریده
از او هر نعمتی بر تو رسیده

عطا کرده به تو فهم و درایت
دل و جان و بیان و درک و قدرت

ترا چشم و دهان و گوش داده
ز بهر حق شناسی هوش داده

عطا کرده به تو صحت سلامت
شعورو عقل و ایمان و فراست

سر و مغز و ریه انواع روده
دلی پرکار و صفرا کلیه معده

جگر شش قلوه و حلقوم و دندان
زبان و هم حواسّ خمسه‌ای جان

دو دست و هم دو پا و قامتی راست
مژه ابروی زیبا بی کم و کاست

هر عضوی را نهاده در مکانی
تو قدر و قیمت آن را چه دانی

تو را بی مثل و مانند آفریده
ز روح پاک اندر تو دمیده

هر آنچه بر تو لازم بوده داده
درِ خیرات را بهرت گشوده

مسخّر کرده بهر تو جهان را
تمام خلق ارض و آسمان را

عطا کرده به تو نعمت فراوان
شده او میزبان تو، تو مهمان

جهانِ آخرت را نیز بهرت
کند مملوّ با انواع نعمت

بیاراید برایت جنّت و حور
ز دیدارش شوی تو مست و مسرور

تو در آن جنّت پرناز و نعمت
بری صدها هزاران نوع لذّت

در آنجـــا هـــر چـــه خـــواهی می‌دهنـــدت
تـــو هـــر جـــایی بخـــواهی می‌برنـــدت
در آنجـــا حـــوری و غلمـــان و ولـــدان
شـــراب نـــاب وصـــفش کـــرده قـــرآن
نـــه کمبـــودی در آنجـــا نـــه کســـالت
نـــه امـــر و نهـــی آنجـــا نـــه عبـــادت
نـــه تـــرس از مـــرگ و از پیـــری و حرمـــان
نـــه از اعـــداء و از امـــراض و نقصـــان
در آن جنّـــت همیشـــه زنـــده باشـــی
عزیـــز و راضـــی و پاینـــده باشـــی
هـــر آنچـــه خواســـتی بهـــرت مهیّـــا
شـــود بـــی زحمـــت و منّـــت در آنجـــا
بـــود آزادی دائـــم برایـــت
نصـــیبت می‌شـــود آنجـــا ســـعادت
در آن جنّـــت همـــه عـــیش اســـت و عشـــرت
عمـــوم اهـــل جنّـــت غـــرق لـــذّت
در آن جنّـــت کســـانی راه یابنـــد
کـــه ربّ خـــویش را راضـــی نماینـــد

***

الا ای مـــؤمن دینـــدار بـــاهوش
تـــو در کســـب رضـــای ربّ خـــود کـــوش

مشو عاصی تو بر آن ربّ رحمان
مشو غافل از او، ای اهل ایمان

به یاد او منوّر کن دلت را
که او حلال باشد مشکلت را

مده دل جز به حق او را صدا کن
تو از اعماق جان او را ندا کن

که او از والدینت بر تو ارحم
یقین از هر کریمی او است اکرم

خودش فرموده (اُدعُونی) بخوانَش
(اُجیبُ دَعوَةَ الدّاع) کلامش

بخوان او را تو از اعماق جانت
عجین کن عشق او را با روانت

تو او را بندگی کن، عبد او باش
که تا هرگز نگویی: کاش، ای کاش

خدا را بنده بودن پادشاهی است
خلاف امر او کردن تباهی است

بفرمانش عمل کن عبد او باش
اطاعت کن از او، در بند او باش

توسّل کن به دین و طاعت حق
که تا بر صالحان گردی تو ملحق

بپرهیز از حرام و از معاصی
مشو یک دم به ربّ خویش عاصی

تو را جز او یقیناً داد رس نیست
به غیر از او تو را فریادرس نیست

تو از اعماق جان رو کن به الله
توکل کن بر او، گو حَسبیَ الله

چراغ دین و ایمان را برافروز
به حق مشغول کن خود را شب و روز

لباس برّ و تقوی را به تن کن
هوای نفس را اندر کفن کن

تو حافظ باش بر ارکان دینت
که تا گردد نصیبت کاخ جنّت

نمازت را بخوان در پنج نوبت
زکاتت را بده یابی سعادت

به ماه روزه داری باش صائم
مطیع امر یزدان شو تو دائم

شدی گر مستطع رَو حجّ می‌کن
بلاشک تارکش عاصی و مغبون

***

چه می‌خواهی از این دنیای فانی
که باشد لذتش فانی و آنی

نباشد این جهان را ارزش آن
که بهرش می‌شوی عاصی به رحمان

بتـــــرس از مـــــرگ و از قبـــــر و قیامـــــت
مشـــــو غافـــــل تـــــو از ذکـــــر و عبـــــادت

نهنـــــگ مـــــرگ آیـــــد بـــــر ســـــراغت
تـــــرا بلعـــــد یقـــــین ای ســـــرو قامـــــت

بـــــرد پـــــیش خـــــدایت ای مســـــلمان
شـــــوی از غفلـــــت و عصـــــیان پشـــــیمان

کجـــــا رفتنـــــد خانـــــان پادشـــــاهان
چـــــه شـــــد آن تـــــاج و تخـــــت و ملـــــک ایشـــــان

کجـــــا رفتنـــــد مـــــردان خـــــدا دوســـــت
خلایـــــق فـــــانی و بـــــاقی فقـــــط او اســـــت

بـــــه دنیـــــا دل نبنـــــدد شـــــخص عاقـــــل
کـــــه دنیـــــا بـــــی گمـــــان ظلّـــــی اســـــت زایـــــل

فریـــــب نفـــــس و دنیـــــا را تـــــو ای جـــــان
مخـــــور گـــــر صـــــاحب عقلـــــی و ایمـــــان

نصـــــیحت بهـــــر (شـــــافی) جـــــزء دیـــــن اســـــت
بـــــرای اهـــــل دیـــــن پنـــــدم همـــــین اســـــت

وَ صَـــــلی اللـــــه عَلـــــی فخـــــرِ الرِّســـــالَة
مِـــــن الآن إلـــــی یَـــــومِ القِیامَـــــة

الدّین النّصیحه (اندرزهای دینی، در قالب مثنوی)

بســـــم آن اللـــــه رحمـــــان و رحـــــیم
قـــــادر و عـــــلام و وهّـــــاب و کـــــریم

حمـــد بـــی پایـــان بـــه درگـــاه خـــدا
هـــم درود بـــی کـــران بـــر مصـــطفی
بـــر تمـــام آل و صـــحب آن رســـول
جملـــه شـــاگردان آن حضـــرت عَـــدول
ای مســـلمان بـــر تـــو بـــاد از مـــن ســـلام
تـــو بـــه نـــزد مـــن عزیـــز هســـتی مُـــدام
مـــن پیـــامی دارم از بهـــر شـــما
از کتـــاب آســـمانی، از خـــدا
ایـــن پیـــام از ســـوی ربّ العـــالمین
گشـــته نـــازل بهـــر انســـانها چنـــین
گـــوش جـــان بســـپار تـــو بـــر ایـــن پیـــام
گـــر طمـــع داری تـــو در دار السّـــلام
آیـــه ی پـــنج و شـــش فـــاطر بخـــوان
تـــا شـــود مقصـــود مـــن بـــر تـــو عیـــان
در کـــلام حـــق تأمّـــل کـــن بـــدان
بهـــره هـــا عایـــد شـــود بـــر تـــو از آن

***

گفتـــه خـــالق بـــر تـــو : ای انســـان بـــدان
وعـــده ی اَللـــه بـــود حـــق بـــی گمـــان
پـــس مخـــور هرگـــز فریـــب از زنـــدگی
تـــا نیـــارد بهـــر تـــو شـــرمندگی

هـــان فریبـــت ندهـــد آن دنیـــا تـــو را
تـــا شـــوی بیچـــاره انـــدر دو ســـرا
بـــدترین دشـــمن تـــو را شـیـطان بـــود
خـــائن و مکّـــار و هـــم فتـــان بـــود
هســـت شـــیطان بهرتـــان دشـــمن تـــرین
دشـــمن سرســـخت و بیـــرحم و لعـــین
دشـــمن خـــود را تـــو هـــم دشـــمن بگیـــر
ورنـــه در چنگـــال او گـــردی اســـیر
حـــزب خـــود را بـــی گمـــان دعـــوت کنـــد
تـــا کـــه مثـــل خـــویش در لعنـــت کنـــد
پـــس مخـــور هرگـــز فریـــب از دشـــمنت
تـــا نیفتـــد آتـــش انـــدر خرمنـــت
آنچـــه را کـــردم بیـــان از بهرتـــان
پنـــد قـــرآن بـــود آن را حـــق بـــدان
پنـــد رب مهربـــان را گـــوش‌دار
گـــر تـــو هســـتی بنـــده‌اش ای هوشـــیار

***

ای مســـلمان پنـــد گیـــر از ایـــن پیـــام
تـــو حـــذر کـــن از شـــیاطین و حـــرام
دام شـــیطان اســـت دنیـــای دنـــی
هـــر دو را شـــغل اســـت مکـــر و رهزنـــی

هر دو در شمرو یزید آویختند
آن همه خونهای ناحق ریختند

آدم و حوا نخوردندی حرام
گر نبد وسواس ابلیس ای هُمام

قابل ار هابل بکشت از جور و کین
کُشت با دستور ابلیس لعین

او قسم خورده که تا یوم القیام
ابن آدم را کشَد سوی حرام

از چپ و از راست و هم از پیش و پس
بهر ما گسترده صد دام از هوس

دام شیطان است هر فعل حرام
تو حذر کن از حرام ای خوش مرام

مؤمن از بهر مقام و پول و مال
کی شود آلوده بروزِ رو وبال

مؤمن از عصیان بپرهیزد مدام
او بترسد از معاصی، از حرام

بنده ی حق عبد ربّ العالمین
کی شود تابع به شیطان لعین

بنده ی حق چون شود عبد هوی
خویشتن را چون کند او بی نوا

تابع شیطان نگردد چون یزید
نی شود چون شمر و چون قارون پلید

بـــل چـــو بـــوبکر و عمـــر عثمـــان علـــی
تـــابع حـــق می‌شـــود گـــردد ولـــی

***

مـــؤمن دانـــا و عاقـــل از حـــرام
مـــی هراســـد بـــا لیقـــین هـــر جـــا مـــدام
او چســـان نزدیـــک گـــردد بـــر گنـــاه
تـــا شـــود در نـــزد رحمـــان رو ســـیاه
او بدانـــــد جـــــدّش آدم از حـــــرام
رانـــــده شـــــد از مَـــأمَن دارُ السّـــلام
اهـــل ایمـــان تـــابع قـــرآن شـــود
دشـــمن ســـر ســـخت هـــر شـــیطان شـــود
بـــا شـــیاطین می‌کنـــد جنـــگ و جهـــاد
مـــی کنـــد دوری ز هـــر شـــر و فســـاد
در صـــف عبّـــاد حـــق در خـــط دیـــن
نفـــس و شـــیطان را زنـــد او بـــر زمـــین
نفـــس و شـــیطان را کنـــد خـــوار و ذلیـــل
بـــا عمـــل اخـــلاص و ایمـــان و دلیـــل
ای مســـلمان تـــو بپرهیـــز از گنـــاه
تـــا نگـــردی نـــزد رحمـــان رو ســـیاه
بنـــده ی حـــق بـــاش، حـــق گـــو، حـــق شـــنو
جـــز طریـــق حـــق، ره دیگـــر نـــرو

ذکـــر حـــق گـــو و خـــدا را یـــاد کـــن
خـــویش را از بنـــد نفـــس آزاد کـــن

تـــو بـــرو در ســـنگر تقـــوی و صـــبر
توشـــه گـــرد آور بـــرای مـــرگ و قبـــر

صـــبر و تقـــوی پیشـــه کـــن در زنـــدگی
تـــا نیـــارد بهـــر تـــو شـــرمندگی

صـــبر و تقـــوی بهـــر ایمـــان چـــون سراســـت
مـــؤمن بـــی صـــبر و تقـــوی ابتـــر اســـت

صـــبر و تقـــوی را تـــو همچـــون جـــان خـــود
حفـــظ کـــن چـــون دیـــن هـــم ایمـــان خـــود

گشـــت ابـــراهیم از تقـــوی خلیـــل
شـــهره‌ی آفـــاق و محبـــوب جلیـــل

یوســـف از تقـــوی عزیـــز مصـــر شـــد
شـــد بـــرون از حـــبس و انـــدر قصـــر شـــد

مـــؤمن از تقـــوی وَلِـــیُّ اللـــه شـــود
اســـوه و الگـــوی خلـــق اللـــه شـــود

مـــؤمن از تقـــوی شـــود بـــی شـــک ولـــی
ســـرّ هـــا گـــردد بـــرایش منجلـــی

همچـــو ابـــراهیم و فرزنـــدش یقـــین
مـــی شـــود تســـلیم ربّ العـــالمین

بگـــذرد در راه حـــق از جـــان و مـــال
از زن و فرزنـــد خـــود بـــی قیـــل و قـــال

***

ای مسلمان بشنو از من این سخن
قول حق را تو پذیرا شو ز من

هست دنیا و مقام و پول و مال
مثل مار مُهلِکی خوش خطّ و خال

مار مُهلِک را تو در دل جا مده
هر چه حق فرموده است انجام ده

نفس و شیطان را مده هرگز امان
بر زمین زن هر دو را چون پهلوان

پوزه شان را تو بمال اندر تراب
آرزوشان بَدل کن بر سراب

لشکر ابلیس را در هم شکن
خرمن اعداء را آتش بزن

خنجر لا را بزن بر سینه شان
تا که بشکافد دل پر کینه شان

هر گناهی کرده‌ای رَو توبه کن
رو به درگاه خدا کن، لابه کن

توبه کن از هر چه عصیان کرده ای
خویشتن را خانه ویران کرده ای

عهد کن با خالق خود در خفا
تا نگردی بعد از این گِرد خطا

در ره دین خدا کوشش نما
تا خدای مهربان بخشد ترا

پـــاک گردانـــد تـــرا رحمـــت کنـــد
بعـــد مرگـــت وارد جنّـــت کنـــد

بحـــر الطـــاف خـــدایت بیکـــران
شستشـــو ده خویشـــتن را انـــدر آن

تـــا خـــدا بخشـــد تـــرا پاکـــت کنـــد
پـــیش از آنکـــه در لحـــد خاکـــت کنـــد

***

تـــو مشـــو مـــأیوس از غُفـــران حـــق
رحـــم او بگرفتـــه از قهـــرش سَـــبَق

هســـتی ار آلـــوده دامـــن از گنـــاه
شستشـــویش ده بـــه ســـیل اشـــک و آه

ســـیل اشـــک از دیـــده هـــا جـــاری بکـــن
گریـــه هـــا ســـرده ز دل زاری بکـــن

آتشـــی از آه و افغـــان بـــر فـــروز
خـــرمن آلـــودگی هـــا را بســـوز

توبـــه کـــن از معصـــیت چـــون جـــدّ خـــود
هـــم منـــه بیـــرون تـــو پـــا از حـــدّ خـــود

بـــا گنـــه کـــاران مشـــو هرگـــز قـــرین
صـــالحان را بـــر رفاقـــت بـــر گـــزین

صـــحبت صـــالح تـــرا صـــالح کنـــد
صـــحبت طـــالح تـــرا طـــالح کنـــد

مـــی گریـــز از یـــار بـــد، از یـــار بـــد

یـــار بـــد، بـــدتر بـــود از مـــار بـــد

دل بـــه دلـــداری بـــده کاِنـــدر جهـــان

نیســـت و نبـــود مثـــل و هـــمماننـــد آن

کُـــلّ شَـــی هالِـــک اِلّا وَجهَـــهُ

لا شَـــریکَ لـــه وَ لا مِثـــلَ لـــه

اِنّـــه حَـــیّ قَـــدِیم لا یَمـــوت

یَحکُـــمُ بَـــینَ العِبـــادِ لا یَفُـــوت

صَـــلّ یـــا رَبّ علـــی خَیـــرِ الرّسُـــل

هـــادی الخَلـــق اِلـــی خَیـــرِ السّـــبُل

و عَلـــی آلِـــه وَ صَـــحبه اجمَعـــین

وَ اغفِـــرِ اللّهُـــمّ (شـــافی) یـــا مُعـــین

نماز جمعه را پاس بداریم

نمـــاز جمعـــه بی‌شـــک فـــرض عـــین اســـت

ادایـــش چـــون ادای قـــرض و دیـــن اســـت

نمـــاز جمعـــه عیـــد مـــؤمنین اســـت

شـــعارِ دیـــنِ خیـــر المرســـلین اســـت

نمـــاز جمعـــه بی‌شـــک پـــرچم دیـــن

از آن غفلـــت نخواهـــد کـــرد مـــؤمن

نمـــاز جمعـــه بهـــر دیـــن ســـتون اســـت

کـــه تـــرکش کـــار انســـانی زبـــون اســـت

نماز جمعه را تو قدر می‌دان
که راضی گردد از تو رب رحمان
نماز جمعه واجب گشته بر تو
مسلمان رو کند بر آن زهر سو
نماز جمعه را تو از دل و جان
به پا دارش که چون هستی مسلمان
نماز جمعه را آن کس نخواند
که قدر و قیمتش را او نداند
نماز جمعه قلب مؤمنین است
شعار دین، شعور مسلمین است
نماز جمعه را تو پاس می‌دار
که بی‌شک تارکش مغبون و بیمار
نماز جمعه مؤمن را چو نور است
یقیناً تارکش از حق به دور است
نماز جمعه از الطاف یزدان
دل مؤمن از آن شاد و خرامان
مسلمان جمعه را بر پا بدارد
هم آن را رُکن دین خود شمارد
نصیحت گفته (شافی) مر شما را
سپارد بر شماها، جمعه‌ها را
وصلی الله علی نور الهدایة
من الآن الی یوم القیامة

درخواستی مشفقانه از مسلمانان ایران و جهان

بیایید ای مسلمانان درآییم
بَه زیر پرچم اسلام و قرآن
که قرآن بهر ما فصل‌الخطاب است
امام و پیشوا معیار و میزان
امامان گرچه بهر ما امام‌اند
ولی قرآن امام کل ایشان
به حکم این کتاب آسمانی
به حکم شرع و عقل و دین و ایمان
بلاشک مؤمنان باهم برابر
عداوت بینشان از کار شیطان
طریق وحدت و عدل و اخوت
بیان گشته در این قرآن فرقان
عمل کردن بر این قرآن یقیناً
رهاند اهل ایمان را ز خسران
ز شرک و بدعت و جهل و خرافات
ز هر جرم و خطا و ظلم و عصیان
شعار اهل ایمان بِرّ و تقواست
نه بداخلاقی و نه اثم و عدوان
نه فحش و لعنت و دشنام و توهین
نه طعن و توطئه، بیداد و ظغیان
نه قتل و غارت و تخریب و تعذیب
نه خونریزی و هم تهدید و بهتان

مسلمانان همه این را بدانید
تنازع، جنگ بین اهل ایمان

حرام است این‌چنین جرم و خیانت
به حکم شرع و عقل و دین و وجدان

مسلمانی همه سلم و صداقت
محبت، الفت و صلح است و احسان

گذشت و عفو و اغماض و ترحم
امید مغفرت از رب رحمان

یقین با جنگ و قتل و غارت و ظلم
بلرزد کاخ دین و وحدت از آن

حقیقت تحت کابوس تعصب
شود مستور و ناپیدا و پنهان

حیات از بهر انسان‌ها شود تلخ
شود دنیا جهنم بهر ایشان

خداوندا چنین هرگز مبادا
که دین و اهل دین گردد پریشان

به (شافی) رحم کن اندر دو گیتی
تفضل کن بر او هر لحظه هر آن

منع و نهی از استعانت از غیر الله

ای که گویی: «یا رسول الله مدد»
هست آیا این دعایت مستند؟!

چون دعا مخصوص الله است و بس
نیست و نبود جز خدا فریادرس

نذر و قربانی دعا حق خداست
دادن حقش به غیر از او جفاست

«یا رسول الله مدد» یک بدعت است
بدعتی منکر، خلاف سنت است

اهل سنت را چنین خواندن خطاست
«یا رسول الله مدد» گفتن جفاست

این دعا را از چه کس آموختی؟
در تنور شرک و بدعت سوختی

نه خدا بر این اجازت داده است
نه علی این استعانت کرده است

نه علی گفته چنین نه مجتبی
نه حسین ابن علی در کربلا

نه امام اعظم و نه شافعی
مالک و نه ابن حنبل رافعی

خواهش از اموات و غائب کی رواست؟
حجت بر این دعا اندر کجاست؟

گر مدد خواهی تو از الله بخواه
نیست او مانند رهبر یا چو شاه

عالم الغیب است و غفارالذنوب
رحم او بسیار و ستارالعیوب

شـــافی و کـــافی خداونـــد اســـت و بـــس
بنـــدگان محتـــاج او در هـــر نفـــس
غائـــب و امـــوات از تـــو بی‌خبـــر
بی‌خبـــر چـــون می‌کنـــد دفـــع ضـــرر؟
مـــرده و غائـــب ندانـــد کیســـتی
بـــر شـــفاعت لایـــق هســـتی، نیســـتی؟
در کجـــایی؟ مـــؤمنی یـــا مشـــرکی؟
مســـتحقی؟ هـــالکی یـــا مهلکـــی؟
جـــز خـــدا کـــس را نباشـــد علـــم غیـــب
نیســـت انـــدر ایـــن حقیقـــت شـــک و ریـــب
در دعایـــت اقتـــدا کـــن بـــر نبـــی
بـــر امامـــان بـــه حـــق و بـــر علـــی
راه حـــق راه علـــی و مصـــطفی اســـت
غیـــر از ایـــن دو راه را رفـــتن خطاســـت
(شـــافی) ار پنـــدت دهـــد تـــو گـــوش دار
هســـتی ار انســـان عاقـــل، هوشـــیار

الدنیا مزرعة الآخرة

عمـــر کوتـــاه اســـت و شـــبها هـــم دراز
نیمـــه شـــب برخیـــز و کـــار خـــود بســـاز
عمـــر خـــود را بـــر بطالـــت مگـــذران
جهـــد کـــن راه تـــو در پیشـــت دراز

نیمه شب برخیز با صدق و یقین
غرق شو اندر عبادت، در نماز

توبه کن از هرچه عصیان کرده‌ای
ناله‌ها سر ده تو از روی نیاز

بر تمام کرده‌ها، ناکرده‌ها
گریه‌ها سر ده تو با سوز و گداز

بنده‌ی حق باش و هم آزاده باش
تا شوی اندر دو عالم سرفراز

بنده بودن بهر رب‌العالمین
بنده را از خلق سازد بی‌نیاز

گر تو اندر بندگی صادق شوی
رب تو بهر تو گردد کارساز

تکیه بر املاک و دارایی نکن
بر مقام و ملک و مال خود مناز

ملک و مال و عیش دنیا هیچ نیست
گر خدا را بنده‌ای، بر آن بناز

در طریق سنت و قرآن برو
آنچه شرک و بدعت است، بر آن بتاز

شرک و بدعت ضد قرآن و سنن
اهل شرک و اهل بدعت، حقه‌باز

پند (شافی) را تو اندر گوش کن
نصف شب برخیز و کار خود بساز

پند واندرز ترکی، برای ترک زبانها

گـل ای انسـان اویـان یاتمَـه، گـل اللهَـه گـل آللهَـه
یولـه گـل بیراهَـه، گیتمَـه گـل اللهَـه گـل آللهَـه

عُمـرُوی سَـن تلـف ایتمَـه، شـیاطین یولینَـه گیتمَـه
دینُـوی دُنیایَـه سـاتمَه گـل آللهَـه گـل آللهَـه

سَـنون خَـلاق و رَزّاقـون، سَـنی دعـوت ایـدَرهرگون
دعـوتین ردّ ایـدَن مغبـون گـل آللهَـه گـل آللهَـه

عزیـزم یوخـودان اویـان، گیتمَـه بیراهَـه بیردایـان
حـقّ اولان اللهـدَن اوتـان گـل آللهَـه گـل اللهَـه

اولیمـنن سـن غافـل اولمـه، امـر دینَـده جاهـل اولمَـه
عبادتـدَه کاهـل اولمَـه، گـل آللهَـه گـل آللهَـه

سـوای اللّهـدن ای انسـان، تـاپلمز دردلـره درمـان
گـر اِیسترسـن سـر و سـامان گـل آللهـه گـل آللهـه

سـنی خلـق ایلـین اللـه، رحـی چوخـدور سـنه باللـه
سـنی طـرد ایلمـز واللـه گـل آللهـه گـل آللهـه

او رحمـان و رحـیم اللـه، واسـطه ایسـتَمَز واللـه
سـنه رحـم ایلیَـز باللـه گـل آللهـه گـل آللهـه

اجـل بیـر گـون سَـنی حَقلـر، الـوی دیلـوی بـاغلر
آخـر هـامی سَـنی پیسـلر، گـل آللهـه گـل آللهـه

آچ گـوزووی عبـرت ایلـه، نفسـی اولـدور همـت ایلـه
تنبـل اولمـه غیـرت ایلـه، گـل اللهـه گـل اللهـه

کیچرتمـه وقتـی بیهـوده، قبـری محشـری سـال یـاده
یتشـمز هـیچ کیمسـه داده، گـل اللهـه گـل اللهـه

دوشـــوپدورالووه فرصـــت، بوفرصـــنی بیـــل غنیمـــت

اگـــر ایسترســـن ســـعادت، گـــل اللهـــه گـــل اللهـــه

خداونـــدون ذکـــرین ایلـــه، آخرتـــون فکـــرین ایلـــه

شـــیاطینه نفـــرین ایلـــه، گـــل اللهـــه گـــل اللهـــه

بـــو دنیـــادن نـــه ایسترســـن، کـــه اونـــی قویـــوپ گدرســـن

نچـــون پـــس غافـــل گزرســـن، گـــل اللهـــه گـــل اللهـــه

اگرشـاه جهـان اولسـون، مـین ایلّرخـوش اولـوپ گولسـون

ارزشـــی یـــوخ اگـــر بیلســـون، گـــل اللهـــه گـــل اللهـــه

اولوپـــدور بـــو جهـــان فـــانی، بـــو دنیـــاده قـــالَن هـــانی

فرامـــوش ایتمـــه رحمـــانی، گـــل اللهـــه گـــل اللهـــه

پادشـــاه لـــر نیجـــه اولـــدی، اجـــل تـــاج و تختـــین آلـــدی

تختـــدن تابوتـــه ســـالدی، گـــل اللهـــه گـــل اللهـــه

عزیـــزم میـــل ایتمـــه جاهـــه، دوشـــر ســـن عاقبـــت چاهـــه

اوزووِی دونـــدر اللـــه، گـــل اللهـــه گـــل اللهـــه

اگـــر ســـن اهـــل ایمـــان ســـن، قوجالوبســـن یـــا جـــوان ســـن

بوســـوزلریمه اینـــان ســـن، گـــل اللهـــه گـــل اللهـــه

ســـنه (شـــافی) دیرهـــرآن، گیـــت خدایـــه طـــرف ای جـــان

نمـــاز قیـــل ســـن اوخـــی قـــرآن، گـــل اللهـــه گـــل اللهـــه

(بیان صفات بندگان الله متعال)

اللهـــه بنـــده اولان گجـــه گونـــدوز ذکـــر ایلـــر

اللّهـــون قـــدرین بـــیلان گجـــه گونـــدوز ذکـــر ایلـــر

عشـــقون شـــربتین ایچـــر، جـــان و مالینـــدن کیچـــر

ذکـــرون عشـــقینده اوچـــر گجـــه گونـــدوز ذکـــر ایلـــر

ذکرینـــــده ریـــا ایتمـــز دینـــین دنیایـــه ســـاتمز
هرگـــز گناهـــه بـــاتمز گجـــه گونـــدوز ذکـــر ایلـــر

نمـــازون قـــدرین بـــیلار، اونـــی وقتینـــده قـــیلار
اورگـــدن پاسـین سـیلار، گجـــه گونـــدوز ذکـــر ایلـــر

اللّهـــه عاصـــی اولمـــاز، قلبـــی ده غاســـی اولمـــاز
اورگـــده پاســـی اولمـــاز، گجـــه گونـــدوز ذکـــر ایلـــر

اللهـــدن غافـــل اولمـــز دینینـــده جاهـــل اولمـــز
ذکرینـــده کاهـــل اولمـــز گجـــه گونـــدوز ذکـــر ایلـــر

اللهـــون ذکـــرین ایلـــر آخـــرت فکـــرین ایلـــر
شـــیطانه نفـــرین ایلـــر گجـــه گونـــدوز ذکـــر ایلـــر

دنیایـــه بیـــل باغلامـــاز الـــدن ویرســـه آغلامـــاز
اورگـــده کـــین ســـاخلاماز گجـــه گونـــدوز ذکـــر ایلـــر

یـــالان دیمـــزد انشـــمز غـــافلله قاریشـــمز
دنیایـــه چـــوخ چالیشـــمز گجـــه گونـــدوز ذکـــر ایلـــر

در ده درمـــان اســـتیان حـــق دن امـــان اســـتیان
دیـــن و ایمـــان اســـتیان گجـــه گونـــدوز ذکـــر ایلـــر

هـــر خیـــره اللـــه مصـــدر بنـــده ســـی اونـــی سسـدر
هرنـــه ســـین اونـــدن ایســـتر گجـــه گونـــدوز ذکـــر ایلـــر

اللهـــدن ســـوای هـــیچ کـــس سســـلره ویرمـــز لـــر ســـس
اللـــه بنـــده ســـینه بـــس گجـــه گونـــدوز ذکـــر ایلـــر

(شـــافی) ذکرایلـــه هـــر آن ذکـــر ایلـــر درده درمـــان
الحـــق کـــه عبـــد رحمـــان گجـــه گونـــدوز ذکـــر ایلـــر

در مذّمت و توبیخ اشخاص تارک الصّلاة

ای نمـــازی قیلمیـــان، بـــی‌عقـــل و نـــادان ســـن مگـــر؟!
دینـه ضـربت وورمـه سـن، بـی‌دیـن و ایمـان سـن مگـر؟

اهـــل ایمانـــه نمـــاز قیلمـــاق اونـــه معـــراج دور
اهـل ایمـان سـن، بـو معراجـدن گریـزان سـن مگـر؟

مؤمنـــه بـــیش وقـــت نمـــازی فـــرض ایـــدوب ربّ جلیـــل
دیـن سـتونی دور نمـاز، سـن بونـه نـادان سـن مگـر؟

امـــر شـــیطانیله ســـن تـــرک نمـــاز ایتـــدون یقـــین
باخمـه شـیطان سـوزینه، سـن عبـد شـیطان سـن مگـر؟

ایلـــده ســـن بیـــرمین وســـکّز یـــوز ایگرمـــی بـــیش نمـــاز
تـرک ایدرسـن جـان مـن، فرعـون و هامانسـن مگـر؟

بینمـــاز اوســـته شـــریعتده نمـــاز قیلمـــاق حـــرام
رحـم ایلـه سـن اوزووه بـی‌عقـل و وجدانسـن مگـر؟

آیـــه‌ی قرآنـــدو (وَیـــلٌ لِلمُصَـــلِّینَ الّـــذین...)
منکـر قـرآن و یـا آیـات قـرآن سـن مگـر؟!!!

(شـــافی) نـــون وعظـــی اگـــر چـــه تلـــخ و تنـــد و تیـــز دور
تلـخ اولان داورنـی صـرف‌ایـت مسـت وحیـران سـن مگـر؟

مقدمه عمدة المحرمات

بنـــام خداونـــد خلـــق جهـــان
خداونـــد بخشـــنده‌ی مهربـــان

خـــدایا ســـپاس و ســـتایش تـــرا
تـــویی مالـــک الملـــک هـــر دوســـرا

یگانــــــه خــــــدای یگانـــــــه الـــــه
بــــر ایـــن قـــول حـــق کـــل عـــالم گـــواه

خلایــــق همــــه بــــر ســـر خـــوان تـــو
تــــوپی میزبـــــان خلـــــق مهمــــان تــــو

خـــــــدایا ببـــــــاران درود مـــــــدام
بـــــه روح محمّـــــد علیـــــه السّـــــلام

بـــــــه ارواح آل و بـــــــــه اصـــــــحاب او
بـــــه انصــــــار و اعــــوان و احبــــاب او

خصوصـــــا بــــر آن چــــار یـــــار رســـول
محبّـــــان ســـــبطین وحیــــــدر بتـــــول

ســـــلام ای مســـــلمان بـــــا دیــــن وعقــــل
خـــــدایت دهـــــد بـــــر تــــو توفیــــق فضــــل

ز مــــــن بشـــــنو ای مـــــومن راســـــتین
تـــــو عبـــــد خـــــدا هســـــتی و اهــــل دیـــــن

خـــــدای تـــــو از روی لطـــــف و کــــرم
نمــــوده تـــــرا غــــرق انـــــدر نعـــــم

مضـــــرات را کــــــرد بــــر تــــو حـــــرام
حـــذر کـــن از آنهـــا تـــو ای خـــوش مـــرام

ز هــــر چـــــه حـــــرام اســــت پرهیــــز کــــن
بـــــه عشــــق خــــدا ســـــینه لبریــــز کــــن

عملکـــــرد بـــــر فــــــرض و ســـــنت تــــرا
رهانــــــد ز فقـــــــر و مـــــــذلت تـــــرا

ز مکـــروه و منکـــر حـــذر کـــن یقـــین
شـــود جایگاهـــت بهشـــت بـــرین

مکـــن میـــل ســـوی حـــرام و گنـــاه
مبـــادا شـــوی نـــزد حـــق رو ســـیاه

بـــه یـــاد خـــدا بـــاش و ذکـــرش نمـــا
تـــو در بنـــدگی بـــاش و شـــکرش نمـــا

بـــه یـــادش دل خـــویش را شـــاد کـــن
ز درد و غـــم و غصـــه آزاد کـــن

دل آرام گیـــرد بـــه یـــاد خـــدا
ز یـــادش مشـــو یـــك نفـــس هـــم جـــدا

تـــو بـــر پنـــد (شـــافی) عمـــل کـــن بـــدان
کـــه او خیـــر خـــواه اســـت بـــر مومنـــان

برحذر داشتن اشخاص از حرام و بیان مضرات آن

هـــر آنچـــه شـــمارم برایـــت حـــرام
شـــمرده اســـت قـــرآن و ســـنت حـــرام

ز قـــرآن و ســـنت اطاعـــت نمـــا
تخلـــف از ایـــن دو بـــه امـــت حـــرام

حـــرام آفـــت دیـــن و ایمـــان بـــود
قرابـــت بـــر اینگونـــه آفـــت حـــرام

زهـــر چـــه حـــرام اســـت پرهیـــز کـــن
بـــه شـــخص حرامـــی ســـعادت حـــرام

نـــــرو در ره اهـــــل دوزخ- بـــــدان
پـــــذیرفتن ایـــــن شـــقاوت حـــرام
حـــذر کـــن تـــو از قـــول و فعـــل حـــرام
مبـــادا شـــود بـــر تـــو جنـــت حـــرام
حـــرام آتـــش خشـــم و قهـــر خـــدا
بـــر آن ارتکـــاب و قرابـــت حـــرام
حـــرام آتـــش اســـت و ســـوی آن نـــرو
ســـوی تـــل آتـــش عزیمـــت حـــرام
تـــو از راه تقـــوی و زهـــد و ورع
منـــه پـــا بـــرون ایـــن جســارت حـــرام
مطیـــع هـــوی گشـــتن و خودســـری
ضـــلالت بـــود ایـــن ضـــلالت حـــرام
تـــو بـــا نفـــس و شـــیطان همیشـــه بجنـــگ
کـــه بـــر دشـــمنان بـــذل فرصـــت حـــرام
اگـــر برکســـی نفـــس غالـــب شـــود
اســـیرش کنـــد ایـــن اســـارت حـــرام
بگـــو: (رَبِّـــیَ اَللّٰـــهُ ثُـــمَّ اسْـــتَقِمْ)
تـــرا تـــرك ایـــن اســـتقامت حـــرام
هـــدف را فـــدای وســـیله مکـــن
چنـــین اشـــتباه و خســـارت حـــرام
بتـــرس از خـــدا و متـــرس از کســـی
کـــه از غیـــر او خـــوف و خشـــیت حـــرام

تـــو درهـــر کجـــائی خـــدا بـــا تـــو اســـت
تـــرا غفلـــت از ایـــن معیـــت حـــرام
نبـــــی- آل و یـــــاران اوَ اســـــوه ات
تخلـــــف ز الگـــــو و اســـوت حـــرام
نصـــیحت ز دیـــن بـــود (شـــافی) بگفـــت
کـــه چـــون تـــرك وعـــظ و نصـــیحت حـــرام

محرمات مربوط به مسائل اعتقادی

حـــذر کـــن تـــو از کفـــر و شـــرك و نفـــاق
کـــه ایـــن هـــر ســـه بـــی شـــك بـــه ملـــت حـــرام
ره کفـــــــر راه شـــــــقاوت بـــــود
در ایـــــن راه رفـــــتن بـــــه شـــــدت حـــــرام
منـــــافق بـــــود بـــــدتر از کـــــافران
بـــر آنـــان بـــلا شـــك جنـــت حـــرام
یقـــین شـــرك ظلمـــی عظـــیم و حـــرام
بـــه مشـــرك یقـــین لطـــف و رحمـــت حـــرام
تـــو در حـــد توحیـــد خـــالص بمـــان
بـــه مـــومن ریـــا شـــرك و بـــدعت حـــرام
مشـــو منکـــر آنچـــه در دیـــن حـــق اســـت
کـــه ایـــن ارتـــداد اســـت و ردت حـــرام
ره دیـــــن ره عـــــزت و افتخـــــار
تـــرا تـــرك ایـــن راه عـــزت حـــرام

بـــــه اللـــــه و قـــــرآن و دیـــــن و نبـــــی
بلاشـــــك و شـــــبهت اهانـــــت حـــــرام
مینـــــدیش در ذات اللـــــه کـــــه چـــــون
بـــــود مهلکـــــه ایـــــن هلاکـــــت حـــــرام
تفکـــــر در آفـــــاق وانفســـــن نمـــــا
در ایـــــن ره تـــــرا تـــــرك دقـــــت حـــــرام
مپنـــــدار کـــــس جـــــز خـــــدا غیـــــب‌دان
چنـــــین زعـــــم و قـــــولی بـــــه امـــــت حـــــرام
تـــــو مَـــــدْعوّ غیبـــــی مخـــــوان جـــــز خـــــدا
کـــــه از غیـــــر او اســـــتغاثت حـــــرام
جهـــــان بـــــا همـــــه خلـــــق محتـــــاج او
ز محتـــــاج در خواســـــت حاجـــــت حـــــرام
مـــــوثر نباشـــــد بـــــه جـــــز او کســـــی
عقایـــــد خـــــلاف حقیقـــــت حـــــرام
و امـــــا دعـــــا خـــــواهی از زنـــــده‌گـــــان
نباشـــــد چنـــــین اســـــتعانت حـــــرام
ز اجمـــــاع امـــــت تـــــو خـــــارج مشـــــو
تخلـــــف از ایـــــن اکثریـــــت حـــــرام
نبـــــی آل و یـــــاران او اســـــوه ات
تخلـــــف ز الگـــــو و اســـــوت حـــــرام
کـــــه چـــــون راهشـــــان راه دیـــــن اســـــت و شـــــرع
تخطـــــی ز راه شـــــریعت حـــــرام

خـــدایا به(شـــافی) تـــو رحمـــت نمـــا
مگـــردان بـــر او عفـــو و جنـــت حـــرام

در بیان محرمات متفرقه‌ی اعتقادی

ز قـــول خـــدا و رســـول و امـــام
بلاشـــك جعـــل روایـــت حـــرام
گنـــاهی بـــزرگ اســـت جـــادوگری
یقـــین ســـحر وجـــادو کهانـــت حـــرام
تـــو تصـــدیق عـــراف و کـــاهن مکـــن
کـــه ایـــن کفـــر در شـــرع و ســـنت حـــرام
تمیمـــه میـــاویز از خـــویش و خلـــق
تمیمـــه و طیـــرة بـــه امـــت حـــرام
بـــود عکـــس و تمثـــال مـــردان دیـــن
بـــه قصـــد ســـتایش محبّـــت حـــرام
مکـــن ذبـــح از بهـــر غیـــر خـــدا
بـــه امّـــت چنـــین شـــرك و بـــدعت حـــرام
یقـــین نـــذر نـــوعی عبـــادت بـــود
بـــه غیـــر خـــدایت عبـــادت حـــرام
قســـم جـــز بـــه ذات و صـــفات خـــدا
خـــلاف اســـت، ایـــن از برایـــت حـــرام
مخـــور تـــو قســـم بـــردروغ و خـــلاف
تـــرا ایـــن عمـــل بـــی نهایـــت حـــرام

سـئوال نکیـرین را حـق بـدان
کـه انکـار آن هـم بـه ملّـت حـرام
تـو منکـر مشـو بـر شـفاعت بـدان
بـه اشـخاص منکـر شـفاعت حـرام
مگـو بـر حلالـی حـرام اسـت آن
و بـالعکس ایـن در شـریعت حـرام
حـلال خـدا تـا قیامـت حـلال
حـرام خـدا تـا قیامـت حـرام
مسـلمان سـنّی بـود متبـع
بدانـد بـه دینـدار بـدعت حـرام
نبـی آل و یـاران او اسـوه‌اند
تخلـف ز الگـو و اسـوت حـرام
ز قـرآن و سـنت هـدایت بخـواه
جـز از ایـن دو - اخـذ هـدایت حـرام
نصـیحت ز دیـن بـود (شـافی) بگفـت
کـه چـون تـرك وعـظ و نصـحیت حـرام

در بیان توبه و تشویق و ترغیب بر آن و حرمت ترک توبه

بـه هـر مـومنی توبـه واجـب بـود
کـه چـون تـرك توبـه بـه امـت حـرام
بـه (تُوبُـوا اِلَـی اللّـهُ) لبیـك گـو
یقـین رد ایـن جلـب و دعـوت حـرام

بیـــا توبـــه کـــن بـــی‌درنـــگ ای عزیـــز
کـــه تســـویف و تـــاخیر توبـــت حـــرام

مســـوف بـــه قـــول نبـــی هالـــك اســـت
فتـــادن تـــرا در هلاکـــت حـــرام

در توبـــه و رحمـــت حـــق یقـــین
بـــه روی تـــو بـــاز است غفلـــت حـــرام

نجـــات تـــو درتوبـــه‌ی خـــالص اســـت
کـــه تـــرکش بـــه قـــرآن و ســـنت حـــرام

خـــدا بـــر تـــو از مـــادرت ارحـــم اســـت
تغافـــل از ایـــن رحـــم و رافـــت حـــرام

شـــود شـــاد از توبـــه‌ات رب تـــو
بـــر ایـــن لطـــف تـــرك عنایـــت حـــرام

شـــوی پـــاك بـــا توبـــه از معصـــیت
تـــرا غفلـــت از ایـــن طهـــارت حـــرام

تـــو از رحمـــت حـــق مشـــو ناامیـــد
کـــه چـــون ناامیـــدی ز رحمـــت حـــرام

نبـــی آل و یـــاران او اســـوه‌انـــد
تخلـــف ز الگـــو و اســـوت حـــرام

نصـــیحت ز دیـــن بـــود (شـــافی) بگفـــت
کـــه چـــون تـــرك پنـــد و نصـــیحت حـــرام

تعلیم و تعلم عبادتی بزرگ و ترک آن حرام است

بیاموز علم گناه و ثواب
به مومن یقینا جهالت حرام
به نادانی و جهل راضی مباش
بلاشك تو را این رضایت حرام
تعلم ترا عزت و رفعت است
در این راه سستی وفترت حرام
ترا دین و دانش ابر نعمت است
یقین غفلت از این دو نعمت حرام
تو در کسب علم و عمل سعی کن
تغافل از این دو به شدت حرام
ترا علم و اخلاص و ایمان عمل
نباشد اگر بر تو جنت حرام
یقین جهل عیب است و ننگ است و عار
پذیرفتن این فضاحت حرام
مکن در سئوال از مسائل تو شرم
که در پرسش از دین خجالت حرام
به بطلان تو ضایع مکن عمر خویش
یقینا تراً این بطالت حرام
بپرس از برای تفقه -ولی
سئوالت به قصد تعنت حرام

نبـــــی آل و یـــــاران او اســـــوه‌اند
تخلـــف از ایشـــان بـــه غایـــت حـــرام
تـــو بـــر پنـــد (شـــافی) عمـــل کـــن بـــدان
تمـــرد ز پنـــد و نصـــیحت حـــرام

محرمات مربوط به فروضات و نماز

نمـــازو زکـــات- حـــج و روزه- جهـــاد
از ایـــن فرضـــها بـــر تـــو غفلـــت حـــرام
کـــه هـــر یـــك ز ارکـــان دیـــن توانـــد
یقـــین تـــرك هـــر یـــك بـــه شـــدت حـــرام
هـــر آن واجبـــی فـــرض باشـــد یقـــین
بـــرای تـــو تـــرکش بـــه غایـــت حـــرام
تعلـــل- تســـاهل در انجـــام فـــرض
گنـــاهی عظـــیم و بـــه امـــت حـــرام
نمـــاز تـــو رکنـــی اســـت در دیـــن تـــو
یقـــین تـــرك آن مثـــل رِدّت حـــرام
شـــعار دیانـــت بـــوداین نمـــاز
تـــرا تـــرك آن بـــی نهایـــت حـــرام
نمـــاز از بـــرای تـــو معـــراج تـــو
ز معـــراج غفلـــت برایـــت حـــرام
مکـــن دزدی انـــدر نمـــازت بـــدان
کـــه ایـــن بـــدترین نـــوع ســـرقت حـــرام

هـــر آن کـــس بـــود کاهـــل انـــدر نمـــاز
شـــفاعت بـــر او در قیامـــت حـــرام
نمـــاز ار قضـــا شـــد قضـــایش بخـــوان
کـــه تـــاخیر آن در شـــریعت حـــرام
نمـــاز ار بخـــوانی تـــو قبـــل از زمـــانش
گنـــاه اســـت بـــی شـــك و شـــبهت حـــرام
جنـــب بـــی وضـــو خوانـــدن هـــر نمـــاز
بـــه حکـــم شـــریعت بـــه ملـــت حـــرام
نبـــی آل و یـــاران او اســـوه‌اند
تخلـــف ز الگـــو و اســـوت حـــرام
نصـــیحت ز دیـــن بـــود (شـــافی) بگفـــت
کـــه چـــون تـــرك پنـــد و نصـــیحت حـــرام

زکات سومین رکن دین- ادایش فرض و ترکش حرام و گناه است

زکـــات از بـــرای تـــو فرضـــی بـــزرگ
یقـــین منـــع و تـــرکش بـــه شـــدت حـــرام
زکـــات تـــو رکنـــی اســـت از دیـــن تـــو
ز پرداخـــت آن بـــر تـــو غفلـــت حـــرام
زکـــات تـــو دینـــی اســـت ادایـــش نمـــا
کـــه مقـــروض مانـــدن برایـــت حـــرام
زکـــات ار نـــدادی عـــذابت کننـــد
یقینـــا تـــرا ایـــن بخالـــت حـــرام

زکات ار ندادی تو بر مستحق
ترا این عمل مثل سرقت حرام

مینداز خود را تو در مهلکه
که افتادن اندر هلاکت حرام

تو بر غیر اهلش زکات ار دهی
یقین این عمل در شریعت حرام

شود قبر تو حبس دائم تو را
قبول چنین حبس و ذلت حرام

بدهکارمردی ندادی زکات
شود بر تو لطف و عنایت حرام

نیازت ز محتاج بر دادنش
بود بیشتر، بخل و خست حرام

تو (مَا عِنْدَكُمْ يَنْفَدُ) را بخوان
تغافل ز قبر و قیامت حرام

هر آنچه تو داری خدا داده است
تو را غفلت از این عبادت حرام

نبی آل و یاران او اسوه‌اند
تخلف ز الگو و اسوت حرام

نصیحت ز دین بود (شافی) بگفت
که چون ترك پند و نصیحت حرام

روزه‌ی ماه رمضان فرض عین و ترک آن گناه و حرام است

الا ای مسلمان با دین و عقل
یقین روزه خواری به شدت حرام

ترا روزه داری ابر نعمت است
تغافل از آن بی نهایت حرام

بود روزه مخصوص رب جلیل
که ترکش بلا عذر و علت حرام

شفاعت کند روزه از بهر تو
یقین غفلت از این شفاعت حرام

بودروزه رکنی ز ارکان دین
بلا شکّ ترکش به غایت حرام

تعلل- تساهل در انجام فرض
به فرمان قرآن و سنت حرام

به صائم در ایام روزه جماع
بلاشك اندر شریعت حرام

در ایام تشریق و اندر دو عید
یقین روزه داری به امت حرام

نماز و صیام و تلاوت طواف
در اوقات حیض و جنابت حرام

بنی آل و یاران او اسوه‌اند
تخلف ز الگو و اسوت حرام

بیـــان کــرده (شــافی) تــرا حکــم شــرع
خـــلاف شـــریعت بـــه ملّـــت حـــرام

حج و عمره نیز از ارکان دین و فرض است و ترك آن برای مستطع حرام و گناه کبیره است

اگـــر مســـتطع گشـــته ای حـــج کـــن
کـــه تـــرکش برایـــت بـــه شـــدت حـــرام

یقـــین تـــارکش عاصـــی و رو ســـیاه
پـــذیرفتن ایـــن فضـــاحت حـــرام

بـــود حـــج در دیـــن تـــو رکـــن دیـــن
یقـــین تـــرك ایـــن رکـــن و رایـــت حـــرام

گناهـــان تـــو پـــاك گـــردد بـــه حـــج
تـــرا غفلـــت از ایـــن طهـــارت حـــرام

ســـعادت بـــود حـــج واجـــب تـــرا
یقـــین تـــرك راه ســـعادت حـــرام

خـــدا بـــر تـــو نعمـــت عطـــا کـــرده اســـت
تغافـــل بـــه امـــت ز نعمـــت حـــرام

ز پـــاداش و کیفـــر تـــو غافـــل مبـــاش
از ایـــن دو بـــلا شـــك غفلـــت حـــرام

پشـــیمان شـــوی از تعلـــل یقـــین
پـــذیرفتن ایـــن نـــدامت حـــرام

بنـــــــی آل و یـــــــاران او اســـــــوه‌اند
تخلـــــف ز الگـــــو و اســـــوت حـــــرام
بیـــان کـــرده (شـــافی) تـــو را حکـــم شـــرع
تخطـــــی ز حکـــــم شـــــریعت حـــــرام

جهاد با کفار حربی فرض و ترکش حرام و از گناهان بزرگ است

جهـــــاد تـــــو در راه اللـــــه یقـــــین
بـــود فـــرض وتـــرکش بـــه امـــت حـــرام
تـــــو در راه اســـــلام و دیـــــن و وطـــــن
بجنـــــگ ای بـــــرادر کـــــه ذلـــــت حـــــرام
شـــــهادت طلـــــب بـــــاش در راه حـــــق
تـــــرا تـــــرك راه ســـــعادت حـــــرام
یقـــین مـــرگ در راه حـــق نعمـــت اســـت
کـــه پنـــدار آن جـــزء نقمـــت حـــرام
فـــرار از صـــف جنـــگ بـــا کـــافران
چنـــین جـــرم و فســـق و خیانـــت حـــرام
تـــــولای کفـــــار و اعـــــداء دیـــــن
یقینـــــا بـــــه اهـــــل دیانـــــت حـــــرام
خبـــر چینـــی از بهـــر دشـــمن یقـــین
بـــه هـــر مســـلمی مثـــل ردت حـــرام
تـــو مفـــروش بـــر کـــافران اســـلحه
کـــه ایـــن جـــرم ســـنگین برایـــت حـــرام

مشـــو خـــادم کـــافران وقـــت جنـــگ
بمســـلم چنـــین شـــغل و حرفـــت حـــرام
مشـــو غافـــل از مـــرگ و قبـــر و حســـاب
کـــه غفلـــت از ایـــن ســـه بـــه ملـــت حـــرام
بیـــان کـــرده (شـــافی) تـــرا حکـــم شـــرع
تخلـــف ز حکـــم شـــریعت حـــرام

جهاد با نفس امّاره فرض عین و ترك آن حرام و گناه کبیره است

جهـــاد تـــو بـــا نفـــس فرضـــی عظـــیم
یقـــین غفلـــت از ایـــن فریضـــة حـــرام
بـــود نفـــس تـــو بـــدترین دشـــمنت
اطاعـــت ز نفـــس و هوایـــت حـــرام
مبـــادا بیفتـــی تـــو در دام نفـــس
شـــود بـــر تـــو آنگـــه ســـعادت حـــرام
تـــو بـــا نفـــس وشـــیطان همیشـــه بجنـــگ
کـــه بـــر دشـــمنان بـــذل فرصـــت حـــرام
مکـــن صـــلح بـــا نفـــس یـــك لحظـــه هـــم
کـــه ایـــن صـــلح شـــوم و بغایـــت حـــرام
هـــر آن معصـــیت از کســـی ســـر زنـــد
ز نفـــس اســـت، از آن نفـــس غفلـــت حـــرام
اگـــر نفـــس تـــو بـــر توغالـــب شـــود
اســـیرت کنـــد ایـــن اســـارت حـــرام

مبادا هوایت الهت شود
عبادت به نفس و هوایت حرام

تو عبد خدا باش، نه عبد کس
به غیر خدایت عبادت حرام

مگو بد- مکن بد- مپندار بد
که این هر سه اندر شریعت حرام

ترا آنچه گفتم حقیقت بود
تخلف ز حق و حقیقت حرام

نصیحت ز دین بود (شافی) بگفت
که چون ترک پند و نصیحت حرام

محرمات مربوط به قتل و خودکشی

یقین قتل مومن به ناحق به عمد
گناهی عظیم و بشدت حرام

بود خودکشی نیز جرمی عظیم
بر این دو جنایت اعانت حرام

حذر کن تو از قتل و از انتحار
که هر دو یقینا به غایت حرام

مکن خویشتن را تو اهل جحیم
به خود رحم کن این جنایت حرام

مزن تیشه بر ریشه خویشتن
که این کار اندر شریعت حرام

ز پـــاداش و کیفـــر تـــو غافـــل ممـــان
بـــه مسـلم بـــلا شـــك غفلـــت حـــرام
تـــو بـــر خلـــق و بـــر خویشـــتن رحـم کـــن
مبـــادا شـــود بـــر تـــو جنـــت حـــرام
بـــه دســـتور دینـــت عمـــل کـــن یقـــین
تخلـــــف ز راه دیانـــــت حـــــرام

ربا خواری و شهادت و کتابت برای آن حرام و از گناهان بزرگ محسوب می‌گردد

ربـــا خـــواری آن فعـــل زشـــت وگنـــاه
بـــه فرمـــان قـــرآن و ســـنت حـــرام
مشـــو آخـــذ و کاتـــب و شـــاهدش
کـــه ایـــن هـــر ســـه از بهـــر امـــت حـــرام
بلاشـــك ربـــا بـــدتر اســـت از زنـــا
بـــر آن ارتکـــاب و قرابـــت حـــرام
ربـــاخوار شخصـــی محـــارب بـــود
بـــه شـــخص محـــارب ســـعادت حـــرام
ربـــاخوار بـــی‌معرفـــت را بگـــو
بـــه شـــخص ربـــاخوار رحمـــت حـــرام
بـــرو توبـــه کـــن از ربـــاخواری‌ات
ربـــا در شـــریعت بـــه شـــدت حـــرام
تـــو مفـــروش عقبـــی بـــه دنیـــای دون
خســـارت بـــود ایـــن- جســـارت حـــرام

تـــو رد مظـــالم نمـــا توبـــه کـــن
کـــه از بهـــر تـــو تـــرك توبـــت حـــرام
تـــو از قصّـــهی آدم عبـــرت بگیـــر
مبـــادا شـــود بـــر تـــو جنـــت حـــرام
بـــه مـــدیون معســـر تـــو مهلـــت بـــده
از آن بینـــوا ســـلب مهلـــت حـــرام
مشـــو غافـــل از مـــرگ و قبـــر و حســـاب
از ایـــن ســـه بـــرای تـــو غفلـــت حـــرام
اطاعـــت نمـــا از خـــدا و رســـول
ز نفـــس و هوایـــت اطاعـــت حـــرام
بیـــان کـــرده (شـــافی) تـــو را حکـــم شـــرع
تخلـــف ز حکـــم شـــریعت حـــرام

عمل زنا و لواط و قوادی از محرمات عمده و از گناهان کبیره است

مســـلمان بدانـــد- زنـــا و لـــواط
بـــه اهـــل دیانـــت بشـــدت حـــرام
یقـــین هـــر دو فعـــل حرامنـــد و زشـــت
قرابـــت بـــه ایـــن دو بـــه امـــت حـــرام
زناکـــار و لـــوطی اســـیر هواســـت
پـــذیرفتن ایـــن اســـارت حـــرام
یقـــین هـــر دو شـــهوت پرســـتند و بـــس
پرســـتیدن نفـــس و شـــهوت حـــرام

ببـــر زیـــن دو کـــس ای مســـلمان بـــدان
بـــه آنـــان بلاشـــك قرابـــت حـــرام
از آنـــان بـــدور اســـت عـــز و شـــرف
تـــو را بـــا چنـــین کـــس رفاقـــت حـــرام
بـــر آنکـــس کـــه قـــواد باشـــد بگـــو
بـــه قـــواد بـــی‌دیـــن جنـــت حـــرام
کســـی مبتلاشـــد بـــه فعـــل حـــرام
بـــر او بـــا لیقـــین تـــرك توبـــت حـــرام
در توبـــه بـــاز اســـت بـــر روی خلـــق
تغافـــل از ایـــن لطـــف و رحمـــت حـــرام
خـــدا گفتـــه : (لَا تَقْنَطُـــوا) خلـــق را
بـــه مـــومن از ایـــن لطـــف غفلـــت حـــرام
بیـــان کـــرده (شـــافی) تـــو را حکـــم شـــرع
تخلـــف ز حکـــم شـــریعت حـــرام

یکی از محرمات عمده قذف و افتراء است که از گناهان کبیره محسوب می‌شود

مکـــن قـــذف مـــومن- مشـــو مفتـــری
کـــه چـــون افتـــرا در شـــریعت حـــرام
ثمـــانین جلـــده مجـــازات قـــذف
مکـــن قـــذف کـــس ایـــن بشـــدت حـــرام
اگـــر چـــار شـــاهد نباشـــد تـــو را
شـــوی مفتـــری افتـــراءت حـــرام

حـــذر کـــن ز بهتـــان یقینـــا بـــدان
کـــه بهتـــان و تهمـــت بغایـــت حـــرام

(وَلا تَقْــفُ مٰــا لَــیْسَ لَــكَ) را بخـــوان
بلاعلـــم و ایقـــان شـــهادت حـــرام

تـــو در ســـتر عـــورات مـــومن بکـــوش
بمـــومن یقـــین کشـــف عـــورت حـــرام

هـــر آنچـــه شـــنیدی ز فحشـــاء مگـــو
ز اســـرار مـــردم حکایـــت حـــرام

مکـــن قـــول و فعـــل بـــد خلـــق را
اشـــاعه تـــرا ایـــن اشـــاعت حـــرام

مبـــر آبـــروی مســـلمان کـــه چـــون
ز مـــومن یقـــین هتـــك حرمـــت حـــرام

نـــداری تـــو بـــر خـــود اهانـــت روا
اهانـــت مکـــن چـــون اهانـــت حـــرام

نصـــیحت ز دیـــن بـــود (شـــافی) بگفـــت
کـــه چـــون تـــرك پنـــدو نصـــیحت حـــرام

یکی ازمحرمات عمده دروغ گفتن است که پیامبر خدا (صلی الله علیه و آله و سلم) فرموده: «المومن لایکذب»-مومن درِوغ نمی‌گوید-

نبـــی گفتـــه: مـــومن نگویـــد دروغ
دروغ از بـــرایش بـــه شـــدت حـــرام

مسـلمان بپرهیـزد از قـول کـذب

دروغ از مسـلمان بـه غایـت حـرام

دروغ آفـت دیـن و ایمـان شـرف

قرابـت بـر اینگونـه آفـت حـرام

یقینـا دروغ از رذائـل بـود

بلاشـك بـه مـومن رذالـت حـرام

مبـادا مسـلمان بگویـد دروغ

بـه کـذاب بـدقول سـعادت حـرام

دروغ از مسـلمان بعیـد اسـت و زشـت

بـه مـومن چنـین خـو و خصـلت حـرام

کسـی لـب گشـاید اگـر بـر دروغ

شـود مفتضـح ایـن فضـاحت حـرام

دروغ اولـین آیـت اسـت از نفـاق

چنـین آیـت از بهـر امـت حـرام

صـداقت بـود آیـت اهـل دیـن

یقـین تـرك راه صـداقت حـرام

نصـیحت ز دیـن بـود (شـافی) بگفـت

کـه چـون تـرك و پنـد و نصـیحت حـرام

غصب از محرمات عمده و از گناهان بزرگ بشمار می‌رود

آلا اَیُّهَـا الْغَاصِـبُ الْقاسِـطُ

تـرا غصـب درشـرع و سـنت حـرام

یقین غصب اموال و املاك غیر
به هر نحو و هر شکل و حیلت حرام
مشو غاصب و هم سبب بهر غصب
که این ظلم و عصیان بشدت حرام
ز غصب الحیا نیز پرهیز کن
که این نوع غصب از برایت حرام
تصرف در اموال و املاك غیر
یقینا ترا بی رضایت حرام
توان در مکانی اقامت مکن
که غصبی بود این اقامت حرام
نمی ترسی ازخشم وقهر خدا
که از خشم او ترك خشیت حرام
تو باور نداری به روز جزا ؟
ندانی که غصب و شرارت حرام؟
حرام آتش است و سوی آن نرو
بر آن ارتکاب و قرابت حرام
تو رد مظالم نما توبه کن
مبادا شود بر تو رحمت حرام
به اندرز (شافی) عمل کن بدان
تخلف به اهل دیانت حرام

خوردن اموال مردم خصوصاً اموال وراث و یتیمان

بنـــا حـــق مخـــور مـــال خلـــق خـــدا
کـــه اکلـــش چـــو اکـــل نجاســـت حـــرام

یقـــین خـــوردن مـــال مـــردم چـــو زهـــر
هلاکـــت کنـــد ایـــن - هلاکـــت حـــرام

خصوصـــا اگـــر از یتیمـــان بـــود
بـــر آن مثـــل آتـــش قرابـــت حـــرام

(وَلا تَقْرَبُـــوا) را ز قـــرآن بخـــوان
تخلـــف ز قـــرآن و ســـنت حـــرام

بـــه نـــا حـــق مخـــور مـــال وراث را
چنـــین ظلـــم بـــی شـــك و شـــبهت حـــرام

تـــو از خـــوردن مـــال مـــردم بتـــرس
مبـــادا شـــود بـــر تـــو جنـــت حـــرام

تـــو مفـــروش دیـــن را بـــه دنیـــای دون
کـــه ایـــن اشـــتباه و خســـارت حـــرام

مشـــو تـــابع نفـــس و شـــیطان بـــدان
کـــه از نفـــس و شـــیطان اطاعـــت حـــرام

تـــو از مـــرگ وازقبـــر و آتـــش بتـــرس
کـــه غفلـــت از ایـــن ســـه بـــه غایـــت حـــرام

تـــو رد مظـــالم نمـــا- توبـــه کـــن
کـــه بـــر جـــرم و عصـــیان ادامـــت حـــرام

بتـــرس ازخـــدا و مخـــور تـــو حـــرام
ز خشـــم خـــدا تـــرك خشـــيت حـــرام
نصـــيحت ز ديـــن بـــود (شـــافی) بگفـــت
کـــه چـــون تـــرك پنـــد و نصـــيحت حـــرام

تحلیل در امر سه طلاق و اسقاط آن

بـــه تحليـــل و اســـقاط آن تـــن مـــده
يقـــين هـــر دو انـــدر شـــريعت حـــرام
کـــه هـــر دو خيانـــت بـــه ديـــن خـــدا
بـــه ديـــن و شـــريعت خيانـــت حـــرام
محلـــل چـــو تيســـی بـــود مســـتعار
بمـــومن يقـــين ايـــن قباحـــت حـــرام
محلـــل لـــه را بگـــو : ای جهـــول
يقـــين بـــر تـــو ايـــن مکـــر و حيلـــت حـــرام
نبـــی لعـــن فرمـــوده بـــر هـــر دو شـــان
پـــذيرفتن ننـــگ و لعنـــت حـــرام
بـــه مســـقط بگـــو ای ظلـــوم و جهـــول
کـــه حيلـــت بـــه اهـــل ديانـــت حـــرام
بـــه مکـــرو بـــه حيلـــه توســـل مجـــو
چنـــين مکـــر و حيلـــت بشـــدت حـــرام
بـــه قـــرآن و ســـنت عمـــل کـــن بـــدان
تخلـــف ز قـــرآن و ســـنت حـــرام

عملکـــــرد بــــر قـــول مفتـــی نمـــا
ضـــلالت بـــود ایــــن ضـــلالت حـــرام

تـــرا عقـــل و دیـــن بهتـــرین رهنمـــا
ز عـــالم نمایــــان اطاعـــت حـــرام

مشـــو تـــابع نفـــس ســـرکش بـــدان
اطاعـــت ز نفـــس و هوایـــت حـــرام

تـــو عبـــد خـــدائی نـــه عبـــد هـــوی
بـــه نفـــس و هوایـــت عبـــادت حـــرام

بیـــان کـــرده (شـــافی) تـــرا حکـــم شـــرع
تخلـــف ز حکـــم شـــریعت حـــرام

محرمات مربوط به ازدواج و طلاق و زوجین

نظـــر کـــرد مســـلم بـــه نامحرمـــان
گنـــاه اســـت و در شـــرع و ســـنت حـــرام

مشـــو لاابـــالی ممـــان تـــو عـــزب
بـــه شـــخص توانـــا عزوبـــت حـــرام

تـــو درخواســـتکاری تامـــل نمـــا
یقـــین خطبـــه بـــر روی خطبـــت حـــرام

ز دینـــدار و صـــاحب نســـب زن بگیـــر
کـــه بـــا رذل و بـــی دیـــن وصـــلت حـــرام

تـــرا زوجـــه ی صـــالحه نعمـــت اســـت
ندانســـتن قـــدر نعمـــت حـــرام

هـــر آن کـــس بـــود بـــر تـــو محـــرم یقـــین
نکـــــاح تـــــو بـــــا وی بشـــــدت حـــــرام

بـــه متعـــه رضـــایت مـــده ایـــن بـــدان
بـــه ســـنی نکـــاح موقـــت حـــرام

مکـــن بـــیش از چـــار زن اختیـــار
کـــه بـــا پنجمـــی ازدواجـــت حـــرام

ز اســـقاط نطفـــه پـــس از انعقـــاد
حـــذر کـــن کـــه بـــی‌عـــذر و علـــت حـــرام

مکـــن منـــع زن از مســـاجد کـــه چـــون
بـــلا عـــذر منـــع عبـــادت حـــرام

صـــداقیه گـــر کـــم بـــود بهتـــر اســـت
کـــه مهریـــه مـــافوق طاقـــت حـــرام

صـــداق ار بـــه قصـــد نـــدادن بـــود
چنـــین ازدواجـــی بـــه امـــت حـــرام

مشـــو طـــالق زن در ایـــام حـــیض
تـــرا ایـــن عمـــل درشـــریعت حـــرام

تـــو زن را طـــلاق ار دهـــی ایـــن بـــدان
بـــه یکجـــا طـــلاق ثلاثـــت حـــرام

نبـــی آل و یـــاران او اســـوه‌اند
تخلـــف ز الگـــو و اســـوت حـــرام

نصـــیحت ز دیـــن بـــود (شـــافی) بگفـــت
کـــه چـــون تـــرك پنـــد و نصـــیحت حـــرام

محرمات مربوط به بانوان و همسرداری

حجـــاب زنـــان بـــالیقین واجـــب اســـت

بـــه مـــومن یقـــین کشـــف عـــورت حـــرام

حجـــاب عفـــت و عصـــمت زن بـــود

یقـــین تـــرك ایـــن حجـــب و عصـــمت حـــرام

بـــه زن خودنمـــائی بـــه نامحرمـــان

یقینـــا بـــلا عـــذر و علـــت حـــرام

بـــود رقـــص و آوازشـــان نـــزد خلـــق

گنـــاهی عظـــیم و بـــه غایـــت حـــرام

خـــروج زن از خانـــه بـــی اذن مـــرد

نشـــوز اســـت و درشـــرع و ســـنت حـــرام

زنـــان را تشـــابه بـــه مـــردان یقـــین

و بـــالعکس بـــر مَـــرأ و مَـــرأة حـــرام

زنـــی گـــر معطـــر شـــود بهـــر غیـــر

بـــر او ایـــن عمـــل در شـــریعت حـــرام

خـــودآرائی بیـــوه زن بـــالیقین

در اوقـــات و ایـــام عـــدت حـــرام

ز شـــوهر اطاعـــت بـــه زن واجـــب اســـت

تمـــارض- تمـــرد- لجاجـــت حـــرام

نشـــد زن اگـــر تـــابع همســـرش

بـــه هـــر دو شـــود عـــیش و عشـــرت حـــرام

کنـــــــد دعــــــوت ار زوجـــــه را زوج او

بـــــه همبســـــتری، رد دعـــــوت حــــرام

مگـــــر آنکـــــه عـــــذری بـــــود زوجـــــه را

در آنگـــــه بـــــرایش اجابـــــت حــــرام

یقـــــین زوج صـــــالح بـــــود نعمتـــــی

تـــــو قـــــدرش بـــــدان کفـــــر نعمـــــت حــــرام

زن و مـــــرد نـــــا محـــــرم انـــــدر ســـــکن

اقامـــــت کننـــــداین اقامـــــت حــــرام

بیـــــان کـــــرده (شـــــافی) تـــــرا حکـــــم شـــــرع

تخلـــــف ز حکـــــم شـــــریعت حــــرام

ظلم و ظالمی و اعانت بر آن و پذیرفتن آن حرام و از گناهان بزرگ بشمار می‌رود

مکـــــن ظلـــــم بـــــر خلـــــق و بـــــر خویشـــــتن

تـــــرا طـــــی ایـــــن راه ظلمـــــت حــــرام

بتـــــرس از مکافـــــات ظلـــــم- ایـــــن بـــــدان

تخلـــــف ز قســـــط و عـــــدالت حــــرام

تـــــو از ظلـــــم وظـــــالم حمایـــــت مکـــــن

یقینـــــا بـــــه ظـــــالم اعانـــــت حــــرام

کمـــــك کـــــن بـــــه مظلـــــوم و دســـــتش بگیـــــر

ز مظلـــــوم تـــــرك حمایـــــت حــــرام

بپرهیـــــز از ظلـــــم و ظـــــالم بـــــدان

بـــــه اشـــــخاص ظـــــالم شـــــفاعت حــــرام

تو مظلوم باشی از آن بهتر است

که ظالم شوی ظلم و غلظت حرام

تراود ز کوزه هر آنچه در اوست

بمسلم یقیناً اذیت حرام

تو مستضعفی را پذیرا مباش

پذیرفتن ظلم و ذلت حرام

مکن داغ حیوان و تحریششان

که این هر دو در شرع و سنت حرام

اگر طالب رحمتی رحم کن

به اشخاص بی رحم رحمت حرام

نبی ال و یاران او اسوه‌اند

تخلف ز الگو و اسوت حرام

بیان کرده (شافی) ترا حکم شرع

تخلف ز حکم شریعت حرام

شهادت دروغ- کتمان شهادت و اعانت بر گناه از محرمات عمده و از گناهان کبیره است

مبادا شهادت دهی بر دروغ

خلاف حقیقت شهادت حرام

شهادت مپوشان و ناحق مگو

که این کار بی شك و شبهت حرام

بنــــاحق ســــعایت مکـــــن از کســـــی
علیـــــه مســـــلمان ســـــعایت حـــــرام

تـــــو مفـــــروش دیـــــن را بـــــه دنیـــــای دون
خســـــارت بـــــوداین جســـــارت حـــــرام

شـــــفاعت مکـــــن بهـــــر کـــــس در حـــــدود
کـــــه بـــــر معتـــــدی راف و رحمـــــت حـــــرام

حمایـــــت مکـــــن از بـــــدان ایـــــن بـــــدان
ز بـــــدکار و فاســـــق حمایـــــت حـــــرام

تـــــرحم بـــــه گرگـــــان بـــــه میشـــــان ســـــتم
ســـــتم بـــــر ضـــــعیفان بشـــــدت حـــــرام

تـــــو از بهـــــر فجـــــار ضـــــامن مبـــــاش
یقینـــــا تـــــرا ایـــــن ضـــــمانت حـــــرام

بتـــــرس از خـــــدا و تخلـــــف مکـــــن
تعـــــدی- تخلـــــف بـــــه امـــــت حـــــرام

نبـــــی آل و یـــــاران او اســـــوه‌اند
تخلـــــف ز الگـــــو و اســـــوت حـــــرام

نصـــــیحت ز دیـــــن بـــــود (شـــــافی) بگفـــــت
کـــــه چـــــون تـــــرك پنـــــد و نصـــــیحت حـــــرام

محرمات مربوط به سخن چینی و فتنه گری و غیبت و حسادت

ســـــخن چینـــــی آن خلـــــق مـــــذموم و زشـــــت
بلاشـــــك بـــــه قـــــرآن و ســـــنت حـــــرام

نمیمـــــت یقـــین بــــدترین جـــرم و فســـق
چنـــین فســـق و عصـــیان بشـــدت حـــرام
طرفــــدار صـــلح و صـــفا شـــو بــــدان
کـــه در بـــین مـــومن خصـــومت حـــرام
تـــو بـــذر خصـــومت میـــان کســـان
مپـــاش ایـــن عمـــل از برایـــت حـــرام
در افســـاد همدســـت شـــیطان شـــدن
چنـــین جـــرم و عصـــیان بغایـــت حـــرام
در اصـــلاح بـــین مســـلمان بکـــوش
ز اصلاحشـــان بـــر تـــو غفلـــت حـــرام
مکـــن غیبـــت شـــخص مـــومن بـــدان
کـــه آن بـــدتر ازاکـــل میتـــت حـــرام
بـــه اعمـــال نیـــك خـــود آتـــش نـــزن
پـــذیرفتن ایـــن خســـارت حـــرام
مبـــادا حســـودی کنـــی بـــر کســـی
یقینـــا بـــه مـــومن حســـادت حـــرام
نیاســـاید هرگـــز حســـود از حســـد
شـــود بـــر حســـود اســـتراحت حـــرام
حســـود آدمـــی خـــالی از معرفـــت
بـــر او فضـــل و عـــز و ســـیادت حـــرام
بیـــان کـــرده (شـــافی) تـــرا حکـــم شـــرع
تخلـــف ز حکـــم شـــریعت حـــرام

نفاق- مدح فاسق و ذم ناحق و چاپلوسی کلاً حرام هستند

نفـــــاق و دوروئــــــی بلاشــــک یقــــین
بـــه هـــر مـــومن بـــا فضـــیلت حـــرام
مســـــلمان نباشــــد دوروبـــــی حیـــا
بـــه مســـلم چنـــین خـــو و خصـــلت حـــرام
نزیبـــد بـــه مـــومن دوروئـــــی کنـــد
بدانـــــد دوروئـــــی بشـــــدت حـــرام
تـــو مـــدّاح اشـــخاص فاســـق مشـــو
کـــه چـــون مـــدح فاســـق برایـــت حـــرام
بنـــــاحق تـــــو ذم کســـــی را مکـــــن
چـــه ایـــن کـــار در شـــرع و ســـنت حـــرام
مکـــن چاپلوســـــی تـــو از بهـــر کـــس
یقـــین ایـــن عمـــل بهـــر امـــت حـــرام
نصـــیحت نمـــوده اســـت (شـــافی) تـــو را
تخلـــف ز پنـــد و نصـــیحت حـــرام

مواد مخدر و مسکرات و رشوه دادن و گرفتن نیز از محرمات است

حـــذر کـــن ز صـــرف مخـــدر بـــدان
کـــه ایـــن کـــار در شـــرع و ســـنت حـــرام
یقـــین صـــرف تریـــاك و مـــرفین و بنـــگ
حشـــیش و هـــروئین بشـــدت حـــرام

ز ســــیگار و از شــــرب خمــــر و نبیـــــذ
حـــذر کـــن کـــه هـــر ســـه بـــه امـــت حـــرام
چـــه معتـــاد گشـــتی بـــه امـــری حـــرام
بـــــر آن اعتیـــــادت ادامـــــت حـــــرام
مـــزن تیشـــه بـــر ریشـــه ی خـــود بـــدان
چـــه ایـــن کـــار زشـــت از برایـــت حـــرام
هـــر آنچـــه مضـــر اســـت بـــر فـــرد و جمـــع
بلاشـــک بـــه اهـــل دیانـــت حـــرام
تـــو رشـــوه مگیـــر و مـــده رشـــوه را
کـــه چـــون دادن و اخـــذ رشـــوت حـــرام
تـــو در بـــین ایشـــان مشـــو واســـطه
یقـــین بـــین آنـــان وســـاطت حـــرام
خـــدا لعـــن شـــان کـــرده و هـــم رســـول
پـــذیرفتن لعـــن و لعنـــت حـــرام
حـــذر کـــن تـــو از جـــرم و از معصـــیت
کـــه چـــون معصـــیت بهـــر ملـــت حـــرام
حـــرام آتـــش اســـت و بپرهیـــز از آن
مبـــادا شـــود بـــر تـــو رحمـــت حـــرام
نبـــی آل و یـــاران او اســـوه‌اند
تخلـــف ز الگـــو و اســـوت حـــرام
ز رســـوائی روز محشـــر بتـــرس
بـــه مـــومن از آن روز غفلـــت حـــرام

تـــو بـــر پنـــد (شـــافی)عمل کـــن کـــه چـــون
تخلـــــــف ز راه شـــــــریعت حـــــــرام

در بیان حرمت- بدعت درعقیده و عبادت

تـــــو ای ســـــنی راســـــتین ایـــــن بـــــدان
کـــه تبـــدیل ســـنت بـــه بـــدعت حـــرام
رهـــــت اتبـــــاع اســـــت، نـــــه ابتـــــداع
یقـــین بـــدعت انـــدر عبـــادت حـــرام
نبـــــــی آل و یـــــــاران او اســـــــوه‌اند
تخلـــــف ز الگـــــو و اســـــوت حـــــرام
تـــــرا پیـــــروی زیـــــن بزرگـــــان ضـــــرور
از ایشـــان تخلـــف بـــه شـــدت حـــرام
بتـــــرس از خـــــدا و متـــــرس از کســـــی
کـــه از غیـــر او خـــوف و خشـــیت حـــرام
حـــــذر کـــــن ز بـــــدعت مشـــــو مبتـــــدع
کـــه بـــدعت بلاشـــك بـــه امـــت حـــرام
نبـــــی گفتـــــه بـــــدعت ضـــــلالت بـــــود
یقـــین طـــی راه ضـــلالت حـــرام
نبـــی و علـــی گفتـــه : بـــدعت بـــد اســـت
هـــر آنچـــه بـــود بـــد- بـــه ملـــت حـــرام
بـــه ســـنت عمـــل کـــن یقینـــاً بـــدان
هـــر آن بـــدعت ضـــد ســـنت حـــرام

یقـین بـدعت از نفـس و شـیطان بـود
ز نفـس و شـیاطین اطاعـت حـرام
حـذر کـن تـو از بـدعت و از حـرام
بـه اصـحاب بـدعت شـفاعت حـرام
مکـن پیـروی ازهـوا و هـوس
چنـین پیـروی از برایـت حـرام
بیـان کـرده (شـافی) تـرا حکـم شـرع
تخلـف ز حکـم شـریعت حـرام

محرمات عدیده درطریقت و عرفان

طریقـت بـود مسـلکی راسـتین
در آن کجـروی بـی نهایـت حـرام
طریقـت عمـل بـر شـریعت بـود
خـلاف شـریعت طریقـت حـرام
گـر اهـل طریقـت بـه ره کـج رود
بـر او لطـف و مهـر و محبـت حـرام
طریقـت چـو دریـا شـریعت چـو لـنج
بـه دریـا بـلا لـنج عزیمـت حـرام
هـر آن خـو و هـم خصـلت نـاروا
بـه دوریـش و صـوفی بشـدت حـرام
ریـا- کبـر و کینـه- غـرور و حسـد
تبـاغض- تخاصـم- تشـتت حـرام

تـــــو ای رهـــــرو راه عرفـــــان بـــــدان
تخلـــــف ز راه شـــــریعت حـــــرام

بـــــه درویـــــش وصـــــوفی و اهـــــل طریـــــق
در احکـــــام دیـــــنش جهالـــــت حـــــرام

چـــــو آئینـــــه کـــــس عیبتـــــان را بگفـــــت
مشـــــو خشـــــمناك ایـــــن برایـــــت حـــــرام

بپـــــرس عیـــــب خـــــود را و رفعـــــش نمـــــا
کـــــه معیـــــوب مانـــــدن بـــــه امـــــت حـــــرام

ز شـــــیطان و از نفـــــس شـــــیطان صـــــفت
بمـــــومن یقینـــــا اطاعـــــت حـــــرام

تـــــو از بهـــــر مرشـــــد کرامـــــت مســـــاز
تراشـــــیدن هـــــر کرامـــــت حـــــرام

اگـــــر پیـــــرو مرشـــــد نباشـــــد فقیـــــه
بـــــر او در طریقـــــت مشـــــیخت حـــــرام

تـــــو از مـــــرگ و قبـــــر و قیامـــــت بتـــــرس
بـــــه پیـــــران کجـــــرو اعانـــــت حـــــرام

نبـــــی آل و یـــــاران او اســـــوه‌اند
تخلـــــف ز الگـــــو و اســـــوت حـــــرام

حـــــرام آفـــــت دیـــــن و ایمـــــان بـــــود
قرابـــــت بـــــر اینگونـــــه آفـــــت حـــــرام

بیـــــان کـــــرده (شـــــافی) تـــــرا حکـــــم شـــــرع
تخطـــــی ز حکـــــم شـــــریعت حـــــرام

درباره وصیت و آماده ساختن خود برای مرگ و نیکوکاری

تـــو ای مـــومن راســـتین ایـــن بـــدان
وصـــیت خـــلاف شـــریعت حـــرام

اگـــر در وصـــیت ســـتم شـــد بـــه کـــس
یقـــین آن وصـــیت بشـــدت حـــرام

تـــو ضـــایع مکـــن حـــق وارث بـــدان
کـــه تضـــییع حـــق بـــی نهایـــت حـــرام

وصـــیت بحـــق کـــن- وصـــیت بـــه صـــبر
از ایـــن توصـــیه بـــر تـــو غفلـــت حـــرام

مشـــو غافـــل از مـــرگ و قبـــر و حســـاب
کـــه غفلـــت از ایـــن ســـه بـــه امـــت حـــرام

تـــو از مـــرگ اشـــخاص عبـــرت بگیـــر
کـــه بـــر مومنـــان تـــرك عبـــرت حـــرام

تـــرا (سَـــابِقُوا- سَـــارِعُوا) گفتـــه حـــق
از ایـــن امـــر تـــرك اطاعـــت حـــرام

ســـریعا تـــو رد مظـــالم نمـــا
کـــه تـــاخیر آن از برایـــت حـــرام

تـــو آمـــاده کـــن خـــویش را بهـــر مـــرگ
تـــرا غفلـــت از یـــوم حســـرت حـــرام

تـــو در توبـــه تعجیـــل کـــن ایـــن بـــدان
کـــه تـــاخیر و تســـویف توبـــت حـــرام

تـــو را حســـن ظـــن بـــر خـــدا واجـــب اســـت
یقـــین ســـوء ظنـــت بغایـــت حـــرام

نبــــی آل و یـــاران او اســـوه‌اند
تخلـــف ز الگـــوو اســـوه حـــرام

بیـــان کـــرده (شـــافی) تـــرا حکـــم شـــرع
تخلـــف ز حکـــم شـــریعت حـــرام

محرمات مربوط به مصائب و تعزیه‌داری

تـــو ای ســـنی مخلـــص و راســـتین
تخلـــف برایـــت ز ســـنت حـــرام

بیـــا طبـــق ســـنت عمـــل کـــن بـــدان
کـــه تبـــدیل ســـنت بـــه بـــدعت حـــرام

نبـــی وآل یـــاران او اســـوه‌اند
تخطـــی ز الگـــو و اســـوه حـــرام

بمیـــرد کســـی از کســـانت اگـــر
تـــرا صـــبر بایـــد شـــکایت حـــرام

بـــود مـــرگ هـــرکس بحکـــم خـــدا
بحکـــم خـــدا اعتراضـــت حـــرام

همـــه خلـــق عـــالم یقـــین ملـــك او
تـــرا در امـــورش دخالـــت حـــرام

تـــرا بـــا مصـــائب کنـــد امتحـــان
از ایـــن ابـــتلا بـــر تـــو غفلـــت حـــرام

تـــرا صـــبر بایـــد رضـــا بـــر قضـــا
بوقـــت مصـــیبت نیاحـــت حـــرام

خـــدا (اِصْـــبِرُوا- صَـــابِرُوا) گفتـــه اســـت
جـــزع در مصـــائب بـــه امـــت حـــرام

تـــو بـــر ســـینه و زانـــو و ســـر مـــزن
تـــرا ایـــن عمـــل در مصـــیبت حـــرام

ولـــی گریـــه و غصـــه گـــر ســـر زنـــد
نباشـــد چنـــین گریـــه غصـــة حـــرام

عـــزاداری از بهـــر کـــس جـــزء ســـه روز
خـــلاف اســـت وانـــدر شـــریعت حـــرام

بهـــر مجلســـی نوحـــه خـــوانی شـــود
بـــه ســـنی درآن جمـــع شـــرکت حـــرام

بیـــا (بَشِّـــرِ الصَّـــابِرِینْ) را بخـــوان
تـــو را غفلـــت از ایـــن بشـــارت حـــرام

تاســـی نمـــا بـــر بزرگـــان دیـــن
تخلـــف از ایشـــان بـــه ملـــت حـــرام

حـــذر کـــن ز بـــدعت بپرهیـــز از آن
تخطـــی ز ســـنت برایـــت حـــرام

نصـــیحت ز دیـــن بـــود (شـــافی) بگفـــت
کـــه چـــون تـــرك پنـــد و نصـــیحت حـــرام

در بیان آنچه برای میت به امت لازم و واجب و ترک آن ممنوع است

کفـــن- غســـل و هـــم دفـــن بعـــد از نمـــاز
یقـــین فـــرض و تـــرکش بـــه شـــدت حـــرام

همـــین چـــار فـــرض الکفایـــت بـــود
بـــدان، تـــرک فـــرض الکفایـــت حـــرام

مکـــن نقـــل امـــوات وهـــم نـــبش قبـــر
چـــه ایـــن کـــار بـــی‌عـــذر و علـــت حـــرام

یقـــین وقـــت تشـــییع میـــت ســـکوت
ضـــروری اســـت و تـــرکش برایـــت حـــرام

تـــو از مـــرگ واز قبـــر عبـــرت بگیـــر
بـــه مـــومن یقـــین تـــرک عبـــرت حـــرام

ز اهـــل قبـــور ار تـــو دیـــدن کنـــی
از ایشـــان تقاضـــای حاجـــت حـــرام

مشـــین روی قبـــر ومنـــه پـــا بـــر آن
تـــرا ایـــن عمـــل درشـــریعت حـــرام

در آنجـــا تـــو قـــرآن بخـــوانی اگـــر
تـــرا بـــی گمـــان اخـــذ اجـــرت حـــرام

تـــو از مـــرگ و از قبـــر و از آخـــرت
مشـــو غافـــل ای جـــان کـــه غفلـــت حـــرام

نبـــی آل و یـــاران او اســـوه‌اند
تخلـــف ز الگـــو و اســـوت حـــرام

تـــــو درقـــــول و درفعـــــل خـــــود راپـــــا
تخطـــــی -تقلـــــب بـــــه ملـــــت حـــــرام
بیـــــان کـــــرده (شـــــافی) تـــــرا حکـــــم شـــــرع
تمـــــرد بلاشـــــك و شـــــبهت حـــــرام

بیان حرمت عشق به اموال و اولاد و جاه

تـــــو برملـــــك و امـــــوال و اولاد و جـــــاه
مشـــــو عاشـــــق ایـــــن عشـــــق و شـــــهوت حـــــرام
حـــــذر کـــــن از آنهـــــا کـــــه چـــــون جملگـــــی
بـــــود فتنـــــه غفلـــــت ز فتنـــــه حـــــرام
بـــــر آنهـــــا مکـــــن عجـــــب و هرگـــــز منـــــاز
از ایـــــن ابـــــتلا بـــــر تـــــو غفلـــــت حـــــرام
ولـــــی قدرشـــــانرا بـــــدان شـــــکر کـــــن
کـــــه کفـــــران نعمـــــت بـــــه امـــــت حـــــرام
حـــــذر کـــــن ز اســـــراف و تبـــــذیر چـــــون
کـــــه هـــــر دو بـــــه قـــــرآن و ســـــنت حـــــرام
بـــــه دارائـــــی شـــــخص دیـــــده مـــــدوز
بلاشـــــك چنـــــین خـــــو و خصـــــلت حـــــرام
حـــــذر کـــــن تـــــو از خصـــــلت نـــــاروا
یقینـــــا بمـــــومن رذالـــــت حـــــرام
حـــــرام آفـــــت دیـــــن و ایمـــــان بـــــود
بـــــر اینگونـــــه آفـــــت - قرابـــــت حـــــرام

بیان کرده (شافی) ترا حکم شرع
تخلف ز حکم شریعت حرام

محرمات مربوط به انفاق و احسان

تو ای مومن حق پرست این بدان
ز احسان و انفاق غفلت حرام
(فاحسن کما احسن الله الیك)
ترا غفلت از یوم حسرت حرام
(ان احسنتم احسنتموا) را بخوان
یقین غفلت از این حقیقت حرام
سخا سنت انبیاء و رسل
بلاشك بخالت- لئامت حرام
تو (مٰا عِنْدكُمْ يَنْفَدُ) خوانده ای؟
تغافل ز قبر و قیامت حرام
تو در راه حق بذل و بخشش نما
که انفاقت از بهر شهرت حرام
چو انفاق کردی مکن باطلش
به دنبال احسان منت حرام
بترس از ریا- سمعه- ای جان من
ریا- سمعه در شرع و سنت حرام
نبی آل و یاران او اسوه‌اند
تخلف ز الگو و اسوت حرام

نصــــیحت ز دیـــن بـــود (شـــافی) بگفـــت
کـــه چـــون تـــرك پنـــد و نصـــیحت حـــرام

محرمات مربوط به تفسیر و فروش ثواب تلاوت و حفظ قرآن

الا ایهــــــا المــــــومن المهتـــــدی
تخلــــــف ز راه شــــــریعت حــــــرام
گــــر از علــــم تفســـیر آگـــه نـــه ای
مفســـر مشـــو ایـــن جســـارت حـــرام
بـــه معنـــی تـــو تحریـــف قـــرآن مکـــن
کـــه ایـــن افتـــرا بـــی نهایـــت حـــرام
تـــــلاوت بقصـــــد فـــــروش ثـــــواب
مکـــن زیـــن عمـــل اخـــذ اجـــرت حـــرام
تـــو از روی اخـــلاص قـــرآن بخـــوان
ریـــا- ســـمعه انـــدر عبـــادت حـــرام
هـــر آنقـــدر کـــردی ز قـــرآن تـــو حفـــظ
پـــس از حفـــظ - نســـیان برایـــت حـــرام
بیـــان کـــرده (شـــافی) تـــرا حکـــم شـــرع
تخلـــف ز حکـــم شـــریعت حـــرام

تشبه به غیر مسلمان و تقلید از فرهنگ آنان حرام و از گناهان بزرگ است

به غیر مسلمان تشبه مکن
بلاشک ترا این شباهت حرام
مشو تابع رسم و فرهنگشان
که این پیروی در شریعت حرام
تو تقلید غیر مسلمان مکن
که تقلید از ایشان بغایت حرام
غنی هست فرهنگ دین مبین
تخطی ز فرهنگ و دینت حرام
هر آنکس مسلمان و مومن بود
بر او از هوایش اطاعت حرام
مبادا هوایت- الهت شود
به نفس و هوایت عبادت حرام
نبی آل و یاران او اسوه‌اند
تخلف ز الگو و اسوت حرام
اگر مومن صادقی کج مرو
یقین کجروی و ضلالت حرام
بیان کرده شد بهر تو حکم شرع
تخلف به اهل دیانت حرام
تو از مرکب کبر پائین بیا
که پیمودن راه شهوت حرام

نصـــیحت ز دیـــن بـــود (شـــافی) بگفـــت

کـــه چـــون تـــرك پنـــد و نصـــیحت حـــرام

محرمات مربوط به دولتمردان و قدرتمندان

شـــدی راعـــی از حـــال مـــردم بپـــرس

کـــه غفلـــت ز حـــال رعیـــت حـــرام

تـــرا لطـــف و عـــدل و شـــفقت ثـــواب

یقـــین ظلـــم و هـــم قهـــر و غلظلـــت حـــرام

مشـــو غافـــل از قـــدرت و قهـــر حـــق

ز قهـــرش یقـــین بـــر تـــو غفلـــت حـــرام

مبـــادا کســـی ترســـد از شـــر تـــو

شـــرارت یقـــین در شـــریعت حـــرام

خلائـــق همـــه بنـــدگان خـــدا

بنـــاحق بـــه هـــر یـــك اذیـــت حـــرام

تـــو ضـــایع مکـــن حـــق خلـــق خـــدا

کـــه چـــون حقشـــانرا اضـــاعت حـــرام

تـــرا قـــدرت و پـــول و جـــاه امتحـــان

یقـــین غفلـــت از آن بغایـــت حـــرام

چـــه شـــد عـــز فرعـــون و شـــداد و شـــاه

ز تاریخشـــان تـــرك عبـــرت حـــرام

تـــو در راه حـــق قـــدرت اعمـــال کـــن

بنـــا حـــق تـــرا صـــرف قـــدرت حـــرام

خـــــدایت غیـــور اســـــت و ذوانتقـــام
زقهـــر خـــدا تـــرك خشــیت حـــرام
تـــو در خـــدمت خـــالق و خلـــق بـــاش
بـــه آنـــان یقینـــا خیانـــت حـــرام
نبـــــی آل و یـــــاران او اســـــوه‌اند
تخلــــف ز الگـــو و اســـوت حـــرام
تـــو در راه احقـــاق حـــق ســـعی کـــن
تخطـــــی ز راه حقیقـــــت حـــــرام
نصــیحت ز دیـــن بـــود (شـــافی) بگفـــت
کـــه چـــون تـــرك پنـــد و نصــیحت حـــرام

تخلف از عدالت در قول و عمل، از محرّمات عمده است

الا ایهـــــا المســـــلم المهتـــــدی
تخلـــف ز حـــق و عـــدالت حـــرام
(وَلَا تَقْـــفُ مَـــا لَـــیْسَ لَـــكَ) را بخـــوان
بـــلا علـــم و ایقـــان قضـــاوت حـــرام
بـــه اصـــل برائـــت تـــو گـــردن بنـــه
تخلـــف ز اصـــل برائـــت حـــرام
گنـــه گـــر نشـــد ثابـــت از بهـــر کـــس
تـــو مجـــرم مخـــوانش کـــه تهمـــت حـــرام
(إذا قُلْتُمُـــوا فَاعْـــدِلُوا) را بخـــوان
تقـــول خـــلاف حقیقـــت حـــرام

مبـــــادا شـــــوی ظـــــالم و زورگـــــو
کـــه چـــون ایـــن دو در شـــرع و ســـنت حـــرام

بتـــــرس از مکافـــــات ظلـــم و ســـتم
کـــه ظلـــم و ســـتم بـــی‌نهایـــت حـــرام

مشـــو غافـــل از خشـــم و قهـــر خـــدا
ز قهـــر خـــدا تـــرك خشـــیت حـــرام

مبـــادا کســـی ترســـد از شـــر تـــو
بنـــاحق بهـــر کـــس اذیـــت حـــرام

بـــدان اخـــذ اقـــرار بـــا قهـــر و شـــتم
بـــه تهدیـــد و اکـــراه و ضـــربت حـــرام

چنـــین اعترافـــی پذیرفتـــه نیســـت
قبـــولش بحکـــم شـــریعت حـــرام

نبـــی آل و یـــاران او اســـوه‌اند
تخلـــف ز الگـــو و اســـوت حـــرام

نصـــیحت ز دیـــن بـــود (شـــافی) بگفـــت
کـــه چـــون تـــرك پنـــد و نصـــیحت حـــرام

در بیان احکام وظائف ملت وحکومت در امور سیاسی و اجتماعی

مپنـــدار دیـــن از سیاســـت جـــدا اســـت
خـــلاف دیانـــت سیاســـت حـــرام

اطاعـــت نمـــا از اولـــوالامر خـــود
ولـــی درمعاصـــی اطاعـــت حـــرام

حکومت گر اسلامی و عادل است
به ضدش یقین بغی و نهضت حرام

دفاع تو ازملک و اسلام و حق
بود فرض و ترکش بغایت حرام

ز اسلام و ناموس و دین و وطن
بما ترک حفظ و حراست حرام

خیانت بر آنها گناهی عظیم
چنین جرم درشرع و سنت حرام

به خدمتگزاران دین و وطن
بما ترک نصر و حمایت حرام

بلاعلم و تدبیر وشایستگی
قبول هر آن پست دولت حرام

وزارت- وکالت- ریاست یقین
بمومن بلاقصدخدمت حرام

عبادت بود خدمت مسلمین
خیانت بر ایشان بشدت حرام

تو عاشق مشو بر ریاست بدان
که عشقت به جاه و ریاست حرام

شدی مبتلا گر به پست و مقام
از این ابتلا بر تو غفلت حرام

نبی آل و یاران او اسوه‌اند
تخلف ز الگو و اسوت حرام

مبـــادا شـــوی غافـــل از مـــرگ و قبـــر
کـــه غفلـــت ز مـــرگ و قیامـــت حـــرام

پشـــیمان شـــوی عاقبـــت بـــالیقین
پـــذیرفتن ایـــن نـــدامت حـــرام

بیـــان کـــرده (شـــافی) تـــرا حکـــم شـــرع
تخلـــف ز حکـــم شـــریعت حـــرام

قرض الحسنه دادن سنت و خودداری از آن مکروه است

اگـــر قـــرض دادن تـــرا ممکـــن اســـت
بـــده- منـــع مـــاعون بـــه امـــت حـــرام

یقـــین قـــرض دادن ســـعادت بـــود
تـــو مـــنعش مکـــن ایـــن بخالـــت حـــرام

ثـــوابش ز انفـــاق بـــیش اســـت و بـــیش
تـــرا تـــرك ایـــن شـــکر نعمـــت حـــرام

شـــود دســـتگیرت بـــروز جـــزا
یقـــین غفلـــت از یـــوم حســـرت حـــرام

مشـــو غافـــل از مشـــکل مومنـــان
چنـــین غفلتـــی از برایـــت حـــرام

و(مَـــا عِنْـــدَکُمْ یَنْفَـــدُ) را بخـــوان
از ایـــن پنـــد وانـــدرز غفلـــت حـــرام

(وَاَحْسِـــنْ کَمَـــا اَحْسَـــنَ اللّـــهُ اِلَیْـــكْ)
کـــه چـــون تـــرك احســـان بـــه ملـــت حـــرام

(إنْ أحْسَنْتُمْ أحْسَنْتُمُوا) را بخوان
ترا غفلت از این حقیقت حرام
نصیحت نموده است (شافی) ترا
تخلف ز پند و نصیحت حرام

بیان حرمت تعلل در ادای دین و تاخیر در آن

شدی گر بدهکار این را بدان
تخلف ز قول و قرارت حرام
تو تعجیل کن در ادای دیون
به مدیون دارا مطالت حرام
بعهدت وفا کن به قولت عمل
که بد قولی اندر شریعت حرام
مکن حق کس را تو ضایع بدان
که تضییع حق بالضرورت حرام
بهانه مگیر و تعلل مورز
ترا این ستم بی نهایت حرام
حذر کن تو از خشم و قهر خدا
به مردان نیکو اسائت حرام
به اندرز (شافی) عمل کن که چون
تخلف ز پند و نصیحت حرام

در بیان احکام مهمانداری و مهمانی رفتن

چـــو مهمـــان بیایـــد برایـــت اگـــر
بـــلا عـــذر ردش برایـــت حـــرام

خـــدا ضـــامن رزق مهمـــان بـــود
یقینـــا از او خشـــم و نفـــرت حـــرام

کـــه مهمـــان تـــرا آیـــت رحمـــت اســـت
بـــلا شـــك تـــرا رد رحمـــت حـــرام

چـــو دعـــوت شـــدی بـــر ضـــیافت بـــرو
کـــه ردش بـــلا عـــذر و علـــت حـــرام

اگـــر منکـــری در ضـــیافت بـــود
در آن مجتمـــع بـــر تـــو شـــرکت حـــرام

ولـــی گـــر تـــو مـــنعش کنـــی پـــس بـــرو
وگـــر نـــه حضـــورت بغایـــت حـــرام

طفیلـــی مشـــو در ضـــیافت کـــه چـــون
طفیلـــی شـــدن در ضـــیافت حـــرام

مگـــر آنکـــه داعـــی رضـــایت دهـــد
والا یقـــین بـــی رضـــایت حـــرام

بـــلا اذن انـــدر ســـرای کســـی
نـــرو رفتنـــت بـــی اجـــازت حـــرام

چـــو مهمـــان شـــدی بـــا ادب بـــاش چـــون
کـــه تـــرك ادب در شـــریعت حـــرام

نبی آل و یاران او اسوه‌اند
تخلف ز الگوواسوت حرام
بیان کرده (شافی) ترا حکم شرع
تخلف به امت ز سنت حرام

در بیان محرّمات در معاشرت و رفاقت و غیره

مشو همدم یار فاسق بدان
که با شخص فاسق رفاقت حرام
یقین یار بد بدتر از مار بد
که با بدتر از مار الفت حرام
گنهکار و گمراه بِئسَ القَرِین
قرابت بر او در شریعت حرام
تو از احمق و ابله واز جهول
ببر چون بر آنان قرابت حرام
تو (کُونُوا مَعَ الصّادِقِینْ) رابخوان
بدان با بدان انس و رغبت حرام
تو در مجلس اثم و عدوان نرو
ترا در چنین جمع شرکت حرام
تو با صالحان همدم و یار شو
به فساق مهر و محبت حرام
غنیمت بدان صحبت صالحان
که با فاسقان رفق و صحبت حرام

نصـــیحت نمـــوده اســـت (شـــافی) تـــرا
تخلـــف ز وعـــظ و نصـــیحت حـــرام

محرمات مربوط به خویشاوندی و نفاق

تـــو از خـــویش و از اقربایـــت مبـــر
رحـــم قطـــع کـــردن بشـــدت حـــرام

ز خویشـــان بریـــدن گنـــاهی عظـــیم
چنـــین جـــرم و فســـق وقســـاوت حـــرام

تـــو بـــا اقربـــا گـــرم و دلنـــرم بـــاش
از ایشـــان بـــرای تـــو نفـــرت حـــرام

ولـــیکن اگـــر گمـــره و فاســـقند
بـــر آنـــان عطوفـــت- محبـــت حـــرام

مگـــر آنکـــه کوشـــی در اصلاحشـــان
وگرنـــه بـــر آنـــان قرابـــت حـــرام

تـــرا گـــر بـــرادر منـــافق بـــود
قرابـــت بـــر او در شـــریعت حـــرام

نفـــاق و دو روئـــی بـــود خـــوی زشـــت
بـــه مســـلم چنـــین خـــو و خصـــلت حـــرام

دو روئـــی یقـــین چهـــره‌ای ناپســـند
تخلـــق بـــر آن بهـــر امـــت حـــرام

از ایـــن خـــوی بـــد توبـــه واجـــب بـــود
بـــه شـــخص دو رو لطـــف و رحمـــت حـــرام

نصـــیحت ز دیـــن بـــود (شـــافی) بگفـــت
کـــه چـون تـــرك پنـــد و نصـیحت حـــرام

محرمات مربوط به فرزندان و ازواج

مشـــو موجـــب آن کـــه فرزنـــد تـــو
شـــود بـــر تـــو عـــاق ایـــن برایـــت حـــرام
تـــرا بـــین اولاد و ازدواجتـــان
یقـــین تـــرك قســـط و عـــدالت حـــرام
مکـــن ظلـــم بـــر اهـــل و اولاد خـــود
کـــه پیمـــودن راه ظلمـــت حـــرام
ز فرزنـــد صـــالح حمایـــت نمـــا
بـــر او ظلـــم و قهـــر و غلاظـــت حـــرام
بـــه فرزنـــد و زن امـــر کـــن بـــر نمـــاز
تمـــرد ز راعـــی بـــه اســـرت حـــرام
تـــرا تـــرك تعلـــیم و هـــم تربیـــت
بـــه اهـــل و عیالـــت بغایـــت حـــرام
امانـــت بـــود مـــال و فرزنـــد و زن
خیانـــت تـــرا بـــر امانـــت حـــرام
بـــه آنـــان شـــدی مبـــتلا ایـــن بـــدان
از ایـــن ابـــتلا بـــر تـــو غفلـــت حـــرام
از ایشـــان مکـــن عفـــو و رحمـــت دریـــغ
مبـــادا شـــود بـــر تـــو رحمـــت حـــرام

مپندار خود را خدا بهرشان
که این شرک بی شك و شبهت حرام

نبی آل و یاران اوَ اسوه‌اند
یقینا تخلف ز اسوت حرام

نصیحت ز دین بود (شافی) بگفت
که چون ترك پند و نصیحت حرام

در بیان محرمات مربوط به والدین

مشو عاق بر والدین ای عزیز
که این کار در شرع و سنت حرام

میازارشان چونکه آزارشان
گناهی عظیم و بشدت حرام

بر ایشان شدی مبتلا این بدان
از این ابتلا بر تو غفلت حرام

بر آنان تو نیکی کن و مهر ورز
یقین بهرشان غیظ و غلظت حرام

عبادت بود خدمت والدین
بر ایشان ترا ترك خدمت حرام

که جنت بود زیر پاهایشان
بر آنان تمرد- جسارت حرام

تو از والدینت اطاعت نما
ولی در معاصی اطاعت حرام

تو بر اصل و بر فرع رحمت بکن
به اشخاص بی رحم- رحمت حرام

مشو باعث سب بر والدین
که این کار بی شک و شبهت حرام

اگر عاق گشتی برو توبه کن
که بر جرم و عصیان ادامت حرام

در این امر تعجیل کن بی گمان
که تاخیر و تسویف توبت حرام

تو جبران مافات کن بی درنگ
مبادا شود بر تو جنت حرام

تو بر وعظ (شافی) عمل کن که چون
تخلف ز پند و نصیحت حرام

محرمات متفرقه

تو اندر سیاست ره دین بپوی
خلاف دیانت- سیاست حرام

شدی مبتلا بر ریاست بدان
ریاست بلا قصد خدمت حرام

چو حاکم شدی عدل کن اختیار
خلاف عدالت حکومت حرام

بلا صدق و اخلاص و علم و عمل
ترا بهر امت زعامت حرام

تــــو بـــا پـــول و بـــا زور و مکـــــر و حیـــل
وکیـــــل ار شـــدی ایـــــن وکالـــــت حـــرام

چــه شــد عـــز فرعـــون و شـــداد و شـــاه
ز تاریخششـــــان تـــــرك عبـــــرت حـــرام

تـــو در راه حــــق قـــدرت اعمـــال کـــن
بـــه نـــاحق تـــرا صـــرف قـــدرت حـــرام

بخـــون شـــهیدان ایـــــران و دیـــــن
بـــه هـــر شـــکل و نـــوعی خیانـــت حـــرام

تـــو در حفـــظ نـــاموس و مـــوطن بکـــوش
تســـاهل تـــرا زیـــن حفاظـــت حـــرام

بگـــو: (ربـــی اللـــه ثـــم اســـتقم)
تـــرا تـــرك ایـــن اســـتقامت حـــرام

نبـــــی آل و یــــــاران او اســـــوه‌اند
تخلـــف ز الگـــو و اســـوت حـــرام

تـــو بـــر وعـــظ (شـــافی) عمـــل کـــن کـــه چـــون
تخلـــف ز پنـــد و نصـــیحت حـــرام

محرمات متفرقه

مشـــو قهـــر بـــیش از ســـه شـــب بـــا کســـی
کـــه در بـــین مـــومن خصـــومت حـــرام

بمـــــومن محبـــــت کـــــن و دوســـــتی
بـــر او قهـــر و غـــیظ و غلاظـــت حـــرام

تـــو خوشـــخو و خوشـــگو و دل نـــرم بـــاش
درشــــتی و تنـــدی و قســـوت حـــرام
بنـــاحق تـــو مشـــکن دل خلـــق را
کـــه ایـــن کـــار زشـــت از برایـــت حـــرام
بـــه هـــر کـــس کنـــی بـــد بـــه خـــود کـــرده‌ای
بـــلا شـــك بـــه مـــؤمن اسـائت حـــرام
(ان احســـــنتم احســـــنتُم) را بخـــوان
بـــدان بـــر خلایـــق اذیـــت حـــرام
مشـــو مـــردم آزار و از حـــق بتـــرس
کـــه آزار مـــردم بشـــدت حـــرام
مکـــن بـــد کـــه بـــد بینـــی و بـــد شـــوی
بـــه اشـــخاص بـــد لطـــف و رحمـــت حـــرام
اگـــر خـــدمتی آیـــد از دســـت تـــو
دریغـــش بـــه اصـــحاب حاجـــت حـــرام
مگـــو بـــد- مکـــن بـــد- مپنـــدار بـــد
کـــه ایـــن هـــر ســـه در شـــرع و ســـنت حـــرام
تـــراود ز کـــوزه هـــر آنچـــه در او اســـت
بلاشـــك بـــه مســـلم خباثـــت حـــرام
نبـــی آل و یـــاران او اســـوه‌اند
تخلـــف ز الگـــو و اســـوت حـــرام
نصـــیحت ز دیـــن بـــود (شـــافی) بگفـــت
کـــه چـــون تـــرك پنـــد و نصـــیحت حـــرام

محرمات متفرقه

حذر کن تو از اکل و بیع نجس

که چون اکل و بیع نجاست حرام

مکن غلّ و غش در تجارت بدان

چه این کار اندر تجارت حرام

تو هرگز مخر مال مسروق را

که چون این عمل مثل سرقت حرام

حذر کن ز تطفیف و از احتکار

خیانت بود این- خیانت حرام

خیانت یقین آیتی از نفاق

به اهل خیانت سعادت حرام

شریك ار شود شخص با دیگران

خیانت بر او در شراکت حرام

اگر یافتی چیزی از مال خلق

ترا ترك اعلان لقطت حرام

حریر و طلا نقره بر جنس مرد

بجز خاتمش بهر امّت حرام

ز هر چه حرام است پرهیز کن

به شخص حرامی سیادت حرام

در ایام حیض و نفاس زنان

بقصد تجامع قرابت حرام

جنب بی وضو لمس قرآن طواف
بلا شك بحکم شریعت حرام
نبی آل و یاران او اسوه‌اند
تخلف ز الگو واسوت حرام
نصیحت ز دین بود گفتم ترا
که چون ترك پند و نصیحت حرام

محرمات متفرقه

الا ایها المومن المتقی
تخلف ز قرآن و سنت حرام
ترا برّ و تقوی و طاعت یقین
بود لازم و ترك طاعت حرام
ترا توشه‌ای بهتر از این دو نیست
تغافل ز قبر و قیامت حرام
اگر وعده دادی وفا کن بر آن
یقین خلف وعده به امت حرام
ز پیمان شکستن حذرکن بدان
یقین نقض پیمان بغایت حرام
به نذرت وفا کن بقولت عمل
که بد قولی اندر شریعت حرام
خیانت مکن بر امانت بدان
خیانت به کل امانت حرام

مکـــن لعـــن کـــس را و فحشـــش مـــده
بـــه مـــومن تـــرا فحـــش و لعنـــت حـــرام

ز تکفیـــــر و تحقیـــــر مســـلم بتـــرس
کـــه ایـــن هـــر دو در شـــرع و ســـنت حـــرام

تظـــاهر بـــه فســـق و تجـــاهر بـــر آن
گنـــاهی عظـــیم و بشـــدت حـــرام

مبـــر ظـــن بـــد- هـــم تجســـس مکـــن
کـــه ایـــن خـــوی بـــد در شـــریعت حـــرام

بیـــارای خـــود را بـــه اخـــلاق نیـــك
کـــه اخـــلاق زشـــت از برایـــت حـــرام

میـــازار کـــس را بنـــا حـــق کـــه چـــون
بنـــا حـــق بـــه هـــر کـــس اذیـــت حـــرام

منـــه حـــق کـــس را تـــو در زیـــر پـــا
یقـــین ایـــن عمـــل بهـــر امّـــت حـــرام

پشـــیمان شـــوی از معاصـــی یقـــین
پـــذیرفتن ایـــن نـــدامت حـــرام

مگـــو بـــد- مکـــن بـــد- مپنـــدار بـــد
کـــه ایـــن هرســـه در شـــرع و دینـــت حـــرام

حـــرام آتـــش اســـت و ســـوی آن نـــرو
ســـوی تـــلّ آتـــش عزیمـــت حـــرام

اگـــر چـــاه کنـــدی بـــرای کســـی
خـــود افتـــی در آن، ایـــن خیانـــت حـــرام

نبـــــی، آل و یـــــــاران او اســــــوه‌اند
تخلـــــف ز آنــــــان بــــه ملـــــت حـــــرام
بــــه انـــدرز (شـــافی) عمـــل کـــن، بـــدان
بــــه عاصـــــی و طــــاغی، ســـعادت حـــــرام

محرمات و مکروهات متفرقه

یقـــــین حـــــق همســــایگان بــــس بـــــزرگ
بـــــر ایشــــان اســــائت- اذیــــت حـــــرام
بـــــر آنــــان تـــــو نیکـــــی کـــــن و مهـــــر ورز
تعـــــرض بـــــر آنــــان بغایــــت حـــــرام
رعایـــــت نمــــــا حقشــــــان را بــــــدان
کــــه تضـــییع حـــــق بـــــی نهایـــت حـــــرام
بــــه مســــکین و ســــائل- فقیــــــر ویتـــــیم
محبــــت نمــــــا، قهــــــر و غلظــــت حـــــرام
مکــــن کــــور را گمــــره- ایــــن را بـــــدان
کــــه اضــــلال اعمـــــی بشـــــدت حـــــرام
ز مرضـــــای مســــــلم عیـــــادت نمــــــا
بــــلا عــــــذر تــــــرکش برایـــــت حـــــرام
جـــــواب ســــــلام مســــــلمان بگــــــو
کــــه تـــــرك جـــــوابش برایــــت حـــــرام
اجــــازه مـــــده بـــــر گنــــــاه و حـــــرام
بــــه عصــــیان و عـــــدوان اجـــــازت حـــــرام

چــــه راننـــــده گشـــــتی یقینــــا بـــــدان
تــــرا بـــیش از انـــدازه ســـرعت حـــرام
چـــو برخـــویش و خـــودرو نـــه ای مطمـــئن
در آنجــــا بـــــرای تـــو ســـبقت حـــرام
مینـــــــداز خـــــود را تـــــو در مهلکـــــــه
کــــه افتـــادن انـــدر هلاکـــت حـــرام
مگـــو بـــد- مکـــن بـــد- مپنـــدار بـــد
کـه ایـن هـر سـه بـی شـك بـه ملـت حـرام
نبــــــی، آل و یـــــاران او اســـــوه‌اند
تخلـــف ز الگـــو و اســـوت حـــرام
بیـــان کـــرده (شـــافی) تـــرا حکـــم شـــرع
تخطـــــی ز حکـــم شـــریعت حـــرام

در بیان وجوب وحدت مسلمین و حرمت عداوت در بین شان

یقـــین وحـــدت مســـلمین واجـــب اســـت
هـــر آنچـــه بـــود ضـــد وحـــدت حـــرام
هـــر آن قـــول و فعلـــی کـــه دارد زیـــان
بـــه صـــلح و صـــفا و اخـــوت حـــرام
اگـــــر دشـــــمنان اخـــــتلاف افکننـــــد
تغافـــــل ز حلـــــش بغایـــــت حـــــرام
بـــر آیـــد ز دســـت تـــو گـــر خـــدمتی
دریغـــش در اصـــلاح امـــت حـــرام

بخـــــوان (اصـــــلحوا ذات بیـــــنکُم)
از ایـــــن امـــــر تـــــرك اطاعـــــت حـــــرام
بحبـــــل خـــــدا معتصـــــم شـــــو بـــــدان
تفـــــرق- تشـــــتت- بشـــــدت حـــــرام
در اصـــــلاح بـــــین مســـــلمان بکـــــوش
کـــــه در بـــــین ایشـــــان خصـــــومت حـــــرام
تـــــو بـــــر اختلافـــــات در بـــــین شـــــان
مـــــزن دامـــــن -ایـــــن از برایـــــت حـــــرام
هـــــدایت بکـــــن خلـــــق را ســـــوی خیـــــر
بـــــه عصـــــیان و عـــــدوان دلالـــــت حـــــرام
تـــــو بـــــا مســـــلمین گـــــرم و دلنـــــرم بـــــاش
بـــــر آنـــــان اســـــائت- اذیـــــت حـــــرام
مگـــــو بـــــد- مکـــــن بـــــد- مپنـــــدار بـــــد
کـــــه ایـــــن هـــــر ســـــه در شـــــرع و ســـــنت حـــــرام
اگـــــر مـــــومنی- تـــــابع شـــــرع بـــــاش
تخلـــــف ز حکـــــم شـــــریعت حـــــرام
بیـــــا توبـــــه کـــــن ازگنـــــاه و خطـــــا
بـــــه مـــــومن یقـــــین تـــــرك توبـــــت حـــــرام
بـــــه انـــــدرز (شـــــافی) عمـــــل کـــــن بـــــدان
تخلـــــف ز وعـــــظ و نصـــــیحت حـــــرام

بیان وجوب محبت آل و اصحاب نبی و حرمت عداوت و اهانت به آن بزرگان

الا ای مسـلمان بـا دیـن و عقـل
قضـاوت خـلاف حقیقـت حـرام
بـه آل و بـه صـحب و زواج رسـول
محبـت ثـواب و عـداوت حـرام
اهانـت بـه ایشـان اهانـت بـه دیـن
چنـین فسـق و عصـیان بشـدت حـرام
کـه آنـان همـه دوسـتان خـدا
بـه ایشـان یقـین سـبّ و لعنـت حـرام
همـه یـار و هـم خادمـان نبـی
جسـارت بـه آنـان بـه امّـت حـرام
خـدا مدحشـان کـرده در سـه کتـاب
یقـین ذمشـان بهـر ملّـت حـرام
تـو در اختلافـات صـحب رسـول
دخالـت مکـن ایـن دخالـت حـرام
زیـان دارد آن بحـث و بـی‌حاصـل اسـت
در آن بحـث و تفتـیش و صـحبت حـرام
بـه اصـل برائـت تـو گـردن بنـه
تخلّـف ز اصـل برائـت حـرام
گنـه گـر نشـد ثابـت از بهـر کـس
تـو مجـرم مخـوانش کـه تهمـت حـرام

(وَلا تقفُ ما لیسَ لك) را بخوان
بلا علم و ایقان قضاوت حرام

نبی و علی راضی از جمعشان
بر آن خیر امت خصومت حرام

چسان اهل ایمان کند ذمشان
به مومن چنین خو و خصلت حرام

نبی آل و یاران او اسوه‌اند
تخلف ز الگو و اسوت حرام

از ایشان یقین پیروی واجب است
تمرد، تخطی، جسارت حرام

نصحیت ز دین بود و جزئی ز شرع
خروج از طریق شریعت حرام

مینداز خود را تو در مهلکه
که افتادن اندر هلاکت حرام

نصیحت ز دین است (شافی) بگفت
تخلف ز پند و نصیحت حرام

خدایا به شافی تو رحمت نما
مگردان بر او عفو و جنت حرام

بخش چهارم:
مدایح

فهرست بخش

مدح و نعت پیامبر عظیم الشأن اسلام، علیه الصّلوات و السلام

دهانـــــت را بشــــو بـــا مســـک و عنبــــر

دلـــت را پـــاک کـــن تـــن را معطّـــر

تـــو مجلـــس را بیـــارا و گـــل افشـــان

شـــنو مـــدحِ محمّـــد بـــا دل و جـــان

محمّـــــــــــــد ســـــــــــــید اولاد آدم

درود حـــق بـــر او بـــادا دمـــادم

محمّـــد خـــتم و خیـــر المرســـلین اســـت

محمّـــد رحمـــة للعـــالمین اســـت

محمّـــد مصـــطفی نـــور هـــدایت

نیفتـــد تـــابعش انـــدر ضـــلالت

محمّـــد صـــاحب خلـــق عظـــیم اســـت

رؤوف اســـت و رحـــیم و هـــم کـــریم اســـت

محمّـــد مظهـــر حـــقّ و عـــدالت

وجـــودش منبـــع طُهـــر و صـــداقت

محمّـــد اشـــرف خلـــق جهـــان اســـت

محمّـــد خـــاتم پیغمبـــران اســـت

محمّـــد صـــاحب برهـــان و حجّـــت
امـــین و ناصـــح و دلســوز امّـــت

محمّـــد مصـــطفی دیـــنش متـــین اســـت
بلاشـــک صـــادق الوعـــد الامـــین اســـت

محمّـــد عبـــد ربّ العـــالمین اســـت
یقینـــاً افتخـــارش در همـــین اســـت

نبـــــوده ذرّه‌ای در او تکبـــــر
بـــه حـــق واصـــل شـــده او بـــا تفکّـــر

هـــدایت کـــرده بـــر ســـوی ســـعادت
خلایـــق را بـــه آن نـــور نبـــوّت

محمّـــد حامـــد و محمـــود و احمـــد
فـــدای نـــام پاکـــت یـــا محمّـــد

محمّـــد مصـــطفی فخـــر دو عـــالم
ســـلام حـــق بـــر او بـــادا دمـــا دم

درود بـــی‌کـــران بـــر روح پـــاکش
بـــه روح آل و صـــحب ســـینه چـــاکش

یقـــین (شـــافی) محـــبّ آل احمـــد
فـــدای خـــاک اقـــدام محمّـــد

مدح النّبی المصطفی(ص) و اصحابه(رض)

محمـــد را امّتـــیم، پیـــروان ســـنّتیم
ضـــدّ شـــرک و بـــدعتیم، ســـرور مـــا مصـــطفی

محمّـــد ســـرور مـــا، بهـــر امّـــت مقتـــدا
شـــافع روز جـــزا، ســـرور مـــا مصـــطفی
محمّـــد نـــور الهـــدی، بهـــر امّـــت مقتـــدا
در ره او جـــان فـــدا، ســـرور مـــا مصـــطفی
او امـــام المرســـلین، رحمـــةً للعـــالمین
آفتـــاب شـــرع و دیـــن، ســـرور مـــا مصـــطفی
عبـــد ربّ العـــالمین، فخـــرو خیـــر المرســـلین
شـــرع ودیـــنش بهتـــرین، ســـرورما مصـــطفی
مِهـــر او در جـــان مـــا، ســـنّتش درمـــان مـــا
بـــاورش ایمـــان مـــا، ســـرور مـــا مصـــطفی
محمّـــد خیـــر الـــوری، مهـــرش واجـــب شـــد مـــا را
روضـــه‌اش جنّـــت ســـرا، ســـرور مـــا مصـــطفی
آل و یـــاران ایشـــان، جملـــه ممـــدوح قـــرآن
خصمشـــان اهـــل خســـران، ســـرورما مصـــطفی
بـــوبکر و عمـــر عثمـــان، حیـــدر هـــم یـــار آنـــان
همـــه بـــاهم مهربـــان، ســـرور مـــا مصـــطفی
دیـــن اســـلام و قـــرآن، شـــد منتشـــر از ایشـــان
در مصـــر و روم و ایـــران، ســـرور مـــا مصـــطفی
(شـــافی) از اهـــل ایمـــان، عاشـــق آل و یـــاران
گشـــته مـــدّاح آنـــان، ســـرور مـــا مصـــطفی
ربّ صـــلّ و ســـلّم، علـــی النبـــی مصـــطفی
و علـــی آلـــهٖ و صـــحبهٖ اَصـــحابِ الوفـــا

درود شریف و مدح و ثنای رسول اکرم و یارانش علیهم الصلوات و السلام

هــر لحظــه و هــر آنــی، صــلوات بــر محمّــد
بگــو تــا می‌تــوانی، صــلوات بــر محمّــد

صــلوات حــق دمــادم، بــر روح فخــر عــالم
بــر آل و صــحب خــاتم، صــلوات بــر محمّــد

گــر بنــده‌ی خــدائی، بــا حــق تــو آشــنائی
می‌خــوان تــو هــر کجــائی، صــلوات بــر محمّــد

خــواهی اگــر ســعادت، هــم گــنج بــی‌نهایــت
دائــم بگــو بــه عــادت، صــلوات بــر محمّــد

صــلوات بــی‌نهایــت، بــی‌حــد و حصــر و غایــت
در هــر زمــان و ســاعت، صــلوات بــر محمّــد

او خــتم انبیــا بــود، او شــمس اولیــا بــود
خورشــید اتقیــا بــود، صــلوات بــر محمّــد

اقــوال او شــریعت، افعــال او طریقــت
احــوال او حقیقــت، صــلوات بــر محمّــد

در راه اهــل ایمــان،ماننــد مــاه تابــان
وصــفش نمــوده قــرآن، صــلوات بــر محمّــد

بــا معجــزات و قــرآن، بــا صــد دلیــل و برهــان
او عرضــه کــرده ایمــان، صــلوات بــر محمّــد

بــوبکر یــار غــارش، فــاروق در کنــارش
کردنــد جــان نثــارش، صــلوات بــر محمّــد

عثمـــان علـــی دو دامـــاد، هـــر دو ولـــی و دریـــاد
روح جمیعشـــان شـــاد، صـــلوات بـــر محمّـــد
آل رســـول اطهـــــر، اصـــحاب آن پیـــامبر
ماننـــد مـــاه و اختـــر، صـــلوات بـــر محمّـــد
دیـــن خـــدا و قـــرآن، شـــد منتشـــر از ایشـــان
در روم ومصـــر و ایـــران، صـــلوات بـــر محمّـــد
صـــلوات حـــق دمـــادم، بـــر روح فخـــر عـــالم
بـــر آل و صـــحب خـــاتم، صـــوات بـــر محمّـــد
یـــا ربِّ یـــا إلهـــی، رحمـــی بکـــن بـــه (شـــافی)
از بهـــر او تـــو کـــافی، صـــلوات بـــر محمّـــد

در ولادت با سعادت حضرت رسول اکرم علیه الصلوات و السلام

چـــه ولادت بزرگـــی اســـت ولادت محمّـــد
چـــه رســـالت عظیمـــی اســـت رســـالت محمّـــد
ز رســـالتش خبـــر داده کتابهـــای پیشـــین
ز همـــین طریـــق عیـــان گشـــته ســـیادت محمّـــد
همـــه خلـــق وخـــوی او بـــوده عجیـــب و از عجائـــب
همـــه مـــات و در تحیّـــر ز شـــجاعت محمّـــد
ز جمـــال پـــر فـــروغش دل عاشـــقان منـــوّر
ز بیـــان او هویـــدا اســـت صـــداقت محمّـــد
نتـــوان نمـــود تشـــبیه، رخ نـــازنین او را
خجـــل اســـت مـــاه و خورشـــید، ز وجاهـــت محمّـــد

ره او طریق حق است و هدایتش الهی
چه هدایتی عظیم است هدایت محمّد
تو اگر محبّ اوئی بطریق او عمل کن
که صراط مستقیم است طریقت محمّد
تو مباش از کسانی که بروز سخت محشر
نشود ترا رهائی ز شکایت محمّد
نشوی اگر مطیعش نروی براه قرآن
نبود ترا نصیبی ز شفاعت محمّد
تو اگر ز دل بگوئی صلوات مصطفی را
برسی بفیض اعظم ز رفاقت محمّد
تو بشوق روئیتش گو صلوات همچو (شافی)
به یقین شوی تو نائل به زیارت محمّد

در مدح و ثنای حضرت رسول اکرم و آل و اصحابش علیهم الصلوات و السلام

صد هزاران مرحبا و هم درود و هم سلام
بر محمّد مصطفی و آل و اصحابش مدام
آن رسول هاشمی، خورشید تابان خدا
رحمةً للعالمین و، انس و جن را پیشوا
مؤمنان را او رئوف است و رحیم و مهربان
شافع روز جزا و مظهر صدق و صفا
بعثت او انس و جن را رحمتی از سوی حق
بهر آنان مقتدا و رهنما سوی خدا

در شب معراج مهمان شد به ربّ العالمین
شد عطا بر او مقام بندگی، یا حبّذا
وه چه عزاست و چه رفعت چه مقامی ارجمند
بر روان پاک او صدها درود و مرحبا
کس ندیده هم نخواهد دید مانندش یقین
در طریق بندگی و در عبادت در دعا
آل و یارانش یقیناً چون کواکب هادی‌اند
خاصّه بوبکر و عمر عثمان علّی مرتضی
جمله یارانش یقیناً بهترین امّتند
بهتر از یاران او نبود کسی جز انبیا
مدحشان در آیه های پاک قرآن آمده
هم در آن توراة و انجیل ای فداشان جان ما
(شافی) راجی محبّ آل و صحب مصطفی
خادم دین خدا و شرع و قرآن بی‌ریا

در مدح و نعت رسول اکرم و آل و اصحابش صلوات الله و سلامه علیهم اجمعین

صدها درود و هم سلام بر ذات پاک مصطفی
هر لحظه و هر آن مُدام بر آن رسول با صفا
او مظهر لطف خدا او رهنما و مقتدا
بر خاک پایش جان فدا بر جان پاکش مرحبا
او بحر علم و معرفت، کان سخا و مرحمت
صاحب مقام و معدلت او منبع صدق و وفا

او ختم و خیرالمرسلین، او صاحب علم الیقین
او رحمة للعالمین، او بهترین خلق خدا
او آفتاب با کمال، شرع و طریقش بی زوال
او مصطفایی ذوالجلال او برترین اصفیا
دین و طریقش راستین هم خلق و خویش بهترین
گفتار او چون انگبین، بر دردها باشد دوا
یاران پاک آن رسول، در نزد اصحاب العقول
منصور و مقبول و عدول بی‌غلّ و غش و بی‌ریا
بوبکر یار غار او، فاروق شد غمخوار او
عثمان امانتدار او مولا علی هم پیشوا
صلوات ربّ العالمین صدها درود و آفرین
بر آن شفیع المذنبین بر آل و صحب مصطفی
(شافی) غلام آل او، قربانی اقوال او
سرمشق او افعال او تا حق ببخشاید ورا

سلام بر نبی مکرّم اسلام

ای شاه خوبان، سلامٌ علیک، ای ماه تابان، سلام علیک
خورشید جهان سلام علیک، نور بی‌پایان سلام علیک
نام پاک تو طاها و یس، احمد و محمود محمد امین
طیّب و طاهر صادق و متین، صاحب البیان سلام علیک
روی تو خوش و خلق توعظیم، بوی توخوش از عنبر ونسیم
مداحت شده قرآن کریم، حامل القرآن سلام علیک

یـاد تـو مـرا آرام جانسـت، ذکـر تـو مـرا روح و روانسـت
بـی یـاد تـو قلـبم پریشانسـت، ای نـور ایمـان سـلام علیـک

شمس الحرمین نورالثقلین، رفیق الشیخین حبیب الصّهرین
فخـر الانبیـا جدالحسـنین، خلیـل الـرحمن سـلام علیـک

دل مـی‌تپـد و نگـردد آرام، از هجـر و فـراق تـو در آلام
از شامم تا صبح از صبحم تاشام هرلحظه هرآن سلام علیـک

دیـن تـویقین بهتـرین دیـن اسـت، سـنّت پاکـت حبـل‌المتـین اسـت
گفتارت شیرینتر زشیرین است ای شیرین زبان سلام علیـک

بی‌شـکّ یارانـت بهتـرین امّـت، یـاوران دین خـدام شـرعت
حفّـاظ دیـن و قـرآن و سـنّت، رهبـر آنـان سـلام علیـک

بوبکر و عمر عثمان و علـی، یـاران تـو بـی‌شـک همـه ولـی
دیـن تـو از ایشـان شـد منجلـی، سـرور ایشـان سـلام علیـک

(شافی) خاکِ پای آل و یـاران، فـدائی دیـن و شـرع و قـرآن
خـادم اسـلام و اسـلامیان، محبـوب یـزدان سـلام علیـک

مدح و نعت یاران پیامبر عظیم الشأن اسلام، علیهم الصّلوات و السلام

بـــــوبکر و عمـــــر علــــــی و عثمــــــان
ممـــــدوح رســــول و صـــــحب و یــــزدان

هرچـــــــار بزرگـــــــوار الحـــــــق
اصـــــحاب یقـــــین و اهـــــل ایمــــان

هرچـــــار خلیفــــــه از مهــــــاجر
بودنـــــد عزیـــــز و عبـــــد رحمــــان

ایشـــــــان خلفـــــــاء راشـــــــدینند
محبـــــوب قلـــــوب حـــــق پـــــذیران

اســـــلام عزیـــــز منتشـــــر شـــــد
از جهـــــد و تـــــلاش و ســـــعی ایشـــــان

اصـــــحاب کـــــرام جملـــــه پاکنـــــد
زانـــــان شـــــده کـــــاخ کفـــــر لـــــرزان

هـــــر بـــــدعت و شـــــرک بـــــوده هـــــر جـــــا
از قدرتشـــــان خـــــراب و ویـــــران

دارائـــــی‌شـــــان نثـــــار گردیـــــد
انـــــدر ره دیـــــن و شـــــرع و قـــــرآن

اســـــلام و تمـــــام اهـــــل ایمـــــان
مـــــدیون بـــــر آن بـــــزرگ مـــــرادان

تـــــوهین بـــــر آن بزرگـــــواران
زشـــــت اســـــت و خـــــلاف شـــــرع و وجـــــدان

بدگویـــــد اگـــــر کســـــی بـــــه ایشـــــان
تـــــابع شـــــده او بـــــه نفـــــس و شـــــیطان

واجـــــب بـــــود ای عزیـــــز دینـــــدار
حـــــبّ همـــــه‌شـــــان بـــــه اهـــــل ایمـــــان

صـــــلوات و ســـــلام حـــــق بـــــر ایشـــــان
هـــــر لحظـــــه و هـــــر زمـــــان و هـــــر آن

(شـــــافی) صـــــلوات مـــــی‌فرســـــتد
بـــــر آل رســـــول و صـــــحب ایشـــــان

مختصری از فضایل و مناقب خلیفه اول ابوبکر صدیقؓ

بشنو از من منقبت‌های عتیق
آنکه بوده با رسول‌الله رفیق

نامش عبداللّه لقب صدّیق بود
گوی سبقت را ز امت در ربود

کنیه‌اش بوبکر بود آن یار غار
بر روان او درود بی‌شمار

اوّلین کس خارج از بیتِ رسول
دین حق را کرده او از جان قبول

یارغار مصطفی صِدّیق بود
آنکه اهل فضل و هم تحقیق بود

اولین داعی ز بعد مصطفی
هست بوبکر، از ره صدق وصفا

گشته یار از بهر خیرُالمرسَلین
خلق را دعوت نموده سوی دین

بعضی از اصحاب دانش هم عقول
دعوت او را زجان کردند قبول

مثل عثمان و زبیر و دیگران
جان نثا را نی فهیم، ازبهتران

برده ها را که مسلمان می‌شدند
می‌خرید آزاد می‌کرد از گزند

بهترین یـار نبـی او بـوده است
راه حـق را بـا نبـی پیمـوده است

پیـروی کـرده ز سَـنتهای او
هـم عمـل کـرده بـر آنهـا مـو بمـو

کاتـب قـرآن و حـافظ بـر سـنن
در ره دیـن دیـده صـد رنـج و محـن

او وزیـری راسـتین و هـم رفیـق
بـوده بهـر مصـطفی و هـم شـفیق

جـان فشـانی کـرده انـدر راه او
هجـرتش بـوده اسـت نیـز همـراه او

گفتـه حـق بـوبکررا (اَتقـی اَلَّـذی)
بـر عـدویش گفتـه نیـز (آشـقُی اَلَّـذی)

کـرده مـال و جـان و دختـر را عطـا
در ره اللـه و عشـق مصـطفی

گشـته یـار غـارو غمخـوار رسـول
بـی تأمـل کـرده او دیـن را قبـول

(ثَـانِيَ اثْنَـيْنِ إِذْ هُمَـا فِـي الْغَـارِ) شـد
دیـن حـق را نیـز، پرچمـدار شـد

در کتـاب اللـه أولـوا الفَضـل اسـت او
یـاور دیـن، صـاحب بـذل اسـت او

مخلصـی جانبـاز بـی‌ریـب و ریـا
صـاحب رأیِ سـلیم و بـا حیـا

والـــــدِ زوجِ رســـــول اللـــــه شـــــده
خـــــادم و یـــــارِ نبـــــیّْ اللـــــه شـــــده

خـــــدمت دیـــــن و نبـــــی را کـــــرده اســـــت
گـــــوی ســـــبقت را ز یـــــاران بـــــرده اســـــت

بیســـــت و چنـــــد ســـــالی بـــــه نـــــزد مصطـــــفی
عمـــــر او بـــــگذشته بـــــا صـــــدق و صـــــفا

در سفـــــر انـــــدر حضـــــر در صلـــــح و جنـــــگ
در کنـــــار مصطفـــــی بـــــود آن زرنـــــگ

او فدائـــــی بـــــود انـــــدر راه دیـــــن
عشـــــق دیـــــن بـــــا جســـــم و جـــــان او عجـــــین

در عبـــــادت دروَرَع تقـــــوی وزُهـــــد
در کـــــرم احســـــان و در اخـــــلاص و جُهـــــد

مثـــــل او کـــــم بـــــوده در بیـــــن عبـــــاد
در فضـــــیلت، در سخـــــاوت، در جـــــهاد

در صداقـــــت در عـــــدالت در وفـــــا
بـــــوده مشهـــــور آن وزیـــــر مصـــــطفی

بهتـــــر از او بیـــــن اصحـــــاب رســـــول
کـــــس نبـــــوده مثـــــل او لایـــــق عـــــدُول

آیـــــه هـــــا نـــــازل شـــــده در مـــــدح او
کـــــی مسلمـــــان می‌شـــــود بـــــا او عَـــــدو

مســـــلمین کردنـــــد او را جانشیـــــن
تـــــا شـــــود او مقتـــــدای مومنیـــــن

بیعت مردم بر او بوده دو بار
انتخاب است این ز اصحاب کبار

انتخاب امری است مقبول و صواب
غیر از این بودی اگر، بد نا صواب

این گزینش بوده نه غصب و نه زور
این پذیرش بوده، نه سلطه، نه جور

خویشتن را او نکرده جانشین
این حقیقت ثابت و حق الیقین

او برای حفظ دین گشته امام
نه برای ملک و مال و نه مقام

بی توجه بوده او بر ملک و مال
بر مقام و منزلت، آن خوش مآل

وقت مرگش ملک و مالی هم نداشت
صرف راه دین نمود اوهرچه داشت

زندگی می‌کرد او چون مصطفی
مصطفی بود از برایش مقتدا

کهنه پیراهن کفن شد بهر او
کم نظیری بوده اندر دهر، او

آل و اصحاب نبی او را مطیع
بعضی از گفتار و کردارش بدیع

فتنه ها را کرده خاموش آن زمان
دشمنان را هم نداده او امان

اهل کفرو رِدّه را سرکوب کرد
باغیان را جملگی منکوب کرد

ملک و ملت زو به آرامش رسید
دین و اهل آن به آسایش رسید

خلق از او راضی و او از خلق نیز
نزد امّت هم مطاع وهم عزیز

اسوه و الگوی او بوده رسول
هم وزیرش مرتضی زوج بتول

مرگ آمد بر سراغ آن امام
دعوتش بنمود بردار السلام

او خلافت را به شوری واگذاشت
گرچه بر فاروق خیلی میل داشت

میل او نزد صحابه شد قبول
جانشینش شد عمر : یار رسول

بعد از آن بوبکر را آمدندا
(ارجعی) گفتند او را، حبذا

از جهان بربست رخت خویش را
رفت با شور و شعف پیش خدا

قبل مرگش ترک دنیا کرده بود
گوی سبقت را زیاران برده بود

مسلمین او را زیارت می‌کنند
غافلان بر او جسارت می‌کنند

طعن بر او طعن بر اسلام و دین
طعن بر قرآن و سنت با لیقین

طعن بر پیغمبر و بر آل او
طعن بر اصحاب و هم بر قال او

صدق او در امر دین حقّ الیقین
شک ندارد اهل سنت اندر این

مادر گیتی نزاید مثل او
این حقیقت را نمیدانند عدو

هر چه در مدحش بگویم کم بوَد
قطره‌ای ناچیز از یک یم بوَد

وصف او کی گنجد اندر مختصر
آنکه مدحش گفته آن خیرالبشر

صد درود و آفرین، صدها سلام
بر روان پاک آن حضرت مدام

صَلِّ یٰا رَبِّ عَلٰی خیْرِ الرُّسُلْ
هٰادِیِ الْخَلْقِ اِلٰی خَیْرِ السُّبُلْ

وَعَلٰی آلِهٖ وَ صَحْبِهٖ اَجْمَعِین
وَارْحَمِ اللّٰهُمَّ (شٰافی)یٰا مُعِین

مختصری از فضائل و مناقب عمر فاروقؓ

بعد از آن یار صَدیق مصطفی
بر مسلمانان، عمَر شد پیشوا

آل و صحـــب مصطفـــی را شـــد امـــام
نـــه بـــه زور و سلطـــه و ظلـــم و قیـــام

بلکـــه بـــا شَـــور و صـــلاح صَـــحب و آل
شـــد امیرمومنـــان آن خـــوش مَـــآل

بعـــد از آنکـــه شـــد امیرالمـــومنین
شـــد فزونتـــر اقتـــدار مســـلمین

بهتـــرین ســـردار دیـــن بـــوده عمـــر
مجـــری احکـــام دیـــن بـــوده عمـــر

غـــل و غـــش در کـــار او هرگـــز نبـــود
زان اَبـــر مُخلـــص خـــلایق بـــرد ســـود

خیـــر خـــواه کـــل امّـــت بـــود عمـــر
ضـــدّ کفـــر و شـــرک و بـــدعت بـــود عمـــر

بهتریـــن نـــزد عمـــر بـــوده علـــی
هـــم مشـــاور بـــوده بهـــرش آن ولـــی

از مدینـــه گـــر عمـــر خـــارج شـــدی
جانشـــینش بـــی گمـــان حیـــدر بُـــدی

یـــار و غمخـــوارش علـــی بـــوده علـــی
هـــم مـــدد کـــارش علـــی بـــوده علـــی

والـــد زوج نبـــی بـــوده عمـــر
هـــم ورا دامـــاد پیغمبـــر شمـــر

آری او دامـــاد زهـــرا و علـــی اســـت
ایـــن حقیقـــت ثـــابت و هـــم منجلـــی اســـت

اهـــل بیـــت مصطفـــی را او مریـــد
در عدالـــت در ورع بـــوده فریـــد

پـــنج کـــس از خـــاندان مرتضـــی
اسمشـــان بـــوده عمـــر، یـــا حبّـــذا

بـــیش از ده ســـال عمـــرشد پیشـــوا
برتمـــام آل و صـــحب مصطفـــی

دیـــن اســـلام آشکـــار از او شـــده
شـــرک و کفـــر هـــم بـــی قـــرار از او شـــده

هجـــرت او نیـــز بـــوده آشـــکار
کـــم نظیـــر او در شجـــاعت در وقـــار

در تمـــام غـــزوه هـــا حـــاضر شـــده
بـــر امـــور مســـلمین نـــاظر شـــده

غیـــرت او بهـــر دیـــن بســـیار بـــود
مهربـــان و عـــادل و پـــرکار بـــود

روز و شـــب میکـــرد سعـــی آن ارجمنـــد
تـــا شـــود رایـــات دیـــن هرجـــا بلنـــد

فاتـــح دیـــن مبیـــن بـــوده عمـــر
دوســـت و دشمـــن زیـــن حقیقـــت بـــا خبـــر

فاتـــح ایـــران و مصـــر و روم و شـــام
فتـــح بیـــت المَقـــدِس هـــم از ایـــن هُمـــام

جـــان و مـــال خـــویش را کـــرده فـــدا
در ره شـــرع نبـــی، دیـــن خـــدا

روز و شــب در ذکــر و فــکر خلــق بــود
در لباســش نیــز چندیــن دلــق بــود

خــوف را او بــا رجــا همــراه داشــت
ناصــحی را بهــر خــود او می‌گماشــت

بــر خلایــق رحــم او بسیــار بــود
بینــوایان را بســی غمخــوار بــود

مسلمیــن را مهربــان مثــل پــدر
کافــران هــم بــهره بردنــد از عمــر

عــدل و تقــوی و ورع را او مَثَــل
خــدمت خلــق از بــرایش چــون عســل

نــه تکبــر بــوده در او نــه غــرور
وحشــت از او داشتــه دیــو شــرور

کــیّس و سیــاس و هــم هشیــار بــود
غیرتــش از بهــر دیــن بســیار بــود

عصــر او عصــری طلایــی بــوده اســت
در ره دیــن او فــدایی بــوده اســت

مسلمیــن مــدیون ایــن یــار رســول
بهتــرین یــار عمــر زوج بتــول

خــدمت دیــن و خلایــق را نمــود
دیــن و دینــداران از او بردنــد ســود

زنــدگی درعصــرش آســان بــوده اســت
صــاحب انصــاف واحســان بــوده اســت

آنکــــه آل و صــــحب را شــــد مقتــــدی
طعــــن بــــر ایشــــان بشــــدت نــــا روا

طعــــن بــــراوطعن برصــــحب اســــت وآل
طعــن بــر دیــن و نبــی، بــی قیــل وقــال

آنکــــه بــــر آل و صــــحابه طعــــن زد
کــــی تــــوان گفــــتن ورا صــــاحب خــــرد

گفتــــه شــــیخ عطــــار در نعــــت عمــــر
تــــو بخــــوان ایــــن گفــــت او را ای پســــر

خواجــــه ی شــــرع، آفتــــاب جمــــع دیــــن
ظــــل حــــق، فــــاروق اعظــــم، شمــــع دیــــن

خــــتم کــــرده عــــدل و، انصــــافش بــــه حــــق
در فراســــت بــــوده، بــــروحیش ســــبق

آنکــــه حــــق طاهــــا بــــر او خوانــــد، از نخســــت
تــــا مطهّــــر شــــد ز طاهــــا و، درســــت

آنکــــه دارد بــــر صــــراط اول گــــذر
هســــت او، از قــــول پیغمبــــر، عمــــر

سرکــــه بــــودی بــــا نمــــک درخــــوان او
نــــه ز بیــــت المــــال بــــودی نــــان او

ریــــگ بــــودی گــــر بخفتــــی بســــترش
دِرّه بــــودی بــــالش زیــــر ســــرش

گرخلافــــت بــــر هــــوی می‌داشــــت او
هفــــده تــــا دلقــــی چــــرا می‌داشــــت او

گرخــــــلافت بـــــر هــــــوی میــــراندی
خـــــویش را بــــر ســــلطنت بنشـــــاندی
وصــــف شـــیخ عطــــار شــــد اینجـــا تمـــام
رحمـــت حــــق بـــاد بـــر ایشـــان مـــدام
الغـــــرض عبــــدی مجوســــــی آن عنــــود
متّحــــد شــــد بــــا نصـــاری و یهـــود
صبحــــــدم وقتــــی عمــــر شــــد در نمـــاز
بـــــا خــــدا میــــــکرد او راز و نیـــــاز
طعنـــــها بــــا خنجـــــرش زد بــــر عمــــر
شــــد شهـــــید آن یــــاور خیــــر البشـــر
او شــــــهید اســــت و نمــــرده بی‌گمـــــان
چـــون شــــهیدان زنـــــده‌هایی جـــاودان
هشـــــت تـــــن را نیــــز کشــــت آن بــــدگهر
بعــــد از آنکــــه ضــــربه زد او بــــر عمــــر
آن مجوســــــی خویشــــتن را نیــــز کشــــت
لعنــــت حــــق بـــاد بــــر آن بــــد سرشـــت
مسجـــــد و محـــــراب از خــــون عمــــر
گشــــت رنگیـــــن اولـــین بـــار ای پـــدر
آنچــــه دروصــــف عمرگـــویم کـــم اســـت
قطـــره‌هـــای کـــوچکی ازیـــک یـــم اســـت
مـــــن کیـــــم تـــــا مـــــدح او گـــــویم تمـــام
او امــــام المســــلمین اســــت و همـــــام

مـــادر گیتـــی نـــزاید مثـــل او
مجـری احکـام دیـن شـد مـو بـه مـو
آرمیـــده نـــزد صـــدیق و رســـول
بـد نگویـد کـس بـر او غیـر از فضـول
روح پـاکش هـم قـرین مصـطفی اسـت
ذمّ او بـیشـک یقینـاً نـارواست
مســلمین او را زیــارت می‌کننـــد
غـافلان بـر او جسـارت می‌کننـد
صـد هـزاران آفـرین و هـم سـلام
بـر روان پـاک آن حضـرت مـدام
صَـلِّ یٰـا رَبِّ عَلٰـی نورِالْهُـدٰی
یَعْنِـی خَیـرَ الْمُرسَـلِین بَـدْرِ الـدُّجٰی
وَ عَلٰـی آلِـهْ وَ صَـحْبِهْ اَجْمَعِـینْ
وَ اغْفِـرِ اللّٰهُـمَّ (شٰـافِی) یٰـا مُعِـینْ

مختصری از فضایل و مناقب عثمان ذی النورین﷛

بعـد از آن شـیخین، عثمـان شـد امـام
بـر روان پاکشـان صـدها سـلام
بـا صـلاح و شَورِاصـحاب رسـول
در خلافـت اِبـنِ عَفـان شـد قبـول
خبرگـان کردنـد او را انتخـاب
انتخـاب امـری اسـت مقبـول و صـواب

بـــوده عثمـــان یـــار شَـــیخین و رســـول
حـــامی اش سِـــبطِین و هـــم زوج بتـــول
هســـت عثمـــان زوج دو دخـــت رســـول
باجنـــاق مرتضـــی شـــمس العقـــول
او دوبـــار هجـــرت نمـــوده بـــی‌گمـــان
یـــاور دیـــن بـــوده در سِـــرّ و عیـــان
جـــان و مـــال خـــویش را کـــرده فـــدا
در ره اســـلام و دیـــن مصـــطفی
مصـــطفی او را ســـفیر خـــویش کـــرد
در حُدَیبیـــه ورا در پـــیش کـــرد
دســـت خـــود را دســـت او کـــرده رســـول
بیعـــتش را مصـــطفی کـــرده قبـــول
خـــدمت عثمـــان بـــه دیـــن و اهـــل دیـــن
محـــض اِرضـــاء خـــدا بـــوده یقـــین
معـــدنِ حِلـــم و حیـــا بـــوده اســـت او
اهـــل احســـان و ســـخا بـــوده اســـت او
بـــوده عثمـــان بـــی گمـــان اهـــل یقـــین
پـــاک طینـــت، عَبـــدِ ربّ العـــالمین
مخلـــص انـــدر راه حـــق جـــان باختـــه
جـــامع القـــرآن و هـــم، حـــق یافتـــه
در عبـــادت در وَرَع او کـــم نظیـــر
نفـــس و شـــیطان بـــوده دردســـتش اســـیر

بــــزّ و تقـــوی، صـــبر بـــوده پیشــــه اش

مهـــــر ورزی بــــوده درانــــــد یشـــــه اش

صــــلح و آرامــــش ورا بـــوده مـــرام

اثــــم و عـــدوان هــــم بـــه نــــزد او حــــرام

حلــــم را او بــــا حیــــا همــــراه داشــــت

از شــــهادت نیـــــز پروایــــی نداشــــت

مــــوج مــــی‌زد در دل او عشــــق دیــــن

بــــر چنــــین کــــس صــد، هـــزاران آفـــرین

او دوازده ســـــال و انـــــدی پیشـــــوا

بــــوده بهـــــر مســــلمین، یــــا حبــــذا

تــــرس از قبــــر و قیامـــــت داشــــت او

ســـعی در حفـــظ عـــدالت داشــــت او

حکــــم دیــــن را بــــی گمــــان اجــــرا نمــــود

غـــل و غـــش در کــــار او هرگــــز نبــــود

فـــتح و پیـــروزی و نعمـــت شـــد نصـــیب

مؤمنــــــان را در زمــــــان آن لبیــــــب

لشــــکر اســــلام را قـــــدرت بــــداد

مســــلمین را رفعـــــت و عــــزت بــــداد

گفتـــــه شــــیخ عطـــــار در تعریـــــف او

مرحبــــا بــــر قــــول و بــــر تعریـــف او

خواجــــه ســــنت، کــــه نــــور مطلــــق اســــت

بــــل خداونـــد دو نـــور بـــر حـــق اســـت

یوسف ثانی به قول مصطفی
بحر تقوی و حیا کان وفا

هم هدایت در جهان و هم هنر
منتشر در عهد او شد بیشتر

هم به عهد او شد ایمان منتشر
هم زحکمش گشت قرآن منتشر

آنکه غرق قدس و عرفان آمده است
صدر دین عثمان عفّان آمده است

سید سادات گفتی بر فلک
شرم دارد دائم از عثمان ملک

هم پیامبر گفته در کشف حجاب
حق نخواهد کرد با عثمان حساب

این بیان در منطق الطیرآمده
از طریق علم و هم سَیر آمده

سه خلیفه بیست و پنج سالی امام
مسلمین را پیشوا بودند، مدام

خدمت دین را به خوبی کرده‌اند
گوی سبقت را ز یاران برده‌اند

اقتدار مسلمین در عهدشان
بوده در اوج خودش از جهدشان

خیر امت بوده‌اند آنان یقین
این چنین فرموده رب العالمین

مســــلمین مـــــدیون ایشـــــان هـــــر زمــــان

ایــــن حقیقـــت مثـــل خورشـــیدی عیــــان

همّـــــت صـــحب نبــــی گشَـــته ســـبب

بــــر عجــــم شـــد منتقـــل دیـــن از عـــرب

فتنــــــه گرهــــا فتنـــــه راه انداختنـــــد

بعـــــد از آن بــــــر شـــــیطنت پرداختنـــــد

بــــا زبــــان روزه عثمـــــان شـــــد شـــــهید

دشـــمن دیـــن هـــم بـــه اهـــدافش رسـید

ســــومین یـــــار نبــــی هـــــم کشـــته شــد

مصـــحفش بـــــر خــــون او آغشـــته شـــد

شـــد شـــهید آن مـــرد حـــق در راه حــــق

شـــد عصـــای مســـلمین منشـــق و شـــق

فتنـــــه هـــــا و جنــــگ هـــــا آغـــاز شـــد

راه تخریـــــب و عـــــداوت بـــــاز شـــــد

اهــــل دیـــــن شـــــد مبـــــتلا افســـوس و آه

روزگــــــار مســـــلمین هـــــم شـــد ســــیاه

تفرقـــــه افتـــــاد بـــــین اهـــــل دیــــــن

کشــــته شــــد جمعـــــی کثیـــــر از مـــومنین

مســــلمین را آتـــــش انـــــدر جــــان فتـــاد

باغیـــــان و دشـــــمنان گشـــــتند شــــاد

ابـــــن عفّـــــان الغـــــرض مظلــــوم شـــد

نــــزد رحمـــــان رفـــــت و هـــــم مرحـــوم شـــد

آدمـــی مظلـــوم باشـــد بهتـــر اســـت
تـــا کـــه ظـــالم، ظلـــم و ظـــالم ابتـــر اســـت

خیـــره ســـر آنکـــس کـــه بـــد گویـــد ورا
او چـــه می‌دانـــد کـــه چـــون شـــد مـــاجرا

طعـــن بـــر او طعـــن بـــر قـــرآن و دیـــن
طعـــن بـــر اصـــحاب و آل طـــاهرین

در قضـــاوت هـــر کســـی تعجیـــل کـــرد
حکـــم شـــرع و عقـــل را تعطیـــل کـــرد

جنـــگ بـــین مســـلمین بـــی‌شـــک حـــرام
مـــومن از آن بـــر حـــذر باشـــد مـــدام

صـــد درود و آفـــرین و صـــد ســـلام
بـــر روان پـــاک عثمـــان مســـتدام

آرمیـــده در بقیـــع آن بـــدر دیـــن
روح پـــاکش نـــزد خیـــر المرســـلین

مـــن کـــیم تـــا نعـــت او گـــویم تمـــام
او شـــهید راه دیـــن شـــد والســـلام

صَـــلِّ یـــا رَبِّ عَلـــی نُـــورِ الْهُـــدٰی
اعنِـــی خَـــتْمَ الْمُرْسَـــلِینْ شَـــمْسُ الضُّـــحٰی

و عَلـــی آلِـــهٔ وَ صَـــحْبِهٔ اَجْمَعِـــین
وَ اغْفِـــرِ اللّٰهُـــمَّ (شـــافی) یـــا مُعِـــینْ

مختصری از فضایل و مناقب علی مرتضی(ع)

بعـــد از عثمـــان شـــد علـــی مرتضـــی
مســـلمین را حکمـــران و پیشـــوا

بشـــنو از مـــن از علـــی گـــویم تـــرا
از علـــی، از آن ولـــی گویـــم تـــو را

نوجوانـــی بـــوده در بیـــت رســـول
کـــرده اســـلام و مسلمـــانی قبـــول

مـــوج مـــی‌زد در دلـــش عشـــق خـــدا
عاشقـــی جانبـــاز، بـــود آن بـــی ریـــا

عـاشـــق اللـــه و دامـــاد رســـول
ابـــن عـــم مصطفـــی زوج بتـــول

والـــد سِبطِیـــن و شـــاه دیـــن علـــی
در ره دیـــن جـــان فـــدا کـــرد آن ولـــی

غـــرق می‌شـــد در عبـــادت در دعـــا
وارث علـــم محمـــد مصطفـــی

حیـــدر و صـــفدر، امـــام المسلمیـــن
ســـرور و ســـردار، امیـرالمومنیـــن

معـــدن علـــم و دیـــانت بـــود علـــی
منبـــع حلـــم و شجـــاعت بـــود علـــی

حـــافظ قـــرآن و ســـنت بـــود علـــی
ضـــد کفـــر و شـــرک و بـــدعت بـــود علـــی

صاحب فضل و سخاوت بود علی
عامل قسط وعدالت بود علی

یار سه یار نبی بود آن علی
این حقیقت ثابت است و منجلی

او وزیر سه خلیفه بوده است
هر سه را او رهنمایی کرده است

من یقین دانم که سنّی بود علی
اهل سنت پیروان آن ولی

حب مولایم علی چون فرض عین
حب زهرا و حسن قبل از حسین

حب ایشان آیت ایمان بود
بغضشان هم بی شک از شیطان بود

والد زوج عمر شیر خدا
فاتح خیبر علی مرتضی

والد بوبکر و عثمان و عمر
هر سه ابناء علی اندر شمر

گشته‌اند هر سه شهید کربلا
بر روان پاکشان صد مرحبا

صاحب شمشیر بزّان ذوالفقار
قاتل کفار بود آن نامدار

گفته دنیا نزد من همچون عراق
پست باشد هر چه دارد طمطراق

طالب مرگ و شهادت بود علی
چون لقاءالله عشق هر ولی

روز و شب آرام و آسایش نداشت
در ره حق او فدا کرد آنچه داشت

یارو غمخوار یتیم و هم فقیر
بی کس و مظلوم را او دستگیر

ظلم و ظالم نزد او از بدترین
عدل و انصاف و مروّت بهترین

از مدینه گر عمر خارج شدی
جانشینش حیدر صفدر بُدی

بر فلسطین رفته یک ماهی عمر
مرتضی شد جانشینش ای پسر

چون علی کارش برای خود نبود
مرعلی نشناس را قولم چه سود

کار می‌کرد او بلاشک بهر حق
در همه چیز از همه برده سبق

در شب هجرت فداکاری نمود
زین عمل اندر دو گیتی برد سود

طالب وحدت اخوّت بوده او
ضد تفریق و عداوت بوده او

کرده بیعت با سه یار مصطفی
بر علی هر لحظه ای صد مرحبا

شیر حق بوده علی هم قهرمان
ظلم نتوان کرد بر این پهلوان

ظلم و ظالم نزد او خوار و زبون
حق طلب بوده علی نه یك جَبون

با سه یار مصطفی بوده رفیق
دوستدار و خیر خواه و هم شفیق

کرده همکاری و یاری با سه یار
بر روان او درود بی شمار

هر که باشد آن علی را دوستدار
می شود او دوستدار آن سه یار

بعد بوبکر وعمر، عثمان علی
شد خلیفه مسلمین را شد ولی

شد بر او تحمیل این پست و مقام
خلق با اجبار کردندش امام

چون که رقبت بر خلافت او نداشت
خویشتن را بر وزارت می‌گماشت

تفرقه در نزد او بوده حرام
اتّحاد مسلمین او را مرام

نهی کرده سبّ دشمن را علی
این حقیقت از کلامش منجَلی

بعد از آنکه شد خلیفه آن امام
عده‌ای کردند علیه او قیام

فتنـــــه‌گرهـــــا فتنـــــه راه‌انداختنـــــد
بعـــــد از آن بـــــر شـــــیطنت پرداختنـــــد

جنگهـــــا کردنـــــد بـــــا او بـَــا جـــــدل
صلـــــح و یـــــاری بـــــر عـــــداوت شـــــد بـــــدل

حـــــق و بـــــاطل را بـــــه هـــــم آمیختنـــــد
آتـــــش جنـــــگ و جـــــدل افروختـــــند

گشـــــت اســـــلام و مسلمانـــــی ضعیـــــف
ســـــست شـــــد ایمـــــان، مســـــلمان شـــــد نحیـــــف

شـــــد نبایـــــد مـــــیشد ای آه و دریـــــغ
آفتـــــاب صلـــــح شـــــد در زیـــــر میـــــغ

بیـــــن یـــــاران علـــــی شـــــد اختـــــلاف
مرتضـــــی مبهـــــوت شـــــد از انحـــــراف

دل پـــــر از خـــــون داشـــــت او از غالیـــــان
همچنـــــین از دســـــت بعضـــــی والیـــــان

شیعـــــه اش فرمـــــان نبـــــرد از آن امـــــام
بعضشـــــان کـــــردند علیـــــه او قیـــــام

از خـــــوارج مردکـــــی مفتـــــون و رذل
ضـــــربتی زد بـــــر امـــــام از روی جهـــــل

چـــــارمین یـــــار نبـــــی هـــــم کشـــــته شـــــد
دیـــــده و دلهـــــا بـــــه خـــــون آغشـــــته شـــــد

شـــــد شـــــهید آن ســـــرور و ســـــردار دیـــــن
آن ابـــــر مـــــرد جهـــــان شـــــمس الیقـــــین

تفرقه افتاد بین اهل دین
این تفرق آفت دین مبین

شاه دین مولا علی بر حق بود
فرق او در راه حق منشق شد

جان و مالش شد فدا در راه دین
رفت بر فردوس اعلا شاه دین

مادر گیتی نزاید مثل او
من بیانم قاصر است از فضل او

عاجزم درمدح جدّ خود علی
من فدای خاک پای آن ولی

خاک پایش سرمه ی چشمانمان
حبّ او و آل اوایمانمان

من کیم تا وصف او گویم تمام
او امیرالمومنین است و امام

مدح او گفتن نه کار چون من است
من زبانم از بیانش الکن است

بر روانش صد درود و صد سلام
قاتلش را هم عذاب حق مدام

صَلِّ یٰا رَبِّ عَلٰی خیرِ الرُّسُلْ
هٰادِیِ الْخَلْقِ اِلٰی خَیْرِ السُّبُلْ

وَعَلٰی آلِهْ وَ صَحْبِهْ اَجْمَعین
وَارْحَمِ اللّٰهُمَّ (شافی)یٰا مُعِین

مدح و ثنای سیّدنا علیّ مرتضی (رضی الله عنه و ارضاه)

ای مؤمنان راستین، بی‌شک علی مولای ما
این قول ما حقّ‌الیقین، بی‌شک علی مولای ما

بی‌شک علیّ مرتضی، مر سُنیان را پیشوا
سوگند بر ذات خدا، بی‌شک علی مولای ما

مولای ما بی‌شک علی، شیر خدا حیدر ولی
دین خدا زو منجلی، بی‌شک علی مولای ما

مولی علی نعم البشر، خصمش غبی و بی‌بصر
ای شیعیان بی‌خبر، بی‌شک علی مولای ما

آن شاه دین دریای جود، الحق عدالتخواه بود
برجان پاکش صد درود، بی‌شک علی مولای ما

عدل و عبادت را مثل، بی‌غلّ و غشّ و بی‌دغل
هرقول وفعلش چون عسل، بی‌شک علی مولای ما

او خیرخواه مسلمین، او آن ابر مرد امین
محبوب ربّ العالمین، بی‌شک علی مولای ما

عفو و عطا مهر و وفا، لطف و مروّت هم سخا
خُلق علیّ مرتضی، بی‌شک علی مولای ما

ایتام و مسکین را پدر، خصمش بود بئس البشر
هم قاتلش اندر سقر، بی‌شک علی مولای ما

شرک و ریا بدعت جفا، هم لعن بر خلق خدا
ممنوع نزد مرتضی، بی‌شک علی مولای ما

او ضدّ بدعت بوده‌است، عامل به سنّت بوده‌است
خواهان وحدت بوده‌است، بی‌شک علی مولای ما
سِبطَین و زهرا و علی، هم باقر و صادق ولی
ما مخلص آل نبی، بی‌شک علی مولای ما
او یار بوبکر و عمر، حامی عثمان در شمر
آنان رفیق یکدگر، بی‌شک علی مولای ما
(شافی) محبّ آل او، هم پیرو اقوال او
سرمشق او افعال او، بی‌شک علی مولای ما

مدح سیّدنا الامام، علیّ مرتضی (رضی الله عنه و ارضاه)

خداوندا تویی شاهد، علی را دوست می‌داریم
قسم بر ذات آن واحد، علی را دوست می‌داریم
حسین و هم حسن زهرا، علی و زینب کبری
عزیزند نزد سنّیها، علی را دوست می‌داریم
محمّد باقر و جعفر، تمامِ آل پیغمبر
بلاشک خصمشان ابتر، علی را دوست می‌داریم
علی شیرخدا حیدر، علی مولای ما صفدر
علی داماد پیغمبر، علی را دوست می‌داریم
علی عبد خدا الحقّ، امامی عادل و برحقّ
به زیر گنبد ازرق، علی را دوست می‌داریم
علی آن مقتدا دردین، بری از بغض وحقد وکین
علی را عدل شد آئین، علی را دوست می‌داریم

علی بی‌شک عدالتخواه، به حکم شرع و دین آگاه
درود حق بر او هرگاه، علی را دوست می‌داریم
علی آن رهبر خوبان، علی آن حافظ قرآن
علی آن مفخر انسان، علی را دوست می‌داریم
علی کان فضایل بود، مبرّا از رذایل بود
هم آگه از مسایل بود، علی را دوست می‌داریم
علی در علم دین اعلم، علی اندر قضا احکم
علی امجد علی افخم، علی را دوست می‌داریم
علی غرق عبادت بود، عدوی شرک وبدعت بود
هم او عاشق به سنّت بود، علی را دوست می‌داریم
علی بوبکر عمر عثمان، خلافت بهره‌ی ایشان
خدا راضی شده زیشان، علی را دوست می‌داریم
چهار یار نبی ای جان، چراغ دین و هم ایمان
عموماً تابع قرآن، علی را دوست می‌داریم
الا ای مؤمن دانا، فهیم و عاقل و بینا
تو با (شافی) بگو جانا، علی را دوست می‌داریم

مدح سیّدنا الحسین شهید(رضی الله عنه) و ذم اعداء آن حضرت

حسین، آن وجود مبارک سعید
حمید و شهید و جواد و رشید
جوادی که جان در ره حق بداد
شهیدی که مانند او کس ندید

بشد سرور کلّ آزادگان
که در راه آزادگی شد شهید

شهادت طریق سعادت بود
نگریم حسین بر شهادت رسید؟!

حسین با شهیدان به فردوس رفت
بود بهر ایشان (لَدَینا مَزید)

درود و سلام و تحیّات حق
بر آن سرور ارجمند و سدید

ببارد عذاب مُهین خدا
به شمر و به فرزند سعد و یزید

یزید از برای خود و حامیانش
نگون بختی و فحش و نفرین خرید

به جز سبّ و نفرین و نار جحیم
چه شد بهره‌ی آن یزید پلید؟!

حسین شد شهید و جنان را خرید
به دوزخ برفت آن یزید مرید

به دنیا و عُقبا حسین شد عزیز
ولی قاتلش لعن و نفرین شنید

الا ای مسلمان تو عبرت بگیر
ز اوضاع آن بدسرشت عنید

یزید و یزیدان عالم همه
بسوزند اندر عذابی شدید

تو مظلوم باشی از آن بهتر است

که ظالم شوی، نزد رحمان عتید

ز (شافی) هزاران درود و سلام

به روح حسین آن شهید سعید

اِلٰهی وَصَلِّ عَلَی الْمُصْطَفٰی

وَ آلِهٖ وَ صَحبِهٖ، زماناً مدید

بیان مختصری از فضیلت ام‌المؤمنین عایشه‌ی صدّیقه(رضی‌الله عنها)

عایشه مر مصطفی را همسر است

او بلا شک مؤمنان را مادر است

مادر سِبطَین و حیدر فاطمه

این سخن چون آفتابی روشن است

دختر صدّیق و غمخوار رسول

در دو عالم همسر پیغمبر است

مغفرت رزق کریمش وعده شد

این حقیقت قول حقّ داور است

او به قول و حکم علّام الغیوب

پاکی و پاکیزگی را مظهر است

طیبه و طاهره صدیقه او است

پاک و پاکیزه زنان را سرور است

رحلت ختم رسل در منزلش

شأن او عالی، مقامش برتر است

جایگـــــاهش گشــــته فـــــردوس بـــــرین
اهــــل قـــرآن جملـــه بـــر ایـــن بـــاور اســـت
هـــــر کـــــه بـــــر او افتـــــرا گویــــد یقـــین
او بـــه حکـــم شـــرع و قـــرآن کـــافر اســـت
آنکـــــه او را نیســــت بــــاور ایـــــن ســـخن
بـــر کـــلام حـــق یقـــین نابـــاور اســـت
عایشــــــه محبوبــــــه‌ی فخــــــر رســــــل
اشـــرف خلـــق خـــدا را همســـر اســـت
(شــــافی) از روی یقیــــــن و صــــــدق دل
آل بیـــت مصطفـــی را چاکـــر اســـت

در مدح امام شافعی(رحمه الله)

شــــافعی نـــامش «محمـــد» بـــوده اســـت
راه ســـنّت را بـــه حـــق پیمـــوده اســـت
ایــــن ادریــــس، آن امــــام المهتـــدین
پیشـــوای جمعـــی از اصـــحاب دیـــن
ســــنّت و قـــرآنِ فرقـــان مکتـــبش
حـــبّ اهـــل بیـــت اطهـــر مـــذهبش
حـــبّ صـــحب و چهـــار یـــار مصـــطفی
خاصـــتاً حـــبّ علـــی مرتضـــی
مـــوج مـــی‌زد در دلـــش عشـــق رســـول
حـــبّ آل و صـــحب و هـــم زوج بتـــول

شافعی را سنّت و قرآن امام

علم و اخلاص و عمل او را مرام

در علوم فقه و تفسیر و سیر

کم نظیری بوده در فهم خبر

واضع علم اصول فقه شد

جهل در پای علومش ذبح شد

حافظ قرآن و سنّت بوده است

ضدّ شرک و ضد بدعت بوده است

پرچم توحید می‌افراشته

او نهال علم دین می‌کاشته

شافعی در علم تاریخ و ادب

بهره برد از او عرب غیر عرب

بهره بردند عالمان از حلم او

مالک و احمد ز فهم و علم او

شافعی در علم دین علّامه بود

عالمان از علم او بردند سود

شافعی اندر فصاحت در کمال

بهره‌مندش کرده بودی ذوالجلال

در تواضع در شجاعت در سخا

در فتوّت در عدالت در قضا

در ورع در زهد و تقوی کم نظیر

در عبادت در دعا سختی پذیر

آنچــــه از اوصـــــاف او گفــــتم کـــم اســـت
قطـــره‌هـــای کـــوچکی از یـــک یـــم اســـت

مـــن کـــیم تـــا وصـــف او گـــویم تمـــام
بـــر روان پـــاک او صـــدها ســـلام

هـــر امـــام از اهـــل بیـــت مصـــطفی
اهـــل ســـنّت را امـــام و پیشـــوا

خـــاک پاشـــان ســـرمه‌ی چشـــمانمان
هـــم فـــدا در راه ایشـــان جانمـــان

صـــلِّ یـــاربّ علـــی خیـــر الرســـل
هـــادی الخلـــق الـــی خیـــر السبل

و علـــی آلـــه و صـــحبه اجمعـــین
وارحـــم اللّهـــمّ (شـــافی) یـــا معـــین

به مناسبت فرا رسیدن ماه مبارک رمضان در سال ۱۳۶۹ سروده‌ام

اگر در چند روز اوّل رمضان خوانده شود، آخرین بخش سطرها «ماه رمضان، خوش آمدی، خوش» خوانده شود، به جای «ماه رمضان چه باصفایی.»

ای مـاه بهـار روزه‌داران، مـاه رمضـان چـه بـا صـفایی
ای مـاه خـدا و مـاه قـرآن، مـاه رمضـان چـه بـا صـفایی

خوش آمدی ای عزیز و مهمان، گام تو بروی چشم وهـم جـان
تـو مایـه‌ی رحمتـی و غفـران، مـاه رمضـان چـه بـا صـفایی

گـویم بـه تـو خیرمقـدم ای مـاه، هسـتم بـه فضـیلتِ تـو آگـاه
اُمّـت همگـی تـو را هواخـواه، مـاه رمضـان چـه بـا صـفایی

تـو رحمـت و نعمـت خـدایی، شایسـته‌ی مـدح و هـم ثنـایی

بـر درد عُصـاة خـوش دوایـی، مـاه رمضـان چـه بـا صـفایی

ای مـــاه عزیـــز روزه‌داران، ای مـــاه رجـــوع توبـــه‌کـــاران

ای مـاه شکسـت روزه‌خـواران، مـاه رمضـان چـه بـا صـفایی

ایّـام و لیـالی تــو رحمـت، هــم موجـب فــتح بــاب جنّــت

هرساعت ولحظـه‌ات غنیمـت، مـاه رمضـان چـه بـا صـفایی

قــرآن مجیــد در تــو نــازل، تطهیــر گنــاه در تــو حاصــل

مفطـر بـه فضیلتِ تـو جاهـل، مـاه رمضـان چـه بـا صـفایی

تــو مــاه جهــاد و مــاه قــرآن، تــو مــاهِ عبــادتی و احســان

تـو موجـب عزّتـی و رضـوان، مـاه رمضـان چـه بـا صـفایی

هرمؤمن روزمدار شاد است، مسـرور و خـوش است و در جهاد است

آن تـارک روزه بـد نهـاد اسـت، مـاه رمضـان چـه بـا صـفایی

هــر بنــده‌ی مخلــص خــداجو، هــر مــؤمن صــالح و دعــاگو

او عاشـق تـو تـو عاشـق او، مـاه رمضـان چـه بـا صـفایی

درهای بهشت در تو باز است، در لیلـه‌ی قـدر تـو چـه راز اسـت!

مـا را بوجـود تـو نیـاز اسـت، مـاه رمضـان چـه بـا صـفایی

شیطان ز وجود تودرآه است، درتاب وتب اسـت وهـم تبـاه اسـت

هـر تـارک روزه روسـیاه است، مـاه رمضـان چـه بـا صـفایی

ماه رمضان چه دلنشین است، روح اسـت وروان وبهتـرین اسـت

محبوب قلوب مـؤمنین اسـت، مـاه رمضـان چـه بـا صـفایی

در وصـف تـو مـن چگـویم ای مـاه، مـدّاح تـو مصـطفی و اللـه

گویم به تو هر ساعت و هرگـاه، مـاه رمضـان چـه بـا صـفایی

صــد رحمــت و آفــرین بــه صــائم، بــر جملــه‌ی روزه‌دار قــائم
هرلحظـه و هـر زمـان و دائـم، مـاه رمضـان چـه بـا صـفایی
(شـافی) کشـد انتظـارت ای مـاه، در هجـر و فـراق تـو کشـد آه
ای مـاه بـزرگ و مـاه اللـه، مـاه رمضـان چـه بـا صـفایی

در مدح آموزگاران صَدیق

معلـــــم عزیـــــز اســـــت و والا گهـــــر
معلّـــم شـــریف اســـت و نیکـــو ثمـــر
معلّـــم گرانقـــــدر و عـــــالی مقـــام
معلـــــم بـــــرای بشـــــر راهبـــــر
معلّـــم یکـــــی مشـــــعل پرضـــیاء
معلّـــم هماننـــــد ســـــمع و بصـــــر
معلـــم چـــو خورشـــید تابـــان بـــود
معلّـــم کلامـــش چـــو شـــهد و شـــکر
معلّـــــم طـــــریقش ره انبیـــــاء
بـــود جـــور او بـــه ز مهـــر پـــدر
معلّـــم بـــود زنـــده و جـــاودان
بمانـــد از او صـــد هـــزاران اثـــر
معلـــم یقـــین مایـــه‌ی عـــزّ و جـــاه
بـــه مـــردم دهـــد یـــاد صـــدها هنـــر
معلـــم هماننـــــد آب حیـــات
معلـــم بـــود بهتـــرین بشـــر

مـــــن ایــــن قـــول را از رســـول خـــدا
روایــــــت کـــــنم دیــــــده‌ام در خبــــــر
جهــــــان گــــــردد آبــــاد از جهـــــد او
خلائــــــق بــــه گیتـــــی از او بهـــــرور
مـــــرا مــــدح آموزگـــــاران خـــوش اســـت
کـــــه ایشـــان عزیزنـــــد و هـــم تـــاج ســـر
ز (شــــافی) هـــــــزاران درود و ســـــلام
بـــــه آموزگـــــاران نیکــــــو سِـــــیَر

در رثای شهید مظلوم شیخ الاسلام محمّد ضیایی (رحمه الله)

ای شـــــهید همیشـــــه انــــدر یـــــاد
مرحبــــــا آفــــرین، روانـــــت شـــــاد
ای ضــــیائی چـــــراغ حــــق بـــــودی
رهبــــــری پـــــاک بـــــودی و، اســـــتاد
حــــق تـــــرا پروریـــــد بهــــر دیـــــن
حفــــظ قــــرآن بـــــه ســــینه‌ات بنهــــاد
خــــادم علــــم و شـــرع و دیـــــن بـــــودی
صــــد هـــــزار آفـــرین بجانـــــت بـــــاد
تهنیـــــت بــــاد بـــــر تـــــو ای اســــتاد
آن مقـــــامی کـــــه حـــــق برایــــــت داد
قفـــــس مـــــرغ جـــــان تـــــو بشکســــت
بــــــا شـــــهادت از آن شـــــدی آزاد

چه شد ای نور حق چرا رفتی؟
مسلمین را چه کس کند ارشاد؟

از عروج تو چون شدم آگاه
سخنانت به یاد من افتاد

بغض آمد مرا گلو بگرفت
دیده‌ها خون گریست از بیداد

دیده از گریه منع شد امّا
دل ز هجر تو ناله ها سر داد

تو پدر بودی از برای خلق
ای دریغا ز فوت آن فرزاد

تو شهیدی نمرده‌ای بی‌شک
نروی هرگز ای عزیز از یاد

وعظ تو جاودانه کرده ترا
زنده هستی تو در دل افراد

از پس رفتنت مسلمانان
بر کلام و نوارتان معتاد

از بیانات دلنشین تو
قلبمان خانه هایمان آباد

(شافی) دلشکسته و مظلوم
از مقامات عالیت دلشاد

صد هزاران درود و هم تحسین
بر تو از سوی اهل سنت باد

رفتند و ما هم می‌رویم

خوشا بر انبیا و بر رسولان
چو خورشیدی درخشیدند و رفتند

خوشا بر آل و بر اصحاب ایشان
به راه حق بکوشیدند و رفتند

خوشا شیخین و صهرین آن بزرگان
لباس عدل پوشیدند و رفتند

خوشا بر آن شهیدان در ره دین
شراب وصل نوشیدند و رفتند

خوشا آن اهل بیت پاک احمد
به عشق حق بجنگیدند و رفتند

خوشا بر آن عزیزان تشنه ماندند
ز دست ظلم نالیدند و رفتند

خوشا بر آن جوانان سلحشور
بسان شیر غرّیدند و رفتند

برای حفظ استقلال ایران
به روی مرگ خندیدند و رفتند

خوشا بر شیخ ضیائی و ربیعی
طریق حق پسندیدند و رفتند

خوش آن عبدالملک آن تشنه‌ی حق
بخون خویش غلتیدند و رفتند

چـــــو بشــــــنیدند بانـــــگ ارجعـــــی را
بـــه ایــــن دنیـــا نچســــبیدند و رفتنـــــد
خوشـــا آنـــــان کــــه در عشـــق عبـــادت
بـــه خـــوابی خـــوش نخوابیدنـــد و رفتنـــد
بـــه قـــرآن و دعـــا و ذکـــر و صـــلوات
چـــو عاشـــق عشـــق ورزیدنـــد و رفتنـــد
خوشـــا آنـــان کـــه انـــدر کـــوی عرفـــان
حقیقـــــت را عیـــــان دیدنـــــد و رفتنـــــد
خوشـــا آنـــان کـــه جـــان و مـــال خـــود را
بـــه راه حـــق ببخشـــیدند و رفتنـــــد
خوشـــا آنـــان کـــه از تـــرس عقوبـــت
نیاســـــودند و لرزیدنـــــد و رفتنـــــد
خوشـــا آنـــان کـــه بـــا نفـــس و شـــیاطین
در افتـــــاده نلغزیدنـــــد و رفتنـــــد
کســـانی دل بـــر ایـــن دنیـــا ببســـتند
حقیقـــــت را نفهمیدنـــــد و رفتنـــــد
همـــه رفتنـــد ای (شـــافی) تـــو مانـــدی
بســـی گفتنـــد و بشـــنیدند و رفتنـــد

ابیاتی چند برای قرائت در مجلس ختم استاد شفیقی(رح)

خوشـــا بـــر انبیـــا و بـــر رســـولان
اُمـــم را رهبـــری کردنـــد و رفتنـــد

خوشا بر آل و بر یاران ایشان
به ملّت رهنما بودند و رفتند

خوش آن تنهای بی‌سر در بیابان
به دشت کربلا ماندند و رفتند

خوش آن مردان با عزّ و شرافت
دمی هرگز نیاسودند و رفتند

خوشا آن رهروان راه عرفان
حدیث معرفت خواندند و رفتند

خوشا آن فاتحان قلّه ی علم
به امّت سایه افکندند و رفتند

مسلمانان، شفیقی نیز رفتند
به ملّت پندها دادند و رفتند

خوشا بر حال و احوال شفیقی
مسلمان زندگی کردند و رفتند

بزرگانی ز علم و دانش او
هزاران بهره‌ها بردند و رفتند

خوشا بر او که در وقت وفاتش
به ذکر و با وضو بودند و رفتند

نمی‌میرد شفیقی زنده است او
به لطف حق بیاسودند و رفتند

همه رفتند، ای (شافی) تو ماندی
به نیکی زندگی کردند و رفتند

بخش پنجم:
مناجات

فهرست بخش

مناجات به درگاه یگانه قاضی الحاجات

خـــــــدایا قـــــــادرا پروردگـــــــارا

بـــه ســوی حـــق هـــدایت کـــن تـــو مـــا را

خداونـــــدا تـــــویی ارحـــــم زمـــــادر

ز رحمـــت بـــر گشـــا بـــر ســوی مـــا در

نباشـــد هـــیچ کـــس مثـــل تـــو ارحـــم

نهـــی بـــر زخمهـــا دارو و مـــرهم

تـــــو آن رب.رئـــــوف و مهربـــــانی

هـــر آنکـــس بـــر درت آیـــد نرانـــی

مجیـــب ســـائلان بـــی شـــک تـــویی تـــو

بـــه هـــر ســـو رو کـــنم وجهـــت در آن ســـو

تـــــو ای خـــــلّاق عـــــالم داد مـــــا رس

تـــو ای فریـــاد رس فریـــاد مـــا رس

بـــه جـــز تـــو در دو عـــالم داد رس نیســـت

بـــه غیـــر از تـــو کســـی فریـــاد رس نیســـت

هـــر آن کـــس هـــر چـــه دارد از تـــو دارد

بـــه جـــز تـــو از کســـی چیـــزی نـــدارد

تو رزّاق علیم و پرتوانی

خلایق میهمان، تو میزبانی

تو را خوان کرم گسترده دائم

به رویش انس و جن وحش و بهائم

تمام خلق عالم بر تو محتاج

ترا عفو و عطا رسم است و منهاج

خدایا حاجت ما را روا کن

نباشد غیر تو، حاجت روا کن

خلایق جمله عاجز ناتوانند

دوای دردشان را از تو خواهند

مؤثر نیست غیر از تو یقین کس

به تنهایی تو بهر بندگان بس

خدایا دردمندان را دوا ده

به مرضای مسلمانان شفا ده

ببخش اموات ما را هم خدایا

تو عفو و رحمشان کن بار الها

نبخشیده مکش ما را الهی

نصیب ما مگردان رو سیاهی

منوّر کن دل ما را به طاعت

تو ما را حفظ کن از شرک و بدعت

تو در علم و عمل اخلاص و ایمان

به ما توفیق ده، یا ربّ رحمان

ز شرّ نفس و شیطان پر از کین
تو ما را حفظ کن، یا ربّ آمین
به ما مگذار وا ما را تو یک آن
بحق سوره و آیات قرآن
ز هر شرّ و فساد و فسق و عصیان
خداوندا تو ما را حفظ گردان
خدایا توبه کردیم از گناهان
تو ما را از گناهان پاک گردان
اگر عصیان ما از حد برون است
یقیناً رحمتت از آن فزون است
ندانم من چه چیزی بهرمان به
خداوندا به ما آن ده که آن به
خداوندا به (شافی) هم نظر کن
تلاش و سعی او را پر ثمر کن
وَ صَلّی الله عَلی شَمسِ الْهِدایَه
مِنَ الْآنِ اِلی یَوْمِ الْقِیامَة

مناجاتی دیگر به درگاه یگانه قاضی الحاجات

ای مهر تو در جان من، ای ذکر تو درمان من
معبود من یزدان من، ای دین و هم ایمان من
خلّاق انس و جان تویی، بخشنده‌ی رحمان تویی
هر درد را درمان تویی، درمان من درمان من

عـالم همـه محتـاج تـو، عفـو و عطـا مِنهـاج تـو
دلهـا همـه تـاراج تـو، مهـرت سـر و سـامان مـن
ای اکـرم از کـلِّ کـریم، ای ارحـم از کـلِّ رحـیم
ای بحـر الطافـت عمـیم، خـلّاقِ مهربـانِ مـن
هـم انبیـا هـم اولیـا، هـم اتقیـا هـم اصـفیا
محتـاج تـو در دو سـرا، مقصـود مـن سـلطان مـن
انـدر دو عـالم جـز تـو کـس، نبـود کسـی فریـادرس
ای کـلِّ عـالم را تـو بـس، ای خـالق رحمـان مـن
ای محـرم اسـرار مـن، ای دلبـر و دلـدار مـن
غفّـار مـن سـتّار مـن، بـادا فـدایت جـان مـن
مـا عاصـیان بـی نـوا، غـرق گنـاهیم و خطـا
مـا را ببخشـا ای خـدا، بخشـندهٔ منّـان مـن
مـا بنـدگانی دردمنـد، بیچارگـانی مسـتمند
در را بـه روی مـا مبنـد، ای ربّ مسـتعان مـن
(شـافی) نـدارد جـز تـو کـس، انـدر دو عـالم داد رس
بـی شـک وَرا لطـف تـو بـس، محبـوب مـن یـزدان مـن

مناجات به درگاه یگانه قاضی الحاجات

ای ز انـوار جمالـت جملـه عـالم روشـن اسـت
ذکـر تـو مرعاشـقان را مِثـل جـان انـدر تـن اسـت
گوشـه‌ای از کلبـه ی ویرانـه بـا یـادت بهشـت
روضـه‌ی رضـوان-خـدایا- بـی تـو همچـون گلخـن اسـت

بنـــدگانت را گلســـتان بـــی تـــو صـــحرای کـــویر
قعـر زنـدان بـا تـو یـا رب بهتـر از هـر گلشـن اسـت

عارفـــان در گهـــت انـــدر دو عـــالم در بهشـــت
جـاهلان را در کـویر جهـل و ظلمـت مـدفن اسـت

هـر کـه را خوانـدی بـه خـود انـدر دو گیتـی شـد عزیـز
هـر کـه را رانـدی یقـین آواره و بـی مـأمن اسـت

بـار الهـا مؤمنـان را تـو هـدایت کـن بـه حـق
رانـدگان درگهـت را آتـش انـدر خـرمن اسـت

خلـق عـالم از عطایـای تـو غـرق انـدر نِعَـم
ای کـه از إحصـاء آلأت زبانهـا الکـن اسـت

(شـافی) مظلـوم را یـارب بـه حـق مشـغول سـاز
چونکـه ذکـرت موجـب آرامـش جـان مـن اسـت

مناجات به درگاه یگانه قاضی الحاجات

باســم آن اللــه رحمــان و رحــیم
مســتغاث و مســتعان و هــم علــیم

حمــد بــی حــد از ازل حتــی الابــد
درگــه خــلّاق عــالم را ســزد

آنکــه رب العــالمین اســت و قــدیر
بــی شــریک و بــی مثــال و بــی نظیــر

ذات پــاکش بــی‌گمــان حــیّ و صــمد
وصــف او در قــل هوالله احــد

مهربـــــان پروردگـــــاری بـــــی زوال

صـــاحب عفــــو و عطـــا هـــم لا یـــزال

مالـــــــک روز جــــــزا فرمـــــانروا

حکمـــــران ایـــــن ســـــرا و آن ســـــرا

هـــم سیاســـت هـــم شـــفاعت دســـت او

حـــاکم و قاضـــی حاجـــات اســـت او

ای خداونـــــــد کـــــریم و مهربـــــان

لطـــف و احســـان تـــو بـــر مـــا بیکـــران

خلـــق عـــالم بـــر ســـر خـــوان تـــو انـــد

جملـــه مملـــوک تـــو، از آن تـــو انـــد

هـــر چـــه داریـــم از تـــو داریـــم ای خـــدا

در ره تـــو جـــان و مـــال مـــا فـــدا

مـــا فقـــط بـــر تـــو عبـــادت مـــی‌کنیم

امـــر و نهیـــت را اطاعـــت مـــی‌کنیم

جـــز تـــو مـــا را نیســـت معبـــود ای خـــدا

حاجـــت مـــا بنـــدگان از تـــو روا

مســـتعان مـــا تـــویی یـــا رب فقـــط

اســـتعانت از ســـوای تـــو غلـــط

یـــاری تـــو کّـــل عـــالم را بـــس اســـت

رحمتـــت شـــامل بـــه حـــال هـــر کـــس اســـت

پـــس فقـــط یـــاری ز تـــو خـــواهیم و بـــس

در مقـــام بنـــدگی در هـــر نفـــس

بی کسان را کس تویی ای داد رس
نیست و نبود غیر تو فریاد رس

هر چه دارد هر کسی تو داده‌ای
در عطا بر خلق خود آماده‌ای

انبیا را انبیا تو کرده ای
اولیا را اولیا بنموده‌ای

قادر مطلق تویی بی شکّ و ریب
نیست در ذات و صفاتت نقص و عیب

یک نظر هم سوی ما کن ای خدا
ردّ سائل بهر تو نبود روا

تو به ابلیس لعین هم ای خدا
نه نگفتی حاجتش کردی روا

پس بما هم نه نمی گویی یقین
مستغاثی یا مجیب السّائلین

بهر سائل قول تو لا تنهر است
بهر ایتام جهان لاتقهر است

سائلیم و هم یتیم و هم فقیر
دست ما را هم بگیر ای دستگیر

تو بما نزدیکتر از هر کسی
بندگان را ارحم و اکرم بسی

تو یگانه مالکی ما بنده ایم
بر در تو جمله رو آورده ایم

دســـــت مـــــا را تـــــو بگیـــــر و ره نمـــــا
در طریـــــــق بنـــــدگی، ای رهنمـــــا

رهـــــروان انـــــدر ره دیـــــن تـــــوئیم
بنـــــدگانی تحـــــت تمکـــــین تـــــوئیم

بهـــــر مـــــا قـــــرآن و ســـــنت مقتـــــدا
اســـــوه ی مـــــا آل و صـــــحب مصـــــطفی

خـــــدمت دیـــــن تـــــو مـــــا را شـــــد هـــــدف
اقتـــــدا بـــــر آل و بـــــر صـــــحب و ســـــلف

تـــــو در ایـــــن خـــــدمت بـــــه مـــــا یـــــاری رســـــان
حـــــامی مـــــا بـــــاش ای یـــــاری رســـــان

مـــــا فقـــــط یـــــاری ز تـــــو خـــــواهیم و بـــــس
نیســـــت غیـــــر از تـــــو یقـــــین فریـــــاد رس

کیســـــت آن کـــــس از تـــــو ارحـــــم باشـــــد او
کیســـــت آن کـــــس از تـــــو اکـــــرم باشـــــد او

مهربـــــانتر نبـــــود از تـــــو هـــــیچ کـــــس
پـــــس بـــــه داد مـــــا بـــــرس ای داد رس

هـــــر چـــــه لازم بـــــوده بـــــر مـــــا دادهای
در عطـــــا کـــــردن یقـــــین آمـــــادهای

خـــــواهش دل را ز تـــــو خـــــواهم فقـــــط
خـــــواهش از غیـــــر تـــــو هـــــم بـــــیشـــــک غلـــــط

مـــــن نیـــــایم بـــــر درت بـــــا واســـــطه
چونکـــــه دائـــــم بـــــا تـــــو دارم رابطـــــه

من که مهمان توام تو میزبان
آگهی از حال من در هر زمان

پس چسان از غیر تو خواهش کنم
خواهشم را نزد غیر تو برم؟!

مولوی فرموده اندر مثنوی
بر اساس عقل و دین آن مولوی

خواهش دل در طریق اولیا
کفر باشد جستن از غیر خدا

من ز درگاه تو خواهم ای خدا
لحظه‌ای ما را مکن از حق جدا

(شافی) مظلوم را رحمی بکن
شرک و بدعت را بِکَنْ ریشه ز بن

مناجات به درگاه قاضی الحاجات

ای خدا ای خالق خلق جهان
مهربانتر هستی از هر مهربان

حمد بی پایان ترا ای کردگار
ما همه عبدیم و تو پروردگار

مهربان پروردگاری بی‌زوال
صاحب عفو و عطائی ذوالجلال

خلق عالم بر سر خوان تو اند
جملگی محتاج و مهمان تو اند

هر چه داریم از تو داریم ای خدا
در ره تو جان و مال ما فدا

تو یگانه مالکی ما بنده ایم
بر در تو جمله روی آورده ایم

ما ز درگاه تو خواهیم ای خدا
لحظه‌ای ما را مکن از حق جدا

رهروان اندر ره دین توئیم
بندگانی تحت تمکین توئیم

بهر ما قرآن و سنّت مقتدا
اسوه ی ما آل و صحب مصطفی

ما فقط یاری ز تو خواهیم و بس
در مقام بندگی در هر نفس

دست ما را تو بگیر و ره نما
ای خلائق را رحیم و رهنما

چشم یاری از تو داریم ای خدا
حفظ کن ما را ز هر گونه خطا

علم و اخلاص و عمل را کن نصیب
بر تمام اهل ایمان یا مجیب

خدمت از ما از تو، توفیق عمل
ضعف هامان را به قوّت کن بدل

حفظ کن ما را ز شرّ نفسمان
ای خدای مستعان و مهربان

اهـــل قـــرآنیم و اهـــل ســـنّتیم
ضـــدّ کفـــر و شـــرک و ضـــدّ بـــدعتیم

دردهامـــان را دوا کـــن ای خـــدا
حاجـــت مـــا را روا کـــن ای خـــدا

در دو عـــالم جـــز تـــو مـــا را نیســـت کـــس
نیســـت غیـــر از تـــو کســـی فریـــاد رس

مســـتعان مـــا تـــوئی یـــا رب فقـــط
اســـتعانت از ســـوای تـــو غلـــط

یـــاری توکّـــل عـــالم را بـــس اســـت
رحمتـــت شـــامل بـــه حـــال هـــر کـــس اســـت

رحـــم کـــن بـــر مـــا و مـــا را عفـــو کـــن
شـــرک و بـــدعت را بکـــن ریشـــه ز بـــن

حفـــظ کـــن مـــا را تـــو از نـــار جحـــیم
کـــن نصـــیب مـــا تـــو جنّـــات نعـــیم

هـــر گنـــاهی کـــرده ایـــم ای کردگـــار
عفـــو کـــن مـــا را تـــو ای پروردگـــار

توبـــه کـــردیم از گناهـــان ای خـــدا
پـــاک کـــن مـــا را ز عصـــیان ای خـــدا

(شـــافی) مظلـــوم را رحمـــی نمـــا
لطـــف کـــن بـــر او تـــو در هـــر دو ســـرا

صَـــلِّ یـــا رَبِّ عَلـــی خیـــرِ الرُّسُـــلْ
هـــادِیِ الْخَلْـــقِ اِلـــی خَیْـــرِ السُّـــبُلْ

وَعَلـــــی آلِـــهٔ وَ صَحْـــــبِهٔ اَجْمَعیـــــن

وَاغْفِـــرِ اَللّٰهُـــمّ (شـــافی) یـــا مُعِیـــن

مناجات بندگان عاصی به درگاه پاک یگانه قاضی

رحمـــان و رحـــیم، مـــا را ببخشـــا

عفـــوّ و کـــریم، مـــا را ببخشـــا

عزیـــز و غفّـــار، رئـــوف و ســـتّار

جبّـــار و قهّـــار، مـــا را ببخشـــا

مـــا اهـــل ایمـــان، غـــرق در عصـــیان

یـــا رب اَلأمـــان، مـــا را ببخشـــا

کـــردار مـــا بـــد، رفتـــار مـــا بـــد

جـــرم مـــا بی‌حـــد، مـــا را ببخشـــا

غـــرق گنـــاهیم، در غـــم و آهـــیم

مـــا رو ســـیاهیم، مـــا را ببخشـــا

جملـــه تبـــاهیم، گـــم کـــرده راهـــیم

لطـــف تـــو خـــواهیم، مـــا را ببخشـــا

بـــد کردگـــانیم، وامانـــدگانیم

شـــرمندگانیم، مـــا را ببخشـــا

ســـتار بینـــا، حـــیّ و توانـــا

غفـــار دانـــا، مـــا را ببخشـــا

جـــز تـــو خـــدایا، کـــس نیســـت مـــا را

پروردگـــارا، مـــا را ببخشـــا

دریـــــاب مـــــا را، پروردگـــــارا
آمرزگـــــارا، مـــــا را ببخشـــــا

از شـــــرم گنـــــاه، در غـــــم و در آه
یـــــا رب یـــــا إلـــــه، مـــــا را ببخشـــــا

هـــــر روز و هـــــر شـــــب، دل در تـــــاب و تـــــب
رحـــــم کـــــن یـــــا رب، مـــــا را ببخشـــــا

رَبُّ الْعـــــالَمِینْ، خَیْـــــرَ الـــــرّاحمین
یـــــا ربُّ آمَـــــینْ، مـــــا را ببخشـــــا

(شـــافی) مظلـــوم اســـت، حـــالش معلـــوم اســـت
الحـــق مغمـــوم اســـت، مـــــا را ببخشـــــا

مناجات به درگاه قاضی الحاجات

خـــلاق رحمـــان، رحمـــی بـــه مـــا کـــن
بحـــق قـــرآن، رحمـــی بـــه مـــا کـــن

ای جملـــه را کـــس، از بهـــر مـــا بـــس
فریـــاد مـــا رس، رحمـــی بـــه مـــا کـــن

عـــلّام الغیـــوب، غفّـــار الـــذّنوب
ســـتّار العیـــوب، رحمـــی بـــه مـــا کـــن

یـــاد تـــو دوا، ذکـــر تـــو شـــفا
مـــا هـــم بـــی نـــوا، رحمـــی بـــه مـــا کـــن

ربّ العـــالمین، خیـــر الـــرّاحمین
خیـــر الحـــافظین، رحمـــی بـــه مـــا کـــن

سمیع و بصیر، غنیّ و قدیر

ما همه فقیر، رحمی به ما کن

دنیا سراب است، ترس از حساب است

جان در عذاب است، رحمی به ما کن

از شر شیطان، از نار نیران

حفظمان گردان، رحمی به ما کن

گم کرده راهیم، غرق در آهیم

هم بی پناهیم، رحمی به ما کن

از ترس نیران، دل شود لرزان

دیده ها گریان، رحمی به ما کن

این را میدانیم، غرق عصیانیم

خانه ویرانیم، رحمی به ما کن

کردار ما بد، گفتار ما بد

رحم تو بی حد، رحمی به ما کن

ما گنه کاریم، هم توبه کاریم

عذری نداریم، رحمی به ما کن

یا ربِّ توبه، یا ربّ توبه

می کنیم لابه، رحمی به ما کن

(شافی) شد مظلوم، حال او معلوم

نا حق شد محکوم، رحمی به ما کن

یا رب قهاری، حقّ و جباری

او را کن یاری، رحمی به ما کن

ستایش ربّ العالمین و درخواست مدد و رحمت از درگاه او تعالی

خـالق خلـق دو جهـان ای إلـه، بـار الهـا مـددی رحمتـی
مهرتـو انـدردل و جـان ای إلـه، بارالهـا مـددی رحمتـی
از همـه کس أرأف و ارحـم تـویی، اعلـم و هـم اقـدر و اکـرم تـویی
از همگـان اکبـر و اعظـم تـویی، بـار الهـا مـددی رحمتـی
غـوث خلایـق بـه یقـین ذات تـو، نـور دل جملـه ز طاعـات تـو
جـنّ و پـری دیـو و بشـر مـات تـو، بـار الهـا مـددی رحمتـی
شـاه بخـارا و رسـول و علـی، عَجْـزِ خلائـق همگـی منجلـی
پـس نتـوان گفـت مـدد یـا ولـی بـار الهـا مـددی رحمتـی
پیرو ولی جمله تو را خوانده اند، بهـر گدایـی بـه درت مانـده اند
جـز تـو همـه عـاجز و درمانـده انـد، بـار الهـا مـددی رحمتـی
بار خدایا تـو بـه فریـاد رس، نیسـت بـه غیـر از تـو کسـی داد رس
جـز تـو نباشـد مـدد از هـیچ کـس، بـار الهـا مـددی رحمتـی
واقـف اسـرار نهـان ای خـدا، داد رس خلـق جهـان ای خـدا
عاشـق تـو پیـر و جـوان ای خـدا، بـار الهـا مـددی رحمتـی
خلـق جهـان از تـو توانـا شـده، دیـده و دلهـا ز تـو بینـا شـده
طفـل بـه مهـدش ز تـو گویـا شـده، بـار الهـا مـددی رحمتـی
هستی عالم همـه از هست تـو، رزق خلایـق همـه در دست تـو
عـالم وعـارف همگـان مَسـت تـو، بـار الهـا مـددی رحمتـی
هر که به غیر از تو یقین بنده است، مثل گدایان به درت مانده است
قلـب مـن از مهـر تـو آکنـده اسـت، بارالهـا مـددی رحمتـی

نیست به غیر از تو مؤثر کسی، در دو جهان غیر تو دادرسی
از تو مدد خواسته (شافی) بسی، بار الها مددی رحمتی

توبه نامه به درگاه یگانه قاضی الحاجات

بار الها بر درت من توبه گویان آمدم
شرمگین و روسیاه و زار و نالان آمدم
مدّتی از نفس فرمان برده و بد کرده ام
صد هزاران توبه، اِستغفار گویان آمدم
من به رحم و فضل تو امّیدوارم ای کریم
آیه لا تَقنَطوا را ورد خوانان آمدم
آمدم تا عذر عصیان را به پیشت آورم
غرق عصیانم چه گویم چون خجل زان آمدم
گرچه لایق نیستم یا رب ز درگاهت مران
من اگر کافر بُدم اکنون به ایمان آمدم
غیر شیطان کس ز لطف و رحم تو نومید نیست
من هم اکنون با امیدی بس فراوان آمدم
بر گناهانم قلم زن عفو کن رحمت نما
من بدرگاه تو یا رب اشک ریزان آمدم
حاجت آوردم روا کن داروی دردم بده
کشته‌ی نفسم تو دانی بهر درمان آمدم
شرّ نفس سرکشم را از سرم کوتاه کن
با امیدی بر درت با چشم گریان آمدم

بـــر دعـــای بنـــدگان قـــول اجابـــت داده‌ای
پـس دعـایم را اجابـت کـن ثنـا خـوان آمـدم
سـائلم بـر درگهـت نهـرم مکـن یـا ذالکـرم
مسـتحق و بـی‌نـوایم سـوی رحمـان آمـدم
(شـافی) وامانـده را انـدر پنـاه خـود بگیـر
عفـو کـن ایـن بنـده ات را مـن پشـیمان آمـدم

عذر خواهی به درگاه ربّ رئوف و مهربان و توبه نامه و مناجات

باســم آن اللــه رحمــان و رحـیم
مهربــان و کارســاز و هــم کــریم
ای خــدا ای مالــک الملــک جهــان
ای یگانــه صــاحب عصــر و زمــان
نعمــت اعطــایی ات انــدر شــمار
نایــد ای خــلاق و ای پروردگــار
معتــرف هســتم بــه نعمــت هــای تــو
هســت امیــد مــن بــه رحمــت هــای تــو
تــو بــه مــن نزدیکتــر از هــر کســی
لطــف داری تــو بــه همچــون مــن بســی
هــر چــه بــر مــن بــوده لازم داده ای
دائمــاً بهــر عطــا آمــاده‌ای
تــو یگانــه قــادری بــی نقــص و عیــب
نیســت غیــر از تــو کســی عــالم بــه غیــب

مهربـــــانتر هســـــــتی از پیغمبــــــران
رحـــم و احســـان تـــو بـــی حـــد، بیکـــران

بــــار الهــــا مـــــدتی غِافــــل بُـــدَم
راه را گـــم کـــرده بـــر باطـــل بُـــدَم

مـــــدّتی بــــودم مریــــد ایــــن و آن
مســــتغاثم بنــــدگان چــــون صــــوفیان

صـــوفیی بــــودم غریـــق بحـــر جهـــل
رفتـــه بـــود از مـــن بـــه غـــارت فهـــم و عقـــل

بـــــاورم می‌شـــــد دروغ ایــــــن و آن
حیلــــه و تزویــــر بعضــــی صـــــوفیان

مـــــدّتی درویــــش بـــــودم ســـیخ زن
شیشـــــه خـــور بـــودم ز روی جهـــل مـــن

اســـــتغاثه می‌نمــــــودم از علـــــی
از شـــیوخ و پیـــــر و مرشـــــد از ولـــــی

زیـــن بزرگـــان مـــن کمـــک می‌خواســـتم
ایـــن عمـــل را خیـــر می‌پنداشـــتم

پَیـــرُوِ، شـــیخان جاهـــل بـــوده ام
راههـــــای شـــــرک را پیمـــــوده ام

شـــرک و بـــدعت بـــوده کـــار و بـــار مـــن
ورد مـــن، اعمـــال مـــن، اذکـــار مـــن

شـــرک و بـــدعت را ز شـــیخ آمـــوختم
در تنـــور شـــرک و بـــدعت ســـوختم

مـــن ندانســـتم کـــه ایـــن ره راه نیســـت
ایـــن طریقـــت جـــز طریـــق چـــاه نیســـت

شـــیخ و مرشـــد بنـــده را گمـــراه کـــرد
غـــرق انـــدر شـــرک و عصـــیان آه کـــرد

شـــرک و بـــدعتهای مـــن عمـــدی نبـــود
عفـــو کـــن ایـــن بنـــده ات را یـــا ودود

راه را گـــم کـــرده بـــودم ای الـــه
آنهمـــه ذکـــر و دعـــایم شـــد تبـــاه

توبـــه کـــردم زانهمـــه شـــرک و خطـــا
عفـــو فرمـــا بنـــده‌ات را ای خـــدا

توبـــه کـــردم، توبـــه‌ای همچـــون نصـــوح
توبـــه شـــد از بهـــر مـــن فـــتح الفتـــوح

ســـنّت و قـــرآن مـــرا شـــد رهنمـــا
هـــم گروهـــی اهـــل علـــم از اولیـــا

فقـــه دیـــن را خوانـــدم و آگـــه شـــدم
بعـــد از آنکـــه مـــدّتی گمـــره بُـــدَم

راه حـــق و شـــرع را مـــن یـــافتم
شـــرک و بـــدعت را بـــه دور انـــداختم

مـــن از ایـــن دو توبـــه کـــردم ای خـــدا
زیـــن دو عصـــیان خـــویش را کـــردم جـــدا

ای خـــدا، ای ارحـــم از هـــر مـــادری
جـــز در تـــو نیســـت بهـــر مـــا، دری

مـــن بـــه درگاهـــت پنـــاه آورده‌ام
گرچـــه عصـــیان و خطاهـــا کـــرده‌ام

گـــر گنـــه کـــردم بســـی شـــرمنده‌ام
نـــادم و تـــوّاب و ســـر افکنـــده‌ام

تـــو رئـــوف و مهربـــانی و رحـــیم
قـــادر و غفّـــار و ســـتّار و کـــریم

جـــز تـــو را هرگـــز نخـــوانم یـــا احـــد
نیســـت جـــز تـــو از کســـی کـــس را مـــدد

بنـــدگان تـــو تـــو را خواننـــد و بـــس
در مقـــام بنـــدگی در هـــر نفـــس

غیـــر تـــو بـــی شـــک فقیـــر و نـــاتوان
عـــاجز و محتـــاج تـــو در دو جهـــان

مولـــوی فرمـــوده انـــدر مثنـــوی
غیـــر اللـــه را نخوانـــد جـــز غبـــی

خـــواهش دل در طریـــق اولیـــا
کفـــر باشـــد جســـتن از غیـــر خـــدا

از غبـــار شـــرک و بـــدعت ای خـــدا
پـــاک کـــن ایـــن عاصـــی شـــرمنده را

اهـــل توحیـــد و ســـنن را حفـــظ کـــن
شـــرک و بـــدعت را بِکَـــن ریشـــه ز بُـــن

شـــرک و بـــدعت آفـــت دیـــن مبـــین
هـــر دو منفورنـــد نـــزد اهـــل دیـــن

شـــرک و بـــدعت بـــدتر از ســـلّ و وبـــا
بـــدتر از طـــاعون و، مـــرگ بـــی دوا

شـــرک و بـــدعت چاههـــای دوزخ انـــد
آتشـــند و زمهریرنـــد و یـــخ انـــد

شـــرک و بـــدعت بـــدتر از هـــر بـــدتر اســـت
اهـــل شـــرک و اهـــل بـــدعت ابتـــر اســـت

شـــرک و بـــدعت ضـــدّ توحیـــد آمـــده
بهـــر توحیـــد ایـــن دو تهدیـــد آمـــده

شـــرک و بـــدعت دام شـــیطان لعـــین
بـــا چنـــین دامـــی نشســـته در کمـــین

شـــرک و بـــدعت مثـــل طـــوق لعنتنـــد
بهـــر اعمـــال مســـلمان آفـــت انـــد

مـــن تـــو را می‌خـــوانم ای دانـــای راز
کَشـــنزانی هـــیچ و پـــوچ و حقـــه بـــاز

مـــؤمن از ایـــن دو یقـــین دوری کنـــد
دیـــن و اهـــل دیـــن را یـــاری کنـــد

صـــلّ یـــا ربّ علـــی خیـــر الرســـل
هـــادی الخلـــق الـــی خیـــر الســـبل

وعلـــی آلـــه و صـــحبه اجمعـــین
وارحـــم اللهـــم (شـــافی) یـــا معـــین

(شـــافی) مظلـــوم را رحمـــت نمـــا
رحـــم کـــن بـــر او تـــو در هـــر دو ســـرا

مناجات به درگاه یگانه قاضی الحاجات

بنام آنکه رحمان و رحیم است
عزیز و مهربان و هم کریم است

خدایا هر چه داریم از تو داریم
به جز تو از کسی چیزی نداریم

به ما بخشیده‌ای هر گونه نعمت
به ما هرگز نشاید از تو غفلت

تمام هستی ما از برایت
تن و مال و روان ما فدایت

خوش آن جسمی که در راهت فدا شد
خوش آن جانی که در عشقت فنا شد

خوش آن تنهای بی سر در بیابان
به دشت کربلا گشتند قربان

خوشا آنان که در راه خداوند
به زندان رفته افتادند در بند

خوشا آن عالمان شرع و قرآن
که در راهت همه گشتند قربان

خوش آن تهمت که بر من بسته کردند
من ناچیز را گلدسته کردند

خوش آن ظلمی که در زندان به من شد
سراپای وجود من سخن شد

مـــــن گمنـــــام را نــــام و نشـــان داد
هـــــر آنچــــه خـــواهش مـــن بـــود آن داد

چـــه خـــوش باشـــد کـــه در ایـــام پیـــری
مـــرا بنـــوازی و دســـتم بگیـــری

دهـــی تـــوفیقم انـــدر نشـــر دینـــت
کـــنم خـــدمت بـــه قـــرآن و شـــریعت

شـــود اوقـــات مـــن در راه تـــو صـــرف
شـــوم در راه دینـــت ذوب چـــون بـــرف

تـــو در علـــم وعمـــل اخـــلاص و ایمـــان
مـــرا توفیـــق ده یـــا ربّ رحمـــان

بـــه مـــن توفیـــق ده انـــدر عبـــادت
نصـــیب مـــن بگـــردان تـــو شـــهادت

نـــدانم مـــن چـــه چیـــزی بهـــر مـــن بـــه
هـــر آنچـــه بـــه بـــود آن را بـــه مـــن ده

بـــه (شـــافی) رحـــم کـــن او را ببخشـــا
ورا دریـــاب در دنیـــا و عقبـــا

و صـــلّی اللـــه علـــی شـــمس الرســـاله
مـــن الآن الـــی یـــوم القیامـــه

مناجات به درگاه قاضی الحاجات

حمـــد بـــی‌حـــد شـــکر دائـــم هـــر زمـــان
بـــاد بـــر درگـــاه خـــلّاق جهـــان

ای خـــدایی بـــی‌شـــریک و ذوالجـــلال
بـــی‌نیـــازی کارســـازی لا یـــزال

جملـــه ذرات جهـــان باشـــد گـــواه
بـــر صـــفات و ذات پاکـــت ای الـــه

تـــو یگانـــه خـــالقی بـــی نقـــص و عیـــب
هـــم وجـــودت واجـــب و عـــالم بـــه غیـــب

ای خداونـــد عزیـــز و مهربـــان
خـــالق هســـتیّ ارض و آســـمان

تـــو عزیـــزی هـــم کریمـــی هـــم رحـــیم
هـــم ودودی هـــم رئـــوفی هـــم حکـــیم

ذات و اســـماء و صـــفاتت بـــی نظیـــر
لطـــف و رحمـــت بیکـــران اســـت ای خبیـــر

نعمـــت اعطـــائی ات انـــدر شـــمار
نایـــد ای رحمـــان و ای پروردگـــار

تـــو بـــه مـــا نعمـــت عطـــا کـــردی ولـــی
مـــا گنـــه کـــردیم و عصـــیان جلـــی

مـــا گنـــه کـــاران بســـی شـــرمنده ایـــم
نـــادم و تـــوّاب و ســـر افکنـــده ایـــم

هـــــر گنـــــاهی کـــــرده ایـــــم ای کردگـــــار
عفومـــــان فرمـــــا تـــــو ای آمرزگـــــار

گرچـــــه مـــــا عصـــــیان بیحـــــد کـــــرده‌ایـــــم
بـــــر در تـــــو جملـــــه رو آورده‌ایـــــم

در دو عـــــالم نیســـــت مـــــا را جـــــز تـــــو کـــــس
تـــــو بـــــه داد مـــــا بـــــرس ای دادرس

مـــــا فقـــــط تنهـــــا تـــــو را خـــــوانیم و بـــــس
در مقـــــام بنـــــدگی در هـــــر نفـــــس

غیـــــر تـــــو بـــــی شـــــک فقیـــــر و نـــــاتوان
عـــــاجز و محتـــــاج تـــــو در دو جهـــــان

تـــــو ز ابـــــر رحمتـــــت بـــــر مـــــا بریـــــز
قـــــدری از بـــــاران رحمـــــت یـــــا عزیـــــز

هـــــر کـــــه را رحمـــــت نمـــــودی شـــــد عزیـــــز
هـــــر کـــــه را رانـــــدی فتـــــاد انـــــدر گریـــــز

لشـــــکر ابلـــــیس او را صـــــید کـــــرد
کـــــافر و بـــــی دیـــــن و انـــــدر قیـــــد کـــــرد

ســـــر نگـــــون شـــــد در تـــــه چـــــاه گنـــــاه
مُـــــرد بـــــا صـــــدها هـــــزار افســـــوس و آه

بـــــار الهـــــا لحظـــــه‌ای مـــــا را بـــــه مـــــا
وا تـــــو مگـــــذار ای کـــــریم و رهنمـــــا

مـــــا بـــــه درگاهـــــت پنـــــاه آورده‌ایـــــم
رحـــــم کـــــن بـــــر مـــــا تـــــو ای ربِّ رحـــــیم

واسطه بین من و تو نیست کس
نیست جز تو در جهان فریاد رس

تو به من آگاه تر هَستی زمن
ای خدای مهربان و ذوالمِنَن

ما فقیریم و ضعیف و دردمند
حاجت آوردیم بر در، در مبند

در مبند ای ارحم از هر مادری
جز در تو نیست بهر ما، دری

در مبند ای اکرم از کل کریم
تو عزیزیّ و غفوری و کریم

در مبند ای گمرهان را رهنما
راه گم کردیم، ما را ره نما

رحم کن در را به روی ما مبند
ای به رحم تو خلایق آزمند

گر ببندی در، زنم در تا ابد
جز تو کس را من نخوانم یا صمد

انبیا و اولیا محتاج تو
عفو و رحمت سنّت و منهاج تو

این بزرگان از تو حاجت خواستند
پرچم توحید می‌افراشتند

مولوی فرموده اندر مثنوی
خواهش از غیر خدا کار غبی

خواهش دل در طریق اولیا
کفر باشد جستن از غیر خدا
این بزرگان مقتدا ما پیرویم
در طریق حقّ ایشان می‌رویم
یا غیاثَ المُستغیثین یا إله
تو مکن ما را به محشر رو سیاه
حفظ کن ما را تو از نار جحیم
لطف کن بر ما تو ای رب رحیم
حفظ کن ما را ز شر نفسمان
ای خداوند عزیز و مهربان
دردهامان را دوا کن ای خدا
حاجت ما را روا کن ای خدا
(شافی) درمانده را رحمت نما
رحم کن بر او تو در هر دو سرا

مناجات به درگاه یگانه قاضی الحاجات

ای خالق هر دو جهان، رحمی نما بر حالمان
ای بر خلایق مهربان، رحمی نما بر حالمان
نام تو رحمان و رحیم بَرّو رئوف و هم کریم
وهّاب و توّاب و حلیم، رحمی نما بر حالمان
غفّار و ستّار و صمد، هم واجد و ماجد احد
بر هرکه خیر از تو رسد، رحمی نما بر حالمان

قـــدّوس و بـــاری و حکـــیم، رزّاق و فتـــاح و علـــیم

ای بحـــر الطافـــت عمـــیم، رحمـــی نمـــا بـــر حالمـــان

ای هـادی ومـؤمن خبیـر، تـو هـم سِمیعی هـم بصـیر

ای مؤمنـــان را دســـتگیر، رحمـــی نمـــا بـــر حالمـــان

تـــو مُبـــدِئی و هـــم مُعیـــد، تـــو حقـــی وحـــیّ مجیـــد

ای باعـــث و والـــی شـــهید، رحمـــی نمـــا بـــر حالمـــان

تـــو خـــافض و هـــم رافعـــی، هـــم ضـــارّی وهـــم نـــافعی

بـــر اهـــل ایمـــان شـــافعی، رحمـــی نمـــا بـــر حالمـــان

مـــا غـــرق دریـــای گنـــاه، شـــرمنده ایـــم و رو ســـیاه

مـــا را ببخشـــا ای إلـــه، رحمـــی نمـــا بـــر حالمـــان

ای رحمـــت تـــو بیکـــران، مـــا را نصـــیبی ده از آن

ای آگـــه از ســـرّ و عیـــان، رحمـــی نمـــا بـــر حالمـــان

بـــا امـــر شـــیطان و هَـــوی رفتـــیم در راه خطـــا

ای مالـــک روز جـــزا، رحمـــی نمـــا بـــر حالمـــان

از بـــدعت و شـــرک و خطـــا از شـــرّ شـــیطان و هَـــوی

مـــا را نگهـــدار ای خـــدا، رحمـــی نمـــا بـــر حالمـــان

مـــا بنـــدگان مهمـــان تـــو، هـــم تـــابع فرمـــان تـــو

(شـــافی) شـــود قربـــان تـــو، رحمـــی نمـــا بـــر حالمـــان

مناجات به درگاه یگانه قاضی الحاجات

ای خالق ارض و سما، بـر داد مـا رس ای خـدا، فریـاد مـا رس ای خـدا

برحال مـا رحمـی نمـا، بـرداد مـا رس ای خـدا فریـاد مـا رس ای خـدا

شــــیطان قـــوی و قهرمـــان، مـــا هـــم ضـــعیف و نـــاتوان

ببریده است ازما امان، فریاد ما رس ای خدا برداد ما رس ای خدا

مـــــا بنـــــدگانی دردمنـــــد، بیچارگـــــانی مســـــتمند

در را به روی ما مبند، برداد ما رس ای خدا فریاد ما رس ای خدا

بـــا پیـــروی از نفســـمان، وامانـــده‌ایـــم از کـــاروان

ای برخلایق مهربان، برداد ما رس ای خدا فریاد ما رس ای خدا

ترســـیم از قبـــر و عـــذاب، از حشـــر و نشـــر و از حســـاب

از نار دوزخ از عقاب، بر داد ما رس ای خدا فریاد ما رس ای خدا

غـــرقیم در دریـــای غـــم، چـــون ره دراز و توشـــه کـــم

ای صاحب فضل وکرم، برداد ما رس ای خدافریاد مارس ای خدا

بـــا صـــد امیـــد و آرزو، رو کردمـــان بـــر ســـوی تـــو

خودگفته‌ای : لا تقنطوا، بر داد ما رس ای خدا فریادما رس ای خدا

غیـــر از تـــو مـــا را نیســـت کـــس، در کـــلّ عـــالم داد رس

ای کلّ عالم را تو بس، بر داد ما رس ای خدا فریاد ما رس ای خدا

هـــر چنـــد عصـــیان کـــرده ایـــم، از نفـــس فرمـــان بـــرده‌ایـــم

بر تو پناه آورده ایم، بر داد ما رس ای خدا، فریاد ما رس ای خدا

(شـــافی) ز غـــم دلخـــون شـــود، از غصّـــه‌هـــا داغـــون شـــود

کارش نداند چون شود، بر داد ما رس ای خدا فریاد ما رس ای خدا

بخش ششم:

سرودهای اسلامی

فهرست بخش

سرود توحیدی

هر روز و شب خدا می‌کنیم
خدای خویش را صدا میکنیم

ما بندگان مخلص خدائیم
ما از دو رنگی و ریا جدائیم

با اهل قرآن جمله هم صدائیم
در راه شرع و دینمان فدائیم

هر روز و شب خدا می‌کنیم
خدای خویش را صدا میکنیم

اهداف ما صلح و صفا اخوّت
هم راه ما راهِ صلاح امت

از بهرشان ما طالب سعادت
ما جملگی بیزاریم از عداوت

هر روز و شب خدا می‌کنیم
خدای خویش را صدا میکنیم

ما استغاثه از خدا می‌کنیم
معبود خود را ما صدا میکنیم

حـــق را از باطـــل مـــا جـــدا مـــی‌کنیم
در راه حـــق خـــود را فـــدا میکنـــیم
هـــر روز و شـــب خـــدا خـــدا مـــی‌کنیم
خـــدای خـــویش را صـــدا میکنـــیم
ای خـــالق خلـــق جهـــان خـــدایا
ای صـــاحب عصـــر و زمـــان خـــدایا
رحمـــی بکـــن بـــر جمعمـــان خـــدایا
مـــا بنـــدگان را ده امـــان خـــدایا
هـــر روز و شـــب خـــدا خـــدا مـــی‌کنیم
خـــدای خـــویش را صـــدا میکنـــیم
مـــا گرچـــه جملـــه غـــرق در گنـــاهیم
در بنـــدگی عاصـــی و رو ســـیاهیم
در محضـــر تـــو جملـــه در پنـــاهیم
بـــا واســـطه از تـــو کمـــک نخـــواهیم
هـــر روز و شـــب خـــدا خـــدا مـــی‌کنیم
خـــدای خـــویش را صـــدا میکنـــیم
قـــرآن و ســـنّت بهـــر مـــا امـــام اســـت
بـــی شـــک در ایـــن دو دیـــن مـــا تمـــام اســـت
ایـــن راه خوشـــبختی و هـــم ســـلام اســـت
از بهـــر (شـــافی) ایـــن روش مـــرام اســـت
هـــر روز و شـــب خـــدا خـــدا مـــی‌کنیم
خـــدای خـــویش را نـــدا میکنـــیم

سرودی برای جشن‌های اختتامیه کلاس‌های قرآن

ای مؤمنـــان باصـــفا، یـــاران دیـــن مصـــطفی
خـــوش آمدیـــد و مرحبـــا در جمـــع ایـــن قرآنیـــان

در محفـــل قـــرآن و دیـــن، بـــر جمـــع پـــاک مـــؤمنین
بـــارد بـــلا شـــکّ و یقـــین، رحمـــت ز خـــلاق جهـــان

آوای قـــرآن دلنشـــین، الفـــاظ و معنـــایش متـــین
آیـــات و احکـــامش وزیـــن، کـــافی بـــرای مؤمنـــان

قـــرآن امـــام و رهبـــر اســـت، قـــول خـــدای اکبـــر اســـت
قـــاری قـــرآن ســـرور اســـت بهـــر مســـلمان بـــی گمـــان

قـــرآن شـــفا ورحمـــت اســـت، اســـباب عزّورفعـــت اســـت
مملـــوّ علـــم و حکمـــت اســـت، دریـــای علـــم بیکـــران

قـــرآن طـــریقش راســـتین، آیـــات آن حـــق الیقـــین
اعجـــاز ختـــم المرســـلین، هـــادی بـــرای انـــس و جـــان

در محفـــل قـــرآن کمـــی، بنشـــینی ار تـــو یـــک دمـــی
آنگـــه تـــو بینـــی بـــی غمـــی، در مجمـــع قرآنیـــان

ای خـــالق خلـــق جهـــان، بخشـــنده‌ای و مهربـــان
در محفـــل قرآنیـــان، رحمـــت ببـــاران زآســـمان

یـــارب تـــو بـــر ایـــن جمـــع مـــا، رحمـــت ببـــاران از ســـما
مـــا را ببخشـــا ایَ خـــدا، ای صـــاحب عصـــر و زمـــان

(شـــافی) تـــو راعبـــدی فقیـــر، جـــز تـــو نـــدارد دســـتگیر
از نـــار دوزخ از ســـعیر، حفظـــش نمـــا و ده امـــان

جانم فدای قرآن

بشــنو تــو ای مســلمان، صــوت و صــدای قــرآن
گــوییم از دل و جــان، جــانم فــدای قــرآن
از ســوی رب رحمــان، نــازل شــده اســت قــرآن
بــا مــا بگــو تــو ای جــان، جــانم فــدای قــرآن
قــرآن امــام امــت، داعــی بــه ســوی وحــدت
یــابی از آن تــو قــدرت، جــانم فــدای قــرآن
گــر بنــده‌ی خــدایی، بــا حــق تــو آشــنایی
می‌گــو تــو هرکجــایی، جــانم فــدای قــرآن
قــرآن شــفا و نــور اســت، از نقــص و عیــب دور اســت
ایمــان بــر آن ضــرور اســت، جــانم فــدای قــرآن
قــرآن همــه هــدایت، اســباب عــز و رفعــت
هــادی بــه ســوی جنــت، جــانم فــدای قــرآن
قــرآن کــلام رحمــان، فهمــش چــه ســهل و آســان
شــیطان از آن هراســان، جــانم فــدای قــرآن
قــرآن شــفیع امــت، هــم موجبــات رحمــت
مملــوء از نصــیحت، جــانم فــدای قــران
گــر پیــر و گــر جــوانی، قــرآن اگــر بخــوانی
محــروم درنمــانی، جــانم فــدای قــرآن
(شــافی) فــدای قــرآن، در راه شــرع قربــان
می‌گویــد از دل و جــان، جــانم فــدای قــرآن
جــانــم فــدای قــرآن، جــانــم فــدای قــرآن

مدح و نعت قرآن شریف و دعوت به تلاوت آن

ای مؤمن با عقل و دین، قرآن بخوان قرآن بخوان

قرآن تو را گوید چنین، قرآن بخوان قرآن بخوان

قرآن سراسر رحمت است، اسباب عزّ ورفعت است

هادی به سوی جنّت است، قرآن بخوان قرآن بخوان

قرآن امامی جاودان، سوقت دهد سوی جنان

ای عبد ربّ مهربان، قرآن بخوان قرآن بخوان

قرآن تو را کافی بود، هر شرک را نافی بود

از بهر تو شافی بود، قرآن بخوان قرآن بخوان

قرآن تو را نور مبین، در دین و دنیایت معین

ای عبد ربّ العالمین، قرآن بخوان قرآن بخوان

هر کس شود تابع بر آن، گردد یقین از بهتران

خوشبخت گردد بی گمان، قرآن بخوان قرآن بخوان

در روز محشر بی گمان، قرآن شفیع قاریان

ره می‌برد سوی جنان، قرآن بخوان قرآن بخوان

خواهی اگر مُسلِم شوی، در دین خود گردی قوی

در راه پیغمبر روی، قرآن بخوان قرآن بخوان

قرآن تو را هادی و نور، از هر خطا و سهو دور

انکار آن کفر است وَ زور، قرآن بخوان قرآن بخوان

قرآن ما فرقان ما، هم حجت و برهان ما

هم دین و هم ایمان ما، قرآن بخوان قرآن بخوان

قــرآن کلامــی برتــر اســت، قــول خــدای اکبــر اســت
در امــر دینــت داور اســت، قــرآن بخــوان قــرآن بخــوان
قــرآن کتـاب وحـدت اسـت، داعـی بـه صـلح ورحمـت اسـت
هـم ضـدّ شـرک وبـدعت اسـت، قـرآن بخـوان قـرآن بخـوان
قـرآن یقینــاً هــادی اســت، اســباب خیــر و شــادی اســت
هــم پــرچم آزادی اســت، قــرآن بخــوان قــرآن بخــوان
(شــافی) تــو را گویــد همـــین - از روی دلســوزی چنـــین-
ای مــؤمن پــاکیزه دیــن، قــرآن بخــوان قــرآن بخــوان

سرود طلّاب علوم اسلامی

مـــا همـــه بنـــدگان خـــدائیم، در ره دیـــن و قـــرآن فـــدائیم
صــبر و تقــوی بــود پیشــه‌ی مــا، در حمایــت ز دیــن یــک صــداییم
امّـــت محمّـــدیم، یـــار دیـــن احمـــدیم
در عقایـــد و عمـــل، پیـــروان ســـنّتیم
دیـن نباشـد اگـر زنـدگی خـراب، زنـدگی خـالی از دیـن چویـک سـراب
گـر تأمّـل کنـی بـاورت شـود، هسـت دنیـای دون مثـل یـک حبـاب
امّـــت محمّـــدیم، یـــار دیـــن احمـــدیم
در عقایـــد و عمـــل، پیـــروان ســـنّتیم
مــا همــه معتصــم بــر کتــابیم، طالــب علــمِ دیــن و ثــوابیم
راه مـــا راه اللـــه و قـــرآن، اهـــل ایمـــان بـــه یـــوم الحســـابیم
امّـــت محمّـــدیم، یـــار دیـــن احمـــدیم
در عقایـــد و عمـــل، پیـــروان ســـنّتیم

بـار الهـا تـویی رهنمـای مـا، رهگشـامان تـویی ای خـدای مـا

دسـت مـا را بگیـر و مـدد نمـا، جـز تـو یـاور نباشـد بـرای مـا

امّـت محمّـدیم، یـار دیـن احمـدیم

در عقایـد و عمـل، پیـروان سـنّتیم

مـؤمن از تـو مـدد خواهـد ای خـدا، در ره نصـرت دیـن مصـطفی

خلـف وعـده تـو را غیـرممکن اسـت، پـس بکـن رسـتگاری نصـیب مـا

امّـت محمّـدیم، یـار دیـن احمـدیم

در عقایـد و عمـل، پیـروان سـنّتیم

سرود فدائیان قرآن و سنّت

مـا بنـده‌ی خـدائیم، در راه حـق فـدائیم

در حفـظ دیـن اسـلام، مـا بـا هـم همصـدائیم

جملـه اهـل ایمـانیم، فرمـان بـر قـرآنیم

مقصـد مـا اسـلام اسـت، در راه آن قربـانیم

محمّـد را امتـیم، پیـروان سـنّتیم

در راه دیـن و ایمـان، ملّتـی بـاغیرتیم

در راه حـق و قـرآن، بگـذریم از تـن و جـان

مـا مخلصـی جانبـازیم، در راه دیـن و ایمـان

اهـل ایمـان در هـر آن، لازم شـد گـر دهـد جـان

در احقـاق حقـایق، در راه شـرع و قـرآن

دینـداران باغیرتنـد، بـا صـبر و بـا همّتنـد

در سـایه‌ی لطـف حـق، جملـه اهـل جنّتنـد

در جنّـت حـور وغلمـان، کـاخ اسـت و قصـر و ایـوان
هـر گونـه نـاز و نعمـت، بهـر ایشـان فـراوان
مـؤمن درعـیش و عشـرت، در اوج عـزّ و لـذّت
در روضـه‌هـای رضـوان در کاخهـای جنّـت
(شـافی) بکـوش ای جـان، در راه دیـن و ایمـان
پـاداش خویشـتن را، یـابی تـو نـزد رحمـان

نَحمَد اللهَ ربّنا، فی کلّ حین أبدا

نحمـد اللـهَ ربّنـا، فـی کـلّ حـین ابـدا
نصـلّی و نسـلّم، علـی النبـیّ احمـدا
محمّـد نبیّنـا، و القـرآن امامنـا
دیـن الاسـلام دیننـا، دیـن الرّسـول المقتـدا
انّ الـذین آمنـوا، و هـاجروا و جاهـدوا
و الانصـار و الاصـحاب، کلّهـم کـانوا مهتـدی
والمؤمنـون کلّهـم، إخواننـا أحبابنـا
هـذا حـق فـی دیننـا، نعبـد اللـه سـرمدا
البعـث و الحشـر حـقّ، والـوزن و الجسـر حـقّ
والجنّـة والنّـار حـق، هـذا القـول مسـتندا
مـن کـان کـافرا بهمـا، او اشـرک بربّنـا
مثـواه النّـار ابـداً یُسْـکَنُ فیهـا مخلّـدا
اللهـمّ یـا ربّنـا، اغفرلنـا ذنوبنـا
طهّـر نـوّر قلوبنـا، لا نـدعو غیـرک احـدا

یـا مـن لا شـریک لـک، لـم یکـن شـئ مثلـک
(شـافی) لا یـدعو غیـرک، لـیس غیـرک صـمدا
یــا ربّ صــلّ و ســلّم، علــی الرّســول المصــطفی
و آلــه و صــحبه، کلّهــم اعــلام الهــدا

سرود همگانی تُرکی

ایمــان گتــوردوک اللّهــه، مســلمانوک مســلمانوک
داهــی گیتمــروک بیراهــه، مسـلمانوک مسـلمانوک
هرچنـد گناهـه باتمیشـوک، غفلتـده بیـز چـوخ یاتمیشـوک
بیـز اینـدی توبـه ایتمیشـوک، مسـلمانوک مسـلمانوک
دنیایــه دینــی ســاتمروک، داهــی گناهــه بــاتمروک
شــرکی توحیــده قــاتمروک، مسـلمانوک مسـلمانوک
شــرک و یــالان غیبــت گنــاه، بــدعت ایــدر دینــی تبــاه
بیـز توبـه ایتـدوک ای إلـه، مسـلمانوک مسـلمانوک
دنیایــه بیــل بــاغلامروک، الــدن و یرســوک آغلامــروک
اورگـده کـین سـاخلامروک، مسـلمانوک مسـلمانوک
بغــض و حســد کبــر و ریــا، جــرم و جفــا نفــس و هــوی
انســانی ایــدر بــی‌نــوا، مســلمانوک مســلمانوک
قبــرون عــذابین ای خــدا، ســن قیلمــه بیــز لــره روا
ای صــاحب عفــو و عطــا، مسـلمانوک مسـلمانوک
محشــر گونینــده ای إلــه، ایتمــه بیــزی ســن روســیاه
گـه تـور میشـوک سـنه پنـاه، مسـلمانوک مسـلمانوک

بیــــزدن خطـــا ســـندن عطـــا، بیـــزدن جفـــا ســـندن وفـــا

عفـــو ایـــت بیـــزی ســـن ای إلـــه، مســـلمانوک مســـلمانوک

(شـــافی) گنهکـــار بنـــده دور، عصـــیان ایـــدوب شـــرمنده دور

لکـــن امیـــدی ســـنده دور، مســـلمانوک مســـلمانوک

بخش هفتم:

سروده‌های عربی

فهرست بخش

«اَلدُّعاءُ هُوَ الْعِبادَة»

بِاسْـــمِکَ اللّٰهُـــمَّ رَبّـــی، اَنْـــتَ لِـــی نِعْـــمَ الْوَکِیـــلْ
لَـــیْسَ لِـــی رَبٌّ سِـــواکَ یٰـــا رَحِـــیمُ یٰـــا جَلِیـــلْ
انـــت نعـــمَ الـــرّبّ یـــا نعـــم النصـــیر یـــا قـــدیر
انـــت مولانـــا الکـــریم یـــا ســـمیع یـــا بَصـــیر
یـــا غفـــور، یـــا رؤوف، یـــا ودود، یـــا صـــمد
لـــیس کمثلـــک شـــیءٌ یـــا عفـــوّ، یـــا احـــد
انـــت ضـــارّ انـــت نـــافع یـــا حسـیب یـــا مجیـــد
یـــا عظـــیم یـــا لطیـــف یـــا الهـــی یـــا حمیـــد
یـــا مُعـــزُّ یـــا مـــذلُّ انـــت قـــدّوسٌ خبیـــز
انـــت خـــافضٌ انـــت رافـــع یـــا علـــیُّ یـــا کبیـــز
انـــت قـــابض انـــت باســـط انـــت رزّاق شـــکور
یـــا ســـلام یـــا مُهَـــیْمِنْ، یـــا عزیـــز یـــا غفـــور
انـــت رحمـــانٌ رحـــیمٌ اَنـــت فتّـــاح علـــیم
یـــا رقیـــب یـــا حفـــیظ انـــت جبّـــار حکـــیم
یـــا قـــوی یـــا متـــین، یـــا ولـــی یـــا صـــمد
یـــا مُقَـــدِّمْ یـــا مـــؤَخِّر، یـــا بـــدیعُ یـــا احـــذ

انـــت واجـــد انـــت ماجـــد انـــت تـــوّاب رشـــید

انـــت ظـــاهر انـــت بـــاطن، انـــت بَـــرٌّ یـــا شـــهید

انـــت نـــور انـــت بـــاقی انـــت حـــق یـــا مقیـــت

انـــت حـــیّ لا تمـــوت انـــت محیـــی یـــا ممیـــت

هـــــذه اســـــمائک الحســـــنی توسّـــــلنا بهـــــا

فبهـــــا إغفرلنـــــا یـــــا ربّنـــــا یـــــا ربّنـــــا

یـــا الهـــی مـــا ســـواک کلّهـــم عبـــد فقیـــر

اَغْنِنـــا مِـــنْ فَضْـــلِکَ یـــا صـــاحبَ الفضـــلِ الکبیـــر

انـــت عـــلّام الغیـــوب انـــت ســـتّار العیـــوب

فَـــاغفر اللهُـــمَ ذنبـــی انـــت غفّـــار الـــذنوب

عفـــوک عفوجمیـــل لطفـــک لطـــف کثیـــر

انـــت بِالاِنْعـــامِ والاِحْســـان- یـــا ربّ- جـــدیر

لـــیس للعبـــد ســـواک غـــافر الـــذنب العظـــیم

فـــاغفر اللّهـــمّ ذَنْبَـــهْ انـــتَ غفّـــارٌ کـــریم

اننـــا لا نـــدع غیـــرک یـــا مجیـــب الســـائلین

اَرْشِـــد اللّهـــم یـــا ربّ جمیـــع الغـــافلین

اِرحـــم اللّهـــمّ (شـــافی) زاده زاد قلیـــل

یَطْلُـــبُ مـــن بابِـــک العفـــوَ الکَبیـــرَ یـــا جلیـــل

افضل الذّکر مع اسماءِ الله الحسنی

حَســـبِی رَبّـــی هُـــوَ اللـــه، لا إلـــهَ اِلّا اللـــه

فَـــلا اَدعُـــو سِـــوَی اللـــه، لا إلـــهَ اِلّا اللـــه

هُـــوَ الـــرَّحمنُ الـــرَّحِیم، هُـــوَ العَلـــیمُ الحَکـــیم
هُـــوَ العَزیـــزُ الکَـــریم، لا إلـــهَ اِلّا اللـــه

هُـــوَ السَّـــمیعُ البَصـــیر، هُـــوَ الجَلیـــلُ القَـــدیر
هُـــوَ الـــوَدودُ الخَبیـــر، لا إلـــهَ اِلّا اللـــه

هُـــوَ القُـــدُّوسُ الحَمیـــد، هُـــوَ الحَلـــیمُ المَجیـــد
فعّـــال لِمـــا یُریـــد، لا إلـــهَ اِلّا اللـــه

هُـــوَ الـــرَّؤوفُ الغَفّـــار، هُـــوَ الصَّـــبُورُ السَّـــتار
هُـــوَ القَّهـــارُ الجَبّـــار، لا إلـــهَ اِلّا اللـــه

هُـــوَ السَّـــلامُ الوَهّـــاب، هُـــوَ البَـــرُّ والتَّـــوّاب
هُـــوَ شـــدیدُ العِقـــاب، لا إلـــهَ اِلّا اللـــه

رَبّـــی عَـــلّامُ الغُیُـــوب، رَبّـــی سَـــتّارُ العُیـــوب
هُـــوَ غَفّـــارُ الـــذُّنُوب، لا إلـــهَ اِلّا اللـــه

اَللّهُـــــمّ رَبَّنـــــا، إغفِرلَنـــــا ذَنبنـــــا
إدفَـــع عَنّـــا کَربَنـــا، لا إلـــهَ اِلّا اللـــه

یـــا رَبِّ صَـــلِّ عَلـــی ســـیّدنا المُصـــطَفی
وَ آلِـــهِ وَ صَـــحبِه، اَهـــلِ الوَفـــا وَالصَّـــفا

(شـافی) قَـد جـاءَ إلَیـکْ، راجِیَـاً بَـینَ یَـدَیْکْ
قـــال لَبَّیـــکَ لَبَّیـــکْ، لا إلـــهَ اِلّا اللـــه

یا إلهی أنت ربّی

یـــا إلهـــی أنـــت ربّـــی، أنـــت للخلـــق مربّـــی
لـــیس لـــی ربّ ســـواک فـــاغفر اللّهـــمّ ذنبـــی

أنـــت عـــلّام الغُيـــوبِ أنـــت ســـتّار العيـــوب
ســـترک ســـترُ جميـــلٌ، أنـــت غفّـــارُ الـــذنوب
يـــا إلهـــی يـــا رحـــيم يـــا عزيـــز يـــا کـــريم
أنـــت حســـبی أنـــت ربّـــی يـــا ودود يـــا حلـــيم
يـــا غنّـــی يـــا حميـــد يـــا رشـــيد يـــا معيـــد
لا شـــريک لـــک يـــا رب يـــا رؤوف يـــا مجيـــد
أنـــت ضـــارٌ أنـــت نـــافعٌ أنـــت مغنـــی أنـــت شـــافع
يـــا معـــزّ يـــا مـــذلّ أنـــت معطـــی أنـــت مـــانع
عبـــدک العاصـــی أتـــاک فـــاعف عنـــه قـــد دعـــاک
إنّـــه عبـــد فقيـــر وَهُـــوَ لا يـــدعو ســـواک
ذکـــرک ذکـــر جميـــلٌ عفـــوک عفـــو جليـــلْ
إرحـــم اللّهـــمّ عبـــداً مـــن لـــه زادٌ قليـــلْ
(شـــافی) الرّاجـــی اتـــاکَ وَهُـــوَ لا يـــدعو ســـواک
إغفـــر اللّهـــمّ ذنبـــه إنّـــه يرجـــو عطـــاک

ذکر الاسماء الحسنی

يـــا ربّ لـــک الحمـــد دائمـــاً، فـــی کـــلّ وقـــت حـــين ابـــدا
صـــلّ و ســـلّم علـــی محمّـــدْ، و آلـــهْ و صـــحبهِ ســـرمدا
يـــا اللّـــه يـــا رحمـــن الـــرّحيم، اَلمهيـــمنَ العَزِيـــزُ الْکَـــريم
انـــت الخـــالق البـــارئ السّـــلام، انت مالـــک المـــک والحلـــيم
انـــت الملـــک القـــدّوس الغفّـــار، انـــت المعـــزّ المـــذلّ السّـــتار
انـــت المـــؤمن العلـــیّ الـــولی، انـــت الشـــهيد المـــنعم الجبّـــار

یـا حـیّ یـا قیّـوم یـا صـبور، اَلْمُصَـوِّر الحـقّ و الشّـکور

انـت الواحـد الواجـد الماجـد، انـت الفتّـاح المقسـط الغفـور

انـت السـمیع العلـیم البصـیر، انـت النّـافع الضّـارّ والخبیـر

انـت الخـافض الرافـع الحفـیظ، انـت المتکبّـر و الکبیـر

یـا رئـوف یـا عـلّام الغیـوب، کاشـف الکـروب غفّـار الـذنوب

فـاغفر اللّهـمّ ذنوبنـا، انـت الحـقّ یـا سـتّار العیـوب

یـا ذالفضـل و الجـود و الکـرم، یـا ذالعـرش و اللّـوح و القلـم

ثبتنـا علـی دینـک العزیـز، یـا خـالق الخلـق مـن العـدم

یـا مـن لـه الـدنیا و الآخـرة، بهـذه الأسـماءِ الطـاهرة

یـا ربّ ارزقنـا حسـن الخاتمـه، واغفـر للجماعـة الحاضـرة

عبـدک (شـافی) قـد آب الیـک، اوّابـاً توّابـاً بـین یـدیک

کـن لـه ولاتکـن علیـه، یعوذبـک قـائلا لبیـک

یا ربّ لک الحمد دائماً

یـا رَبِّ لَـکَ الحَمـدُ دائمـاً، فـی کـلّ وقـتٍ حـینٍ ابـدا

صـلّ و سـلّم علـی محمّـدْ، و آلـه و صـحبهِ سـرمدا

رَسُـول الرّحمـان سَـلامٌ عَلَیـک، دَلیـلُ الایمـان سَـلامٌ عَلَیـک

بَشـیرٌ نَـذیر سِـراجٌ مُنیـر، حامِـلُ القُـرآن سَـلامٌ عَلَیـک

اَفضَـلُ الخَلـقِ سَیّدُ الکـونَین، صـاحِبُ الشَّیخَین، رَفیـقُ الصّهرَین

شَـمسُ الحَرَمَین، جَـدُّ الحَسَـنَین، خَلیلُ الرّحمـان سَـلامٌ عَلَیـک

انـت الْمُصْـطَفی خَـتم الأنبیـا خیرُالمرسـلین شَـمسُ الأولیـا

نـور الأتقیـا خیـر الأسـخیا صـاحب الاحسـان سَـلامٌ عَلَیـک

صـاحبُ اللّـوا شـفيعُ الامـةْ، مَنبَـعُ الحَيـا نَبـیُّ الرّحمَـةْ

صـاحب الحمـد مقيم السّـنة، صـاحب البرهـان سَـلامٌ عَلَيـک

اکـرمُ الخلـقِ قُـرّةُ العَيْنَـيْنْ، اَشـرَفُ الـوَزای نُـور المشـرَقينْ

رؤوف رحـيم باسـط اليـدَيْنْ، کامـلُ الايمـان سَـلامٌ عَلَيـک

زعـيم الأمـة صـاحب الآيـات، سـراج الملّـة سـيّد السّـادات

سـخیٌ کـريم دليـل الخيـرات فصـيح اللّسـان سَـلامٌ عَلَيـک

دِينُـکَ لاريْـبْ اَکمَـلُ الاَدْيـانْ، قَرْنُـکَ لاشَـکْ اَخِيْـرُ الاَقْـرانْ

مٰـا جِئْـتَ بِـهِ اَحْسَـنُ الْفُرْقٰـانْ، هـادیُ الانسـان سَـلامٌ عَلَيـک

صَـحْبُکَ لاشَـکْ اَفْضَـلُ الاَصْحٰابْ، اِهْتَـدُوا اِلٰـی طَرِيـقِ الصَّوٰابْ

جاهَـدُوا فِـی دِيـنِ ربِّ الْاَرْبٰـابْ، صـاحبُ البيـان سَـلامٌ عَلَيـک

(شـافی) تُـرابُ اَقْـدٰامِ الْاَصْحٰابْ، يَرْجُـوا بِحُـبِّهِمْ حُسْـنَ الثَّـوابْ

يا مَـنْ يَشـفَعُ فِـی يَـومِ الحِسـاب، حبيـبُ الرّحمـان سَـلامٌ عَلَيـک

(الصّلوات مع الاسماء الحسنی)

يـا اللّـهُ يـا رحمـانْ، يـا مَـنْ أنْـزَلَ القـرآن

أنـت قـديمُ الإحسـانْ صـلِّ علـی محمّـد

اللّهـمّ يـا رحـيم، يـا سـلام يـا کـريم

يـا قـدّوس يـا علـيم صـلِّ علـی محمّـد

يـا ذااللّـوحِ وَ الْقلـمْ يـا ذاالفضـل و الکـرمْ

يـا مـن يَـدْفَعُ الْاَلَـمْ صـلِّ علـی محمّـد

يـا ودودُ يـا صـبورْ يـا رؤوفُ يـا غفـور

يـا عزيـز يـا شـکورْ صـلِّ علـی محمّـد

انــت السّــميع البصــير انــت الحلــيم الكبيــر
يــا خبيــر يــا قــدير صــلّ علــى محمّــد
يــا إلــه العــالمين، يــا ارحــم الــراحمين
يــا اكــرم الاكــرمين صــلّ علــى محمّــد
أنــت عــلّام الغيــوب أنــت ســتّار العيــوب
انــت غفّــار الــذنوب صــلّ علــى محمّــد
يــا مــن اســمه دواء يــا مــن ذكــره شــفاء
يــا مــن يــدفع الــبلاء صــلّ علــى محمّــد
نحــن عبــاد الــرّحمن نطلــب منــک الأمــان
(شــافی) مــن اهــل الايمــان صــلّ علــى محمّــد

النشيدة الاعتقادية

نَحمَــدُ اللــهَ رَبَّنــا، فــی کــلِّ حــینٍ أبَــدا
نُصَــلّی وَ نُسَــلِّمُ، عَلَــی النَّبِــیِّ أحمَــدا
مَحَمَّــدٌ نَبِیُّنــا، وَالقُــرآنُ إمامُنــا
دیــنُ الإســلامِ دینُنــا، دیــنُ النَّبِــیِّ المُقتَــدی
إنَّ الَّــذینَ آمَنــوا، وَهــاجَروُا وَجَاهَــدوُا
وَالأنصــارُ وَالأصــحابُ، کُلّهُــم أعــلامُ الهُــدی
وَالمُؤمنــونَ کُــلُّهُم، إخوانُنــا أَحبابُنــا
هــذا حَــقٌّ فــی دینِنــا، دیــنِ الرَّســوُلِ المُهتَــدی
البعــث و الحشــر حــقّ، والــوزن و الجســر حــقّ
والجنّــة والنّــار حــق، هــذا القــول مســتندا

مـــن کـــان کـــافرا بهمـــا، او اشـــرک بربّنـــا
مثـــواه النّـــار ابـــداً یُشـــکن فیهـــا مخلّـــدا

اللهـــمّ یـــا ربّنـــا، اِغفرلنـــا ذنوبنـــا
طهّـــر نـــوّر قلوبنـــا، لا نـــدعو غیـــرک احـــدا

یـا مـن لا شـریک لـک، لـم یکـن شـئٌ مثلـک
(شـافی) لایـدعو غیـرک، لـیس غیـرک صـمدا

یـارِبّ صـلّ و سـلّم، علـی الرّسـول المصـطفی
و آلـه و صـحبه، فـی کُـلِّ وقـت سَـرمَدا

بیانُ قِصَّةِ المعراج

صَـــلِّ وَسَـــلِّم وَبـــارِک یـــا سَـــلام
عَلــــی النَّبــــیِّ وَ آلِــــهِ الکِــــرام

سُـــبحان الَّـــذی اَســـرَی بِعَبـــدِهِ
لَـــیلاً لَـــیلاً مِـــنَ المَســـجِدِ الحَـــرام

اِلَـــی المَســـجِدِ الأقصَـــی المُبـــارَک
فَاســـتَقبَلَهُ الأنبیـــاءُ العِظـــام

وَ وَقـــرّوهُ وَ سَـــلّموا عَلَیـــه
وَ اکرَمُـــوهُ عَلَـــیهِمُ السّـــلام

ثـــمّ اقتَـــدُوا بِـــهِ فـــی صَـــلاتِهِم
یـــا رَبِّ صَـــلِّ عَلَـــی هـــذا الإمـــام

فَـــوَدَّعَهُم ثـــم اَســـری بِـــهِ
رَوحُ القُـــدُس ذاک الامـــین الهُمـــام

فَـــراح النّبـــیُّ فَـــوقَ السَّـــماوات
فَلاقـــی فـــی العَـــرشِ رَبَّـــهُ السّـــلام

فَـــأداهُ اللـــهُ الایـــات الکُبـــری
و جنـــاتِ النّعـــیمَ ذاکَ المُقـــام

واطّلَـــعَ النّبـــیُّ عَلـــیَ الجَحـــیم
بِأهلِـــهِ و بِعُبّـــادِ الأصـــنام

فَواجبـــهُ الصّـــلواتِ الخَمسَـــه
مِعراجـــاً لَـــهُ وَ لِأهـــلِ الأَســـلام

مَرحَبـــاً بِهـــذا النّبـــیّ الأکـــرم
مرحبـــاً بِمَـــن نـــالَ هَـــذا المقـــام

تـــاجُ رُســـلِ اللـــهِ و إمـــامُهُم
قائِـــدُ النّـــاسِ إلـــی دارِالسّـــلام

هُـــوَ الّـــذی تُرجـــی شـــفاعَتُهُ
یَـــومَ التّغـــابُنِ وَ یَـــومَ القِیـــام

مَرحبـــاً بَنَبِیِّنـــا المصـــطفی
بِخَیـــرِ خَلـــقِ اللـــهِ خَیـــرَ الامـــام

هُـــوَ نِعـــمَ النّبـــیُّ نِعـــمَ الرّســـوُل
نِعـــمَ الشّـــفیعُ فـــی یَـــومِ الأزدحـــام

صَـــلِّ وَسَـــلِّم یـــا رَبِّ یـــا سَـــلام
عَلـــی الرّســـوُلِ وَ آلِـــهِ الکِـــرام

وَ صَـــحبِهِ والتّـــابِعینَ لَهُـــم
وَ بِهِـــم ارزُق لَنـــا حُســـنَ الخِتـــام

یـــا رَبِّ وَفِّقنـــا فِـــی تأسّـــیهِ
وَارزُق لَنَـــا السّـــداِئدَ وَالقِـــوام

رَبِّ اغفِرلَنـــــا وَ لِأمواتِنـــــا
وَلِکُـــلِّ المُـــؤمنینَ بِالتّمـــام

صَـــلِّ وَسَـــلِّم وَبـــارِک یـــا سَـــلام
عَلـــی النّبـــیِّ وَ آلِـــهِ الکِـــرام

اَلدِّینُ النّصیحَةُ

یـــا صـــاحِ جاهِـــد اَنـــتَ فِـــی ذِکـــرِ اللـــه
کُـــن عابـــداً للـــهِ وَ اشـــکُرِ اللـــه

إذ کُـــلُّ نِعمَـــةٍ بنـــا مِـــنَ اللـــه
اللـــهُ رَبُّنـــا فَحَســـبُنَا اللـــه

مِـــن دَعـــوَةِ الخَلـــقِ نَعـــوُذُ باللـــه
لاحَـــولَ لاقُـــوّةَ إلّا باللـــه

لا نَصـــرَ لِلمَخلـــوُقِ مِـــن غَیـــرِ اللـــه
هـــذا هُـــوَ الحَـــقُّ الیَقـــینُ بِاللـــه

لاتَـــدعُ لا تَلجَـــأ إلـــی سِـــوَی اللـــه
فَإنّـــهُ المَمنـــوُعُ یـــا عَبـــدَ اللـــه

مِـــن دَعـــوَةِ الخَلـــقِ نَعـــوُذُ باللـــه
لاحَـــولَ لاقُـــوّةَ إلّا باللـــه

لا تَـــدعُ غَیـــرَ اللـــهِ یـــا عَبـــدَ اللـــه
إذ کُـــلُّ مـــا تَطلُبُـــهُ عِنـــدَ اللـــه

فَیَنبَغِــــــــی أن تَســـــــتَعِینَ بِاللـــــه
وَ تَطلُـــــبَ حاجاتِـــــکَ مِـــــنَ اللـــــه

مِـــن دَعـــوَةِ الخَلـــقِ نَعـــوُذُ باللـــه
لاحَـــــولَ لاقُـــــوَّةَ إلّا باللـــــه

کَیـــــفَ بِغَیــــرِ اللــــهِ تَســـــتَعینُ؟
أمــــا تَقُــــول، إیّـــــاکَ نَســــتَعینُ

بِرَبِّــــکَ الرَّحمـــــانِ فاســـــتَعینوُا
لا أرحَـــــمَ مِنــــهُ وَ لامُعِــــینُ

مِـــن دَعـــوَةِ الخَلـــقِ نَعـــوُذُ باللـــه
لاحَـــــولَ لاقُـــــوَّةَ إلّا باللـــــه

لاتَـــــدعُ مَـــــن لایَملِـــــکُ قِطمیــــراً
لایَملِـــــکُ شَـــیئاً وَ لَـــو صَـــغِیراً

اُدعُ مُجیبــــــاً مالِکـــــاً قَـــــدیراً
بَـــــرّاً کَریمــــاً رازِقـــــاً خَبیــــراً

مِـــن دَعـــوَةِ الخَلـــقِ نَعـــوُذُ باللـــه
لاحَـــــولَ لاقُـــــوَّةَ إلّا باللـــــه

اُدعُ إلهـــــاً مُغنِیــــــاً حَمیـــــداً
عَـــــدلاً غَنِیّــــاً غـــــافِراً مَجیـــــداً

حَیّـــــاً قَوِیّـــــاً هادِیـــــاً رَشـــــیداً
رَبّـــاً رؤوفـــــاً مُبــــدِءًا مُعیـــــداً

مِـــن دَعـــوَةِ الخَلـــقِ نَعـــوُذُ باللـــه
لاحَـــــولَ لاقُـــــوَّةَ إلّا باللـــــه

قَــــد جـــــاءَ (شـــافی) مُســــتَعیناً بِاللـــــه

یَســـعی بِکُـــلِّ الجُهـــدِ فـــی دِیـــنِ اللـــه

وَیَطلُـــبُ التَّوفِیـــقَ مِـــن عِنـــدِ اللـــه

لانَصـــرَ لا تَوفیـــقَ مِـــن غَیـــرِ اللـــه

مِـــن دَعـــوَةِ الخَلـــقِ نَعـــوُذُ باللـــه

لاحَـــولَ لاقُـــوَّةَ إلّا باللــــه

بسم الله العلیم الحکیم

طـــوبی لـــک یـــا حجّـــة الرّحمـــان

یـــا داعـــیَ الخلـــق الـــی القـــرآن

یـــا مرشـــد الأمّـــة للســـعادة

یـــا هـــادی النّـــاس الـــی الجنـــان

یـــا قـــالع الجهـــل مـــن الصّـــدور

یـــا جـــامع الحکـــم مـــن الفرقـــان

نـــوّرت عـــین معشـــر الأســـلام

بیّنـــت حکـــم احســـن المیـــزان

دمّـــرت کـــلّ بدعـــة ضـــلاله

احرقـــت اصـــل الشّـــرک و الخســـران

قصّـــمت ظهـــر معشـــر الجهّـــال

اغلقـــت بـــاب اکثـــر الـــدکّان

جادلـــت کـــلّ مـــن بـــه عنـــاد

لا یقبـــل الحـــقّ مـــن الأنســـان

اعلنـــــــت أنّ الافتـــــــراق شـــــرک
لا یحســـــن لصـــــاحب الأیمـــــان

والمؤمنـــــون کلّهـــــم إخـــــوان
شـــــقاقهم کـــــان مـــــن الشّـــــیطان

ایّـــــدک اللـــــه لتلـــــک الـــــدّعوة
یجزیـــــک عنّـــــا اللـــــهُ بالأحســـــان

یحشـــــرک اللـــــه مـــــع النّبـــــیّ
وآلـــــه بحرمـــــة القـــــرآن

بخش هشتم:
متفرقات

فهرست بخش

درددلی منظوم، از سیّدی مظلوم

دل محزون و پر دردم به آه و زار میآید

غریق بحر غم گردیده بی غمخوار میآید

دلم از باد محنت چون درخت بید می‌لرزد

زبان در کام بند است و سخن دشوار میآید

وزد باد غم اندر بحر دل طوفان کند برپا

تنم چون زورق اندر موج ناهموار میآید

هیولای غم و اندوه بر من حمله‌ور گردد

درآندم چون به یادم دشمن غدّار میآید

چنان ظلمی شده بر من که نتوان شرح آن دادن

تن و جان و روان من از آن بیمار میآید

به زیر بار سنگین ستمها خم شده قدّم

حیات از بهرمن سخت است و ناهنجار میآید

جهان با این بزرگیهاش برمن تنگ وتاریکست

تنم از جان و جان از تن بسی بیزار میآید

دلم خون گشته از احباب نادان و حسد ورزان

که هر یک بر سر راهم بسان خار میآید

جفــا از جانــب اعــداء امــری عــادی و ســهل اسـت
ســـتم از جانـــب یـــاران تأسّـــف بـــار میآیـــد

خــدایا تــا بــه کــی مــن زیــر بــار ظلــم خــون گــریم
چــرا بــر مــن چنــین ظلــم و ســتم بســیار میآیـد

مگــر از درد و رنــج مــن نشــد آگــه کســی یــا رب
از اینــرو جــور بــیانــدازه بــر مــن بــار میآیــد

الا ای (شـــافی) مظلـــوم آه و نالـــه را کـــم کـــن
بلاهـــا و مصـــیبتها ســـوی احـــرار میآیـــد

توکّــل بــر خــدا کــن حسـبی اللــه گــو و صــابر بــاش
یقــین دنیــای فــانی سِــجن و بــیمقــدار میآیــد

تــو بــر ســعی و تــلاش خــود بیفــزا جهــدکن دائــم
تــرا فــوزی عظــیم از ســوی حــق در کــار میآیــد

بخــوان إن تَنصُــرُوا اللــه را ز قــرآن کــریم ای جــان
یقــین میــدان کــه نصــرت بهــر تــواین بــار میآیـد

تــو لــب از شــکوههــا بــر بنــد و راه بنــدگی پیمــا
کــه ایــن شایســته کــاری بــیشــک از ابــرار میآیـد

تــو در ســرّاء و در ضــرّاء بــر ســوی خــدا رو کــن
کـــه هـــر دو بهـــر مـــؤمن خیـــر و از غفّـــار میآیــد

اگـــر تیـــر بـــلا از آســـمان بـــر روی تـــو بـــارد،
ضـــرر هرگـــز مپنـــدارش اگـــر صـــدبار میآیـــد

مصـــیبتهای دنیـــا را تحمّـــل مـــیتـــوان کـــردن
بیـــا دیـــن در خطـــر افتـــاده کـــم انصـــار میآیـــد

غم دین را بخور از بهر اسلام و مسلمانی
گریبان چاک کن دشمن چو دد خونخوار میآید
سران کفر با هم متّحد بر ضدّ دین ما
علیه دین و قرآن جمله در پیکار میآید
سران مسلمین در اختلاف و غفلت و سهوند
چه تلخ است این بیان یا رب چو زهرمار میآید
تشتّت کرده آنان را ضعیف و ناتوان اکنون
زقول و فعلشان هر روز بد اخبار میآید
گروهی از مسلمانان غریق خواب و در غفلت
ولی دشمن چو گرگی در کمین بیدار میآید
گروهی دیگر عاشق گشته بر مال و مقام و زن
گروهی نیز در بند شیاطین زار میآید
گروهی لاابالی گشته سرگردان و حیرانند
گروهی نیز اندر بند استعمار میآید
گروهی دیگر از ایشان گرفتار خرافاتند
گروهی نیز خونین دل از این بازار میآید
گروهی هم بنام صوفی و درویش و اهل دل
طریقت را بهانه کرده بدکردار میآید
گروهی تحت عنوان تشیّع در جدال و بحث
شعارش لعن بر اصحاب و بر انصار میآید
گروهی هم بعنوان تسنّن در دفاع از حق
بفریاد آید از هر سو و در انکار میآید

گروهی در لباس دین ولی بی‌دین و بی‌ایمان
که انسان را از ایشان نفرت و هم عار می‌آید
به ظاهر پاک و دلسوز و امین و دادگر، امّا
به باطن دزد و خائن ظالم و بدکار می‌آید
گروهی هم از این اوضاع ناهنجار خون گریند
گروهی هم اسیر بند استحمار می‌آید
ربا و رشوه و ظلم و ریا و کذب و استخلاس
شیوعش در میان خلق از کفّار می‌آید
ز اوضاع مسلمانان چنان غمگین و دلخونم
تو گویی بر سرم هر روز و شب آوار می‌آید
عجب نبود اگر ازدیدگان خون جای اشک آید
که وضع مسلمین اکنون مصیبت بار می‌آید
خدایا ظلم و استبداد در دنیا شده حاکم
چه وقتی مهدی موعود خوش کردار می‌آید
چه وقتی او تولّد یا بدو حاکم شود بر ما
چه وقتی آن زعیم و سرور و سردار می‌آید
چه وقتی پرچم عدل آید و ظلم از میان خیزد
چه وقتی آن عدالت گستر غمخوار می‌آید
سر آمد عمر ما در انتظار عدل و آزادی
چه وقتی آن عزیز حیدر کرّار می‌آید
که تا خود را فدای خاک پای او بگردانیم
که او با زور و جور و جهل در پیکار می‌آید

عـدالت گسـتراند، ظلـم را از ریشـه خواهـد کنـد
کـه ایـن قـول فـریقین اسـت و در اخبـار میآیـد
خداونـدا بـه داد مـا مسـلمانان بـرس اکنـون
کـه ضـعف وجهـل و گمراهـی سـوی دینـدار میآیـد
خداونـدا تـو دیـن مصـطفی را یـار و یـاور شـو
اعانـت بهـر دیـن از سـوی آن دادار میآیـد
خداونـدا تـو (شـافی) را فـرو مگـذار و دسـتش گیـر
کـه او بـا قلـب پـر دردش بـه استنصـار میآیـد
تـو ایـن دلخسـته را زیـن درد ورنـج وغـم خلاصـی ده
بـرایش زنـدگی سـخت اسـت و ناهنجـار میآیـد

حکایت جانسوزی از مرگ که پنج بیت اول آن از کس دیگر است

بهـار عمـر مـی‌گـردد خـران آهسـته آهسـته
بـه مقصـد مـی‌رسـد ایـن کـاروان آهسـته آهسـته
نویـد خـوان الـوان جهـان هرگـز مخـور جانـا
کـه مهمـان کـش بـود ایـن میزبـان آهسـته آهسـته
بـه زیبـایی منـاز ای گـل کـه در ایـن گلسـتان چـون تـو
بسـی پـرورد و کشـت ایـن باغبـان آهسـته آهسـته
بـر ایـن بالانشـینها منـاز ای جـان کـه چـرخ دون
کشـد از زیـر پایـت نردبـان آهسـته آهسـته
کتـاب زنـدگی افسـانه‌ای شـیرین بـود امّـا
بـه پایـان مـی‌رسـد ایـن داسـتان آهسـته آهسـته

نهنگ مرگ بی‌شک بر تو ناگه حمله‌ور گردد
ترا بلعد بگیرد از تو جان آهسته آهسته
پس از مرگت به زیر خاکها مدفون شوی آخر
بپوسد جسم تو در آن مکان آهسته آهسته
یقین دان از پس مرگت فراموشت کنند ای جان
زن و فرزند و خویش و دوستان آهسته آهسته
در آن دم دانی این دنیا به یک ارزن نمی‌ارزد
امیدت منقطع گردد از آن آهسته آهسته
بیا (شافی) ز یاد مرگ خود غافل مشو یکدم
که آید بر سراغت مرگتان آهسته آهسته

در عزای مرگ وجدانها

در عزای مرگ وجدانها چسان باید گریست؟
در میان خلق؟ یا اندر نهان باید گریست
مرگ انسانها بود امری طبیعی لاجرم
در عزای مرگ وجدان بی‌امان باید گریست
مرگ وجدانهای مردم بدتر است از مرگشان
بر چنین مرگی چو ابر آسمان باید گریست
مرگ وجدانها اگر رخ داد عالم مرده است
روز وشب در این مصیبت با فغان باید گریست
در مصیبتها یقین صبر آیت ایمان بود
درچنین مرگ ومصیبت چون زنان باید گریست

هــر کــه وجــدانش بمیــرد قبــل از آن او مــرده اســت
قبــل مــرگش در عــزایش بــی‌گمــان بایــد گریســت
مُــرد اگــر وجــدان بمیــرد عــدل و آزادی شــرف
(شــافیا) در ایــن عــزا بــا جســم و جــان بایــد گریســت

با عشق وایمان می‌روم

دو ماه و نیم قبل از عزیمت برای تحصیل علوم دینی سروده شده.

مــن عاشــقم مــن عاشــقم بــر ســوی جانــان مــی‌روم
ازبــاده‌ی حــق سرخوشــم سرمســت وحیــران مــی‌روم
راهــی شــوم در راه دوســت آن ره کــه راه دیــن اوســت
تحصــیل علمــم آرزوســت بــا حکــم قــرآن مــی‌روم
مــن تشــنه بهــر دانشــم، زیــن تشــنگی در سوزشــم
در ســوزش و در سازشــم، بــا قلــب ســوزان مــی‌روم
گــه غــرق ایــن دریــا شــوم گــه نیســت و گــه پیــدا شــوم
چــون بلبلــی شــیدا شــوم مســت وغــزل‌خــوان مــی‌روم
ایــن خانــه و کاشــانه را ویــن خــویش و آن بیگانــه را
ویــن ملعبــی افســانه را مــن تــرک گویــان مــی‌روم
ای غافــل از شــور دلــم بــر مــن مگــو از درد و غــم
باشــد دل مــن همچــو یــم افتــان و خیــزان مــی‌روم
دل مــرده بــود انــدر بــدن شــد زنــده آمــد بــر ســخن
ماننــد بلبــل در چمــن مــن نغمــه خوانــان مــی‌روم

دل بـا دو صـد شـور و شـعف، چـون گـوهری انـدر صـدف

تحصـیل علمـش شـد هـدف، گـویی بـه رضـوان مـی‌روم

ای قبلـه‌گـاه محتـرم رخصـت بـده تـا مـن روم

افتـاده شـوری در دلـم بـا عشـق و ایمـان مـی‌روم

چشـم امیـدم سـوی توسـت، مـن را رسـان بـر کـوی دوسـت

تحصـیل علمـم آرزوسـت، جـان داده قربـان مـی‌روم

تـو ایـن دلـم را شـاد کـن، از درد و غـم بی‌یـاد کـن

وز ایـن قفـس آزاد کـن، سـوی گلسـتان مـی‌روم

گـر بنـده را رخصـت دهـی از لطـف در راهـم نهـی

حـق بخشـدت تـاج شـهی چـون سـوی یـزدان مـی‌روم

ای دل، تـو بـال و پـر گشـا، پـرواز کـن بهـر خـدا

دل دردمنـد و بـی‌دوا از بهـر درمـان مـی‌روم

دنیـای دون همّـت مـرا مشـغول خـود کـرده چـرا؟

مـن بگـذرم زیـن مـاجرا در بحـر عرفـان مـی‌روم

بـا پـا نـه بـا سـر مـی‌روم در راه حیـدر مـی‌روم

بـا شـمس اکبـر مـی‌روم هـم بـا دل و جـان مـی‌روم

(شـافی) رود بـر ایـن سـفر از خـود گـذارد ایـن اثـر

بـر مسـلمین باشـد خبـر از بهـر ایشـان مـی‌روم

کلّ نفس ذائقة الموت

«هـر کـه آمـد گـل ز بـاغ زنـدگانی چیـد و رفـت

عاقبـت بـر سسـتی عهـد جهـان خندیـد و رفـت»

چند روزی اندر این دنیای فانی عیش کرد
بی‌وفایی‌ها از این دنیا و اهلش دید و رفت

آدم و حوّا و نوح و مریم و زهرا چه شد
هر که ایّامی در این دنیای دون چرخید و رفت

موسی و فرعون و ابراهیم و نمرود و ثمود
نیک و بد اندر جهان، تخم عمل پاشید و رفت

هم معزِّی هم معزّی، جمله‌ی خلق جهان
هم من و هم دیگران و هم شما خواهید رفت

پس در این دنیای فانی هیچ کس جاوید نیست
هر که آمد پای خود را در کفن پیچید و رفت

رفت و رفتنهای خلق از بهرمان پندی عظیم
مرگ آمد پند را چون ابرها بارید و رفت

حکایتی عبرت‌آور و حیرت انگیز

شنیدم که مردی ز اهل طریق
به خلق خدا بوده بی‌حد شفیق

زنی داشت بسیار بدخو و زشت
سبک مغز و کم عقل و هم بدسرشت

همه قول و فعلش خطا و دغل
نکردی به فرمان شویش عمل

یکی گفتش ای مرد دین و خرد
ترا این چنین زن چگونه سزد

رهـــا کـــن تـــو ایـــن زوج بـــدکیش را
طلاقـــش بـــده وارهـــان خـــویش را

بگفتـــا طلاقـــش دهـــم َمـــن اگـــر
پـــس از مـــن شـــود زوج فـــرد دگـــر

بیـــــــازاردش آن ســـــــلیطه ورا
جهـــنّم کنـــد بهـــر او خانـــه را

بـــر ایـــن امـــر راضـــی نگـــردد دلـــم
همـــین امـــر مشـــکل بـــود مشـــکلم

از ایـــن واقعـــه پنـــد بایـــد گرفـــت
ز اخـــلاق آن مـــرد نیکـــو سرشـــت

خـــدایا ببـــاران صـــلاة و ســـلام
بـــر آن مـــرد خـــوش قلـــب و عـــالی مقـــام

عطـــا کـــن بـــه (شـــافی) تـــو صـــبر و ثبـــات
ببخشـــای بـــر او تـــو قبـــل الممـــات

وَ صَـــلِّ وَ سَـــلِّم عَلَـــی المُصـــطَفی
و آلِـــه وَ صَـــحبِهِ یـــا رَبَّنـــا

هر چه می‌خواهد خدایم آن شود

وای آن روزی کـــه دیـــن دکّـــان شـــود
دیـــن بـــرای آب و نـــان قربـــان شـــود

کـــار دیـــن افتـــد بـــه دســـت نـــا کســـان
جاهـــل آیـــد مفتـــی دوران شـــود

دیـــن شـــود از بهـــر آنـــان ملعبـــه
کـــاخ دیـــن بـــا دستشـــان لـــرزان شـــود

شـــرک بـــا توحیـــد آمیـــزد بـــه هـــم
موســـی آیـــد یـــار بـــا هامـــان شـــود

کـــس ندانـــد شـــرک یـــا توحیـــد چیســـت
اهـــل دیـــن و عقـــل در زنـــدان شـــود

ســـنّت و بـــدعت شـــود قـــاطی بـــه هـــم
حـــق بـــه زیـــر ابرهـــا پنهـــان شـــود

آرزویـــم در جهـــان ایـــن اســـت و بـــس
مقتـــدای مســـلمین قـــرآن شـــود

درد دیـــن در اهـــل دیـــن آیـــد پدیـــد
دردهاشـــان یکســـره درمـــان شـــود

هـــر مســـلمان هـــر زمـــان هـــر جـــا کـــه هســـت
در ســـلوکش تـــابع فرقـــان شـــود

محـــو گـــردد شـــرک و بـــدعت هـــم دروغ
بهـــر مـــؤمن شـــرع و دیـــن میـــزان شـــود

نفـــس و شـــیطان را کنـــد خـــوار و ذلیـــل
حـــق پرســـتی بهـــر شـــان آســـان شـــود

پیـــرو قـــرآن و هـــم ســـنّت شـــود
جســـم و جـــانش غـــرق در احســـان شـــود

بهـــر او گـــردد شـــریعت نردبـــان
بـــا عبـــادت ســـوی حـــق پـــرّان شـــود

وای آن روزی ریـــــا شـــــمعه دغــــل

بهــر هـــر درویـــش و صـــوفی نـــان شـــود

صــــوفی و درویـــــش را ره گـــــم شـــود

ســــحر و جـــادو بهرشـــان برهـــان شـــود

ایـــن دو قشـــر ســـاده بـــی علـــم و ســـواد

نـــاخود آگـــه تـــابع شـــیطان شـــود

شـــیخ و مرشـــد بهرشـــان گـــردد خـــدا

مـــؤمن از کردارشـــان نـــالان شـــود

شـــیخ و مرشـــد راههـــا را کـــج رونـــد

ایـــن مشـــیخت بهرشـــان دکـــان شـــود

از طریقـــــت از کرامـــــت دم زننـــــد

بهرشـــان کـــذب و ریـــا آســـان شـــود

دشـــمنی ورزنـــد بـــا هـــر عـــالمی

کـــار و بـــار بعضشـــان بهتـــان شـــود

دیـــن و دینـــداری شـــود مســـخ و خـــراب

اهـــل دیـــن حیـــران و ســـرگردان شـــود

مـــن هـــدایت خـــواهم از حـــق بهرشـــان

قلـــب مـــن از دردشـــان بریـــان شـــود

گـــر چنـــین باشـــد تـــن (شـــافی) مبـــاد

تـــا نبینـــد خلـــق بـــی ایمـــان شـــود

خـــواهش (شـــافی) بـــلا شـــک ایـــن بـــود

در ره دیـــن خـــدا قربـــان شـــود

مـــن چنـــین گـــویم چنـــین خـــواهم ولـــی
هـــر چـــه می‌خواهـــد خـــدایم آن شـــود

مخمسی در ضرورت اتّحاد مسلمین جهان و فوائد آن

مایـه‌ی عزّوسـعادت فـوز و نصـرت وحـدت اسـت
هـم کلیـد فـتح بـاب فضـل و رحمـت وحـدت اسـت
رمزخوشـبختی و مفتـاح سـیادت وحـدت اسـت
موجبـات ارتقـاء دیـن و دولـت وحـدت اسـت
باعـث خشـنودی اهـل دیانـت وحـدت اسـت

اهـل دیـن و عقـل بـی شـک طالـب وحـدت بـود
چونکـه وحـدت موجبـات کثـرت قـدرت بـود
مایـه رشـد و تعـالی رایـت رفعـت بـود
حاصـل فصـل و جـدائی ضـعف وهـم ذلـت بـود
آرزوی مـؤمن بـا دیـن و غیـرت وحـدت اسـت

معتصـم گشـتن بـه حبـل اللـه بـرای مسـلمین
اوجـب از هـر واجبـی باشـد بلاشـکّ و یقـین
اخـتلاف و تفرقـه بغـض و عـداوت جـور و کـین
در میـان مسـلمین باشـد خـلاف اصـل دیـن
مقتضـای دیـن و ایمـان هـم سیاسـت وحـدت اسـت

انبیـــا و اولیـــا را وحـــدت امّـــت هـــدف

ایــن هــدف بــوده هــدف از بهــر مــولای نجــف

بهـــر انصـــار و مهـــاجر تـــابعین وهـــم ســـلف

هــر کــه غیــر از ایــن بیندیشــد یقــین بــئس الخلــف

موجبـــات حفـــظ دیـــن و ملـــک و ملـــت وحـــدت اســـت

عـــدل و آزادی اخـــوّت شـــد شـــعار دیـــن مـــا

وحـــدت و صـــلح و صـــفا و دوســـتی و آئـــین مـــا

رحمـــت و رأفـــت رفاقـــت مقصـــد دیـــرین مـــا

ایــن حقیقــت روشــن اســت از گفتــه‌ی شــیرین مــا

مـــذهب و اهـــداف و قصـــد اهـــل ســـنّت وحـــدت اســـت

بـــار الهـــا هـــر کـــه دارد ســـعی انـــدر اتّحـــاد

از گزنـــد دشـــمنان دیـــن حـــق محفـــوظ بـــاد

طالبـــان تفرقـــه هرگـــز میـــان مـــا مبـــاد

گـــر بـــود جـــان و تـــنش هـــم خانـــه‌اش بربـــاد بـــاد

آیـــت لطـــف الهـــی بهـــر امّـــت وحـــدت اســـت

آرزوی قلبـــی (شـــافی) یقینـــاً وحـــدت اســـت

چونکـه وحـدت بهـر دیـن و ملـک و ملـت رحمـت اسـت

اخـــتلاف و هـــم تشـــتّت بـــین امـــت آفـــت اســـت

بـی شـک ایـن آفـت مضرّ شـرع و دیـن و دولـت اسـت

راز خوشـــبختی و رمـــز فـــوز و عـــزّت وحـــدت اســـت

شیعه و سنّی برادر با هم‌اند

بشنو از من این حقیقت را عیان
می‌کنم از بهرتان آن را بیان

سُنّی و شیعی برادر با هم‌اند
آگهان از این حقیقت آگه‌اند

هر دو را معبود باشد یک خدا
در دیانت نیستند از هم جدا

اشتراک هر دو در ماهیّت است
هر دو را در اصل دین سنخِیّت است

هر دو در صوم و صلاةحج و زکات
مثل هم اندر سُنن، در واجبات

هر دو را اهداف و هم خواهش یکیست
فرقشان در فرض و سنّت اندکی است

هر دو مثل دو برادر از پدر
هر دو را سودای دینداری به سر

شیعه و سنّی دو بال شرع و دین
دشمن کفّار و یار مسلمین

دشمن شرک و فساد و بدعتند
پیرو قرآن و شرع و سنّتند

لازم است اکنون بدانی شیعه کیست
هر که گوید شیعه هستم شیعه نیست

شیعه آن باشد که مانند علی
دوست دارد آل و اصحاب نبی

مصلح و دلسوز باشد بهر دین
اسوه‌اش باشد امیرالمؤمنین

طالب وحدت اخوّت باشد او
ضدّ تفریق و عداوت باشد او

تفرقه در نزد او باشد حرام
اتحاد مسلمین او را مرام

هم عدالت خواه باشد هم دلیر
هم حقیقت گو بود هم حق پذیر

در عمل در قول عادل باشد او
ناروا در نزد او سبّ عدو

نهی کرده سبّ دشمن را علی
این سخن در قول حضرت منجلی

شیعه‌ی پاک علی مرتضیٰ
دوست دارد آل و صَحبِ مصطفی

سنّی پاک محمّد مصطفی
دوست دارد شیعیان مرتضی

پیرو قرآن و هم سنّت بود
ضدّ شرک و ضدّ هر بدعت بود

بگذرد از مال و جان در راه دین
نفس و شیطان را زند او بر زمین

تـــابع حـــق باشـــد او در هـــر زمـــان
اســـوه‌اش باشـــد امیـــر مؤمنـــان

شـــیعه یـــا ســـنّی اگـــر شـــد غیـــر از ایـــن
او نـــه شـــیعی هســـت نـــه ســـنّی یقـــین

بلکـــه ره گـــم کردگـــانی غافلنـــد
بـــر کتـــاب و ســـنّت و حـــق جاهلنـــد

شـــیعه‌ی پـــاک علـــی مرتضـــی
کـــی کنـــد لعنـــت بـــه صـــحب مصـــطفی

آنکـــه فحّـــاش اســـت و لعّـــان شـــیعه نیســـت
ایـــن چنـــین فـــردی چـــه دانـــد شـــیعه کیســـت

آنکـــه گویـــد لعـــن اصـــحاب نبـــی
نیســـت و نبـــود شـــیعه‌ی پـــاک علـــی

لعـــن بـــر یـــاران پیغمبـــر کجـــا؟
شـــیعه بـــودن بهـــر آن حیـــدر کجـــا؟!

آنکـــه یـــاران نبـــی را لعـــن کـــرد
پـــس نبـــی وهـــم علـــی را طعـــن کـــرد!!

طعـــن بـــر قـــرآن و ســـنّت کـــرده اســـت
دشـــمنی بـــا کـــلّ امّـــت کـــرده اســـت

دشـــمنی انداختـــه در بینشـــان
ضـــربه وارد کـــرده او بـــر دینشـــان

ســـه خلیفـــه ربـــع یـــک قرنـــی مُـــدام
بـــوده‌انـــد بـــر آل و بـــر اصـــحاب امـــام

آن بزرگــــــان را چســــــان لعنــــــت کنــــــد
آنکــــــه او از شــــیعه بــــودن دم زنــــــد؟!
نهــــی کــــرده ســــبّ مشــرک را خــــدا
ســـبّ دشــــمن را علـــــیّ مرتضـــــی
ســـبّ یـــاران نبـــی بـــی‌شـــک حـــرام
خاصّـــــتاً بـــــر پیـــــروان آن امـــــام
آل و یـــاران نبـــی بـــا هـــم رفیـــق
خیرخـــواه همـــدگر، بـــا هـــم شـــفیق
خـــدمت دیـــن و نبـــی را کـــرده‌انـــد
گـــوی ســـبقت را ز امّـــت بـــرده‌انـــد
آن بزرگـــــان در ره دیـــــن خـــــدا
مخلصـــانی بـــی‌نظیـــر و بـــی‌ریـــا
جـــان نثاریهـــای ایشـــان شـــد ســـبب
بـــر عجـــم شـــد منتقـــل دیـــن از عَـــرَب
جـــان فشـــانیهای ایشـــان گـــر نبـــود
آل معـــدود نبـــی کـــی داشـــت ســـود
مدحشـــان گفتـــه خـــدا و هـــم رســـول
هـــم علـــیّ مرتضـــی: زوج بتـــول
مدحشـــان کـــرده خـــدا در ســـه کتـــاب
ذمّشـــان بـــی‌شـــک خطـــا و ناصـــواب
(رُحَمـــــاءُ بَیـــــنَهُم) در وصفشـــــان
(خَیـــرُ اُمَّـــت) گفتـــه حـــق در مدحشـــان

هم خدا راضی از ایشان هم نبی

هم مسلمانان عالم هم علی

ذمّ ایشان دشمنی آرد به بار

خاصّه ذمّ و سبّ اصحاب کِبار

اتّحاد و انسجام مسلمین

فرض و واجب بر تمام اهل دین

اختلاف و بغض و کینه هم حرام

حبّ وحدت یکدلی واجب مُدام

صلّ یا ربّ علی خیر الرسل

هادی الخلق الی خیر السّبل

و علی آله و صحبه اجمعین

وارحم اللّهمّ (شافی) یا معین

عرض حال خصوصی و مناجات به درگاه یگانه قاضی الحاجات

ای خدا ای خالق ارض و سما

ای بدست تو قدر ها و قضا

تو ز شرّ هر قضا و هم قدر

حفظ کن ما را و گیر اندر نظر

ظلم بی اندازه بر من شد روا

دردمندم درد من را کن دوا

از بلاتکلیفی و وعد و وعید

صبر پایان یافت و جان بر لب رسید

بـــیش از ایــــن طاقـــت نـــدارم خســـته ام
مـــن بـــه لطـــف و رحـــم تـــو دلبســـته ام

بـــر کلامـــــت مـــــن پنـــاه آورده ام
بهـــره هـــا و فیضـــــها زان بـــرده ام

مـــن بـــه تقـــدیر و قضـــایت راضـــی ام
لیـــک از قضـــاة خـــود ناراضـــی ام

تـــو وکیلـــی بهـــر مـــن، نعـــم الوکیـــل
احکـــم از هـــر حـــاکمی تـــو، ای جلیـــل

تـــو یقـــین بـــر حـــق قضـــاوت میکنـــی
حکـــم بـــر قســـط و عـــدالت می‌کنـــی

ســـرّو اخفـــی و عیـــان و آشـــکار
نـــزد تـــو یکســـان بـــود ای کردگـــار

بـــر قضـــاتم کـــن حقیقـــت را بیـــان
تـــا شـــود آگـــه ز اســـرار نهـــان

از دســـائس از تمـــام نقشـــه هـــا
تـــا شـــوم از بنـــد ویـــژه مـــن رهـــا

هـــم تعصّـــب هـــم حســـادت شـــد سـببب
از محـــرّم حـــبس گشـــتم تـــا رجـــب

مـــن گنـــه نـــاکرده در زنـــدان شـــدم
مـــتّهم بـــا قـــول بـــد خواهـــان شـــدم

گشـــته ام مظلـــوم چـــون یوســـف نبـــی
مونســـم قـــرآن بـــه هـــر روز و شـــبی

مونس جان و دلم قرآن شده
عشق من دلدار من هم آن شده
حفظ کردم هفت جزئی را از آن
این سعادت شد نصیبم این زمان
ای خدا بر حقّ قرآن کریم
حفظ کن ما را تو از نار جحیم
این فقیرت را ز بند آزاد کن
قلب پاک مسلمین را شاد کن
رَبَّنا إرحَم عَلَیَّ رَحمَة
خَلِّصِ اللّهُم (شافی) بَغتة

نعمت عظمیٰ و رحمت کبریٰ

دین اسلام ای عزیزان نعمت است
کفر و بی‌دینی بلاشک آفت است
نعمت عظمیٰ است دین مصطفی
رحمت کبریٰ است دین مصطفی
دین اسلام و مسلمانی یقین
رحمتی از سوی رب‌العالمین
دین نباشد، زندگی بی‌شک خراب
زندگی بی دین و ایمان چون سراب
هرچه نیکی باشد اندر دین ماست
اثم و عدوان اندر آن جرم و خطاست

درد دیـــن انـــدر دل هـــرکس نبـــود
در حیـــات و در ممـــاتش نیســـت ســـود

هرکـــــه را در دل نباشـــدِ درد دیـــــن
کـــی تـــوان گفـــتن مـــر او را مـــرد دیـــن

اهـــل دیـــن را درد دیـــن همـــراه او اســـت
جـــان و هـــم مـــالش فـــدا در راه دوســـت

اهـــل دیـــن را دیـــن او اصـــل و هـــدف
بـــا دیانـــت یابـــد او عـــزّ و شـــرف

اهـــل دیـــن بـــا دیـــن و دینـــداری خـــوش اســـت
ورنـــه جســـم و جـــان او در آتـــش اســـت

اهـــل دیـــن را درد دیـــن دردی نکوســـت
دیـــن و دینـــداری یقینـــاً عشـــق اوســـت

اهـــل دیـــن بـــر دیـــن و قـــرآن عاشـــق اســـت
عاشـــقی جانبـــاز و مخلـــص، لایـــق اســـت

اهـــل دیـــن را عشـــق دیـــن عشـــقی خـــوش اســـت
ایـــن همـــان عشـــقی اســـت آن عاشـــق کـــش اســـت

عاشـــق دیـــن بـــود حســـین ابـــن علـــی (رض)
شـــد شـــهید انـــدر ره حـــق آن ولـــی

شـــد حســـین بـــا جملـــه یـــارانش شـــهید
بـــا شـــهادت بـــر هـــدفهایش رســـید

خونبهـــای عاشـــق دیـــن، جنـــت اســـت
عـــزت و فـــوز و فـــلاح و رحمـــت اســـت

بـــا شـــهادت رفـــت حســـین انـــدر جنـــان

دوزخـــی شـــد شـــمر ملعـــون و ســـنان

بـــر حســـین و اهـــل و یـــارانش ســـلام

قـــاتلانش را عـــذاب حـــق مـــدام

عرض حال و مناجات به درگاه یگانه قاضی الحاجات در زندان سلامت رشت- گیلان ۱۳۸۹/۰۳/۳۱ هجری شمسی

بـــا کـــدامین جـــرم مـــن زنـــدان شـــدم؟

مـــتّهم بـــا قـــول بـــدخواهان شـــدم

مـــن ز تهمـــت‌هـــای واهـــی بـــی‌اســـاس

در تنـــور افتـــرا بریـــان شـــدم

مـــن نـــرفتم جـــز بـــه راه شـــرع و عقـــل

از حســـادت غـــرق در بهتـــان شـــدم

رهنمـــایم بـــوده قـــرآن و حـــدیث

خلـــق را داعـــی ســـوی قـــرآن شـــدم

خـــدمت دیـــن خـــدا بـــود عشـــق مـــن

روز و شـــب در جنـــگ بـــا شـــیطان شـــدم

یادگـــار مـــن مســـاجد مدرســـه

ایـــن ســـبب گردیـــده مـــن قربـــان شـــدم

خـــدمت مـــن ســـنّیان را شـــد گنـــاه

مبـــتلا بـــر درد بـــی‌درمـــان شـــدم

مذهب من شافعی و سنّی‌ام
متّهم با قول این و آن شدم
من شعارم برّ و تقوی بوده است
ضدّ اثم و ضدّ هر عدوان شدم
هم حسادت هم تعصّب شد سبب
توطئه کردند و در زندان شدم
بار الها این چه تقدیر است و حکم؟
من چرا سنّی در این گیلان شدم
امتحانم کرده‌ای من راضی‌ام
پس عطا کن صبر، من ویران شدم
گر خطایی بوده در کارم ببخش
عفو و بخشش را ز تو خواهان شدم
پیرمردم شصت و نه سالم شده
زیر بار ظلمها! داغان شدم
با چه جرمی حبس گشتم اینهمه؟
مبتلا گردیده من حیران شدم
از بلاتکلیفی و وعد و وعید
در تحیّر غرق و در نیران شدم
عالِمی بر اینکه من در راه تو
جان نثاری کرده بی‌سامان شدم
من ندارم در دو عالم جز تو کس
ای خدا دادم برس نالان شدم

قدّ من از بار غم گردیده خم
طالب آزادی و غفران شدم
بیش از این طاقت ندارم خسته‌ام
پیرم و بیمار و در خسران شدم
با وجود این خوشم در این مکان
از گناهان پاک و هم میزان شدم
(شافی) راجی و راضی بر قضا
خواستار لطف آن منّان شدم

من شاکرم خدا را مظلومم و نه ظالم

تلخ است زندگانی، در این فضای پرغم
جانم ز تن درآید، از درد وغصّه کم کم
از درد تیر تهمت، دل در تب است و در تاب
آید به گوشم هر دم از دل صدای بم بم
من زندگی نخواهم در این فضای نا امن
مرگ از برای من به، من کشته غمم غم
مهر و وفا نمانده صدق و صفا شده کم
آزادی و مروّت انصاف و رحمت هم هم
از جور این زمانه جانم به لب رسیده
مظلوم را نباشد یاری رسان و همدم
از رشک و از تعصّب تهمت زدند برمن
شد خانه‌ی وجودم ویرانه مثل بم بم

تـــرویج بـــرّ و تقـــوی دوری ز اثـــم و عـــدوان
الحـــق شـــعارمن بـــود در هـــر زمـــان و هـــر دم
پـس باچـه جـرم وعصـیان محبـوس گشـته بـودم
ایـــن درد بـــا کـــه گـــویم شـــد قـــامتم ز غـــم خـــم
خـــلّاق کـــل عـــالم دانـــی کـــه در چـــه حـــالم
بـــارد ز دیـــده و دل از غصّـــه اشـــک نـــم نـــم
خـــدمت بـــه ســـنّیان شـــد جـــرم بـــزرگ (شـــافی)
کـــاخ ســـتم خـــراب اســـت از آه ســـرد و ســـردم
مـــن شـــاکرم خـــدا را مظلـــومم و نـــه ظـــالم
داد مـــرا ســـتاند آن ذوانتقـــام کـــم کـــم

درد دلی منظوم، از سیّدی مظلوم

خـــدا می‌دانـــد و خلـــق خـــدا هـــم
کـــه مـــن مظلـــوم گشـــته بـــی گنـــاهم
مـــرا مظلـــوم گشـــتن عـــار نبـــود
بســـان یوســـف انـــدر قعـــر چـــاهم
خوشـــم از اینکـــه مظلـــومم نـــه ظـــالم
مـــرا معبـــود مـــن پشـــت و پنـــاهم
حســـین بـــن علـــی هـــم بـــوده مظلـــوم
ولـــی پیـــروز بـــوده در نگـــاهم
خـــدای مـــن عزیـــز و ذوانتقـــام اســـت
بســـازد کـــار خـــود را تیـــر آهـــم

کند ضایع یقیناً خائنان را
دعای صبحگاه و شامگاهم

ز تیر افترا ضایع نگردم
مرا لطف خدا دارد نگاهم

خدایم یار من اندر دو عالم
من از درگاه او یاری بخواهم

سپارم خویشتن را بر خدایم
وکیلم او، مرا کافی إلاهم

به تقدیر و قضایش راضی ام من
ز لطف و رحمت او رو براهم

حسادتها تعصّبها سبب شد
برایم دردسرها شد فراهم

رسیده عمر من بر شصت و نه سال
طریقم راست، نه در اشتباهم

ره من راه قرآن است و سنّت
از این رو من بلاشک بی گناهم

مرا شد حفظ قرآن شغل دائم
شده حفظش برایم تکیه گاهم

انیس و مونسم گردیده قرآن
بود ورد مساء و هم پگاهم

خداوندا به حق این کلامت
ببخشا مؤمنین را، بنده را هم

بود درخواست (شافی) از تو یا رب
کنی اسباب آزادی فراهم

درد دلی منظوم، از سیّدی مظلوم

بسم آن الله رحمان و رحیم
مهربان و کارساز و هم کریم
هر که را در دل نباشد درد دین
کی توان گفتن مر او را مرد دین
اهل دین از بهر دین جان می‌دهد
هستیش را در ره آن می‌دهد
می خرد بر جان و تن کرب و بلا
چون حسین بن علی در کربلا
جان فدای دین کند گردد ولی
مثل بوبکر و عمر عثمان علی
آن بزرگان درد دین را داشتند
پرچم توحید می‌افراشتند
در وجود این بزرگان بالیقین
همچو دریا موج می‌زد عشق دین
ذرّه‌ای زان عشق در جانم فتاد
درد دین را در دل من جا نهاد
من هم از آن عاشقان دین شدم
لاجرم مبغوض اهل کین شدم

مـــن مســـاجد هـــم مـــدارس ســـاختم
بـــر امـــور شـــرع ودیـــن پـــرداختم
خـــدمت دیـــن را نمـــودم روز و شـــب
شـــد بـــه مـــن تحمیـــل صـــد رنـــج و تعـــب
خـــدمت مـــن ســـنّیان را شـــد گنـــاه
زیـــن گنـــه شـــد روزگـــار مـــن تبـــاه
هـــر کـــه ســـنّی را کنـــد خـــدمت بـــد اســـت
خائنـــان را نمـــره ممتـــاز و صداســـت
خادمـــان در رنـــج و حرمـــان و عـــذاب
بهـــر آنـــان امـــن و آزادی ســـراب
یـــارب ایـــن چـــه شـــهر و چـــه ویرانـــه‌ای اســـت
ســـنّیان را شهرشـــان غمخانـــه‌ای اســـت
زنـــدگی در شـــهرمان چـــون زهـــر مـــار
تلـــخ باشـــد مانـــدنم در ایـــن دیـــار
در چنـــین شـــهری کـــه خـــادم کـــش بـــود
زنـــدگی تلـــخ اســـت و هـــم نـــاخوش بـــود
گـــر کـــنم خـــدمت مـــرا تهمـــت زننـــد
چـــاه در پـــیش و پـــس مـــن میکننـــد
امـــر بـــر معـــروف و نهـــی از منکـــرات
هســـت بـــر مـــن واجـــب از چنـــدین جهـــات
مـــن چگونـــه تـــرک ایـــن واجـــب کـــنم
از عمـــل بـــر آن چســـان دل بـــر کـــنم

در دو نوبت حبس کردندم سه سال
امن و آزادی برایم شد محال
من گنه ناکرده در زندان شدم
در تنور افترا بریان شدم
من نرفتم جز به راه شرع و عقل
هم مخالف بوده‌ام با ظلم وجهل
در ره قرآن و سنّت بوده‌ام
ضد شرک و جهل و بدعت بوده‌ام
من شعارم برّ و تقوی بوده است
دوری از اثم و ز عدوان بوده است
جرم من خدمت به دین و مذهب است
نه طمع در پول و مال منصب است
این روش از بهر من شد جرم من
بر سرم بارید باران مِحَن
تیر تهمت هم دروغ و افترا
سوی من از دشمنانم شد رها
عرصه بر من تنگ گردد در وطن
غرق گردم من ز امواج فِتن
توطئه تُهمت دسیسه‌ای خدا
از سوی دشمن برایم در خفا
طرح گردد دائما نا حق به زور
تا شوم از کار و از خدمت به دور

بار إلها من ندارم جز تو کس
تو به داد من برس ای داد رس

انتقامم را بگیر از حاسدان
از تمام ناکسان و مفسدان

طاقت و صبرم تمام است و تمام
تا بکی من خون خورم ای ذوانتقام

من به رحم و لطف تو دلبسته‌ام
زندگی سخت است و دیگر خسته‌ام

بار الها عاجزم من ناتوان
بنده‌ی درمانده‌ات را ده امان

دردمندم درد من را کن دوا
حاجت این بنده‌ات را کن روا

چاره ی کار من بیچاره کن
رحم و لطفی بر من دلپاره کن

پیرم و عمرم شده هفتاد و پنج
وارهان این بنده را از درد و رنج

بنده ی وامانده ات را دست گیر
جز تو یارب نیست بهرم دستگیر

تو بر این خدّام دین یاری رسان
نیست و نبود غیر تو یاری رسان

ای خدا ای خالق ارض و سما
بندگانت را نگهدار از بلا

دیـــن و دینـــداران خـــود را حفـــظ کـــن

ظلـــم و بـــدعت را بکـــن ریشـــه ز بـــن

(شـــافی) مظلـــوم را رحمـــی نمـــا

لطـــف کـــن بـــر او تـــو در هـــر دو ســـرا

صـــلّ یـــا ربّ علـــی خیـــر الرّسُـــل

هـــادی الخلـــق الـــی خیـــر السّـــبُل

و علـــی آلِـــه و صـــحبه اجمعـــین

و اغفـــر اللّهـــمّ (شـــافی) یـــا معـــین

فریاد مظلومانه‌ی دلی دردمند

دلـــی دارم پـــر از درد و پـــر از غـــم

کنـــد غـــم انـــدر آن طوفـــان چـــون یـــم

مـــرا تبعـــیض و هـــم جـــور زمانـــه

پریشـــان ســـاخته قـــدّم شـــده خـــم

إلهـــی تـــا بـــه کـــی از ظلـــم و تبعـــیض

شـــود دلهـــای مـــا ویرانـــه چـــون بـــم

خوشـــم از اینکـــه مظلـــومم نـــه ظـــالم

همـــین بـــر زخـــم هـــایم گشـــته مـــرهم

شـــوم مظلـــوم چـــون اجـــداد پـــاکم

نـــه چـــون شـــمر و یزیـــد و ابـــن مُلجَـــم

نـــه چـــون حَجّـــاج و ابـــن ســـعد ظـــالم

کـــه آنـــان را ســـرا انـــدر جهـــنم

مـــــرا مظلــــوم گشـــــتن عــــار نبـــود
اگـــــر چـــــه دائمـــــاً مظلـــــوم باشـــــم

ولـــــیکن ننـــــگ و عــــار از آن ظــــالم
بگیـــــرد دامـــــــنش را آه ســـــــردم

مـــــن آن آزاده ام حــــــق می‌پرســــتم
نـــه عبـــدم بهـــر دینـــار و نـــه درهـــم

ز اجـــــداد و نیاکـــــان خـــــدا دوســـــت
مـــــن ایـــــن آزادگـــــی را ارث بـــــردم

در ایـــن آزادگـــی گـــر خـــون خـــورم مـــن
غـــــلام ایـــــن و آن هرگـــــز نگـــــردم

مـــــنم آن (شـــــافی) مظلـــــوم و مغمـــــوم
خـــــودم را بـــــر خـــــدای خـــــود ســـــپردم

بخش نهم:
دوبیتی‌های برگزیده

یا رب تو چنان کن که ره حق پویم
در راه حقیقت روم و حق جویم
از لغزش و از خطا نگهدار مرا
نگذار که یک کلام ناحق گویم

***

یا رب تو مرا به سوی حق راه نما
بر کسب رضای خود هواخواه نما
آگاه نیم سود و زیانم در چیست
بر سود و زیان مرا تو آگاه نما

***

خداوندا به هر جایی که هستیم
فقط تنها تو را ما می‌پرستیم
به لطف و یاری‌ات ای هادی ما
همه بتهای خود را ما شکستیم

***

الهی بندگانت روسیاهند
غریق بحر عصیان و گناهند
تو آنان را ببخشا عفو فرما
که آنان غرق در اندوه و آهند

***

خــــدایا بــــی‌کســـم بـــر داد مـــــن رس
نــــدارم در دو عـــالم جـــز تــــو مــــن کـــس
تـــو بـــر ســـویم نظـــر کــــن مــــن فقیـــرم
تــــویی فریــــادرس، فریــــاد مـــــن رس

***

دوبیتی‌های توحیدی

شــرک و بــدعت خانــه دیــن را یقــین ویــران کنــد
اهــل خــود را در کــویر جهــل ســرگردان کنــد
خــرمن طاعــات آنــان را بــه آتــش مــی‌کشــد
فهــم آنــان را ســتاند خــالی از وجــدان کنــد

***

شــرک و بــدعت آفــت دیــن حنیــف مصــطفی اســت
هــر دو ضــدّ وحــدت و توحیــد و قــول مرتضــی اســت
ایــن دو بهــر بعضــی از مــردم چنــان عــادت شــده
گوئیــا ایــن دو مــرض یــک اصــل در دیــن خداســت

***

در حضــــور ربّ رحمــــان خــــواهش از عبــدش جفاســـت
احمقــــی و ابلهــــی و بــــاقلی هســــت و خطاســــت
خلــــق عــــالم جملــــه محتــــاج و فقیــــر و نــــاتوان
از فقیــــر و نــــاتوان درخواســــت حاجــــت نارواســــت

***

خوانـــدن غیرخـــدا در دیـــن حـــق شـــرکی جلـــی
ایـــن حقیقـــت از شـــریعت روشـــن اســـت و منجلـــی
غیـــر اللـــه جملـــه محتـــاج و فقیـــر و نـــاتوان
خـــواه پیغمبـــر بـــود او خـــواه مرشـــد یـــا ولـــی

***

هـــر کـــه روگردانـــد از حـــق خانـــه ویـــرانش کنـــد
در کـــویر جهـــل و ظلمـــت مـــات و حیـــرانش کنـــد
غـــرق در دریـــای کفـــر و شـــرک و بـــدعت ســـازدش
ســـلب ایمـــان گـــردد از او عبـــد شـــیطانش کنـــد

***

درد دل را بـــر خـــدا گـــو تـــا کـــه درمـــانش کنـــد
مشـــکلت را پـــیش او بـــر تـــا کـــه آســـانش کنـــد
رب تـــو ربّـــی رؤوف و مهربـــان اســـت و کـــریم
هـــر کـــه جـــز او را بخوانـــد غـــرق خســـرانش کنـــد

***

بـــرّ و تقـــوا پیشـــه کـــردن کـــار مـــردان خداســـت
اثـــم و عـــدوان بهـــر مـــؤمن هـــم یقینـــاً نارواســـت
بهتـــرین توشـــه بـــرای مـــرگ و قبـــر و آخـــرت
پیـــروی از ســـنّت و قـــرآن و شـــرع مصـــطفی اســـت

***

بعضی از اشخاص گوید من علی را چاکرم

دین و اهل دین را بی‌شک معین و یاورم

لیک در قول و عمل ضدّ علی و آل او

من چنین دیدم چنین دانسته بر این باورم

***

دین شده دکان و دکان دین شده

دین فروشی مکتب و آئین شده

سنّت و قرآن شده مهجور و ترک

اهل سنّت اهل دین غمگین شده

***

کم گفتن و کم خوردن و کم خوابیدن

با نفس و هوای خویشتن جنگیدن

این شیوه‌ی اهل علم و عرفان باشد

از ربّ جلیل خویشتن ترسیدن

***

به دنیا دل نبندد شخص عاقل

که دنیا بی‌گمان ظلّی است زایل

فریب نفس و دنیای دنی را

نخواهد خورد جز اشخاص جاهل

***

بنده بودن بردگان را تا بکی؟!
طعمه گشتن مر سگان را تا بکی؟!
پشت خم کردن به زیر بار ظلم
یار گشتن مردگان را تا بکی؟!

***

***

ز دست ظلم و ظالم هر دو فریاد
نخواهد رفت ظلم و ظالم از یاد
شود دنیا و عقبای ستمگر
ز آه و ناله‌ی مظلوم بر باد

***

سرورم مولا علی بی‌شک عدالت خواه بود
بر حقایق بر شرایع عالم و آگاه بود
ظلم و ظالم نزد او خوار و ذلیل و ناتوان
با عدالت با مروّت دائماً همراه بود

***

قیچلریم چوخ ششوب قاره اولوپدور
دَلینپدور پاره پاره اولوپدور
سوو گیشلر ضربتی بهتان اوخیندن
قلبیم گچمنن چوخ یاره اولوپدور

***

اللــــه بـــو ظلملــــره نیجــــه مـــن دوزیـــم
نیجـــه بهتــــان دیـــم اوزیمــــه اوزیـــم
اوزیمــــــه بهتــــــانی دیــــوپ دوزه‌رم
اوزگیــــه بهتــــان دیمــــه گــــه یـــوخ ســـوزیم

***

ســــبلان داغلـــــری منـــــی بـــــا ســــیپدور
امیـــــدیمی بـــــو دنیــــــادن کســـــیپدور
اللــــــه منــــــه ایمــــــانینن اجــــــل ویــــــر
طــــــاقتیم یـــــوخ اورگ اوقــــــدر اســــــیپدور

***

حماقــــــت دردینــــــه درمــــــان تــــــاپلمز
ســــولار اوســــتینده هرگـــــز خـــــط یـــــازیلمز
ازل گونـــــــده قلـــــــم هرنــــــه یازیپـــــــدور
یازیلمیشــــــــلر داهـــــــی هرگـــــــز پـــــــوزیلمز

(دوبیتی‌هایی در آتیه آورده شده از اشخاص دیگـر است فقـط جهـت مزیـد اسـتفاده ایـن دیـوان افزوده شده است)

پرســـــــتیدن دادگـــــــــر پیشــــــــه کــــــــن
ز روز گـــــــذر کــــــــردن اندیشــــــــه کــــــــن
بتـــــرس از خـــــــدا و میــــــازار کـــــــس
ره رســـــتگاری همـــــین اســـــت و بـــــس

از فردوسی (علیه الرحمه)

گـــر بـــر ســـر شـــهوت و هـــوا خـــواهی رفـــت

از مـــن خبـــرت کـــه بینـــوا خـــواهی رفـــت

بنگـــــر چـــــه کســـــی و از کجـــــا آمـــــده‌ای

مـــی‌دان کـــه چـــه مـــی‌کنـــی کجـــا خـــواهی رفـــت

از خواجه عبدالله انصاری (علیه الرحمه)

***

گـــر ذکـــر کنـــی ذکـــر زبـــان از همـــه بـــه

طاعـــت کـــه بـــه شـــب کنـــی نهـــان از همـــه بـــه

خـــــواهی ز پـــــل صـــــراط آســـــان گـــــذری

نـــان ده بـــه جهانیـــان کـــه نـــان از همـــه بـــه

از ابوسعید ابوالخیر (علیه الرحمه)

***

از ذکـــــر خـــــدا مبـــــاش یکـــــدم غافـــــل

کـــز ذکـــر شـــود خیـــر دو عـــالم حاصـــل

ذکراســـت کـــه اهـــل شـــوق را در همـــه وقـــت وقـــت

آســـــایش جـــــان باشـــــد و آرامـــــش دل

از تفسیر حسینی

***

دوری ز برادر منافق بهتر

پرهیز ز یار ناموافق بهتر

خاک قدم یار موافق حقّا

از خون برادر منافق بهتر

از ابوسعید ابوالخیر (علیه الرحمه)

***

امروز بهای هیزم و عود یکی است

در چشم جهان خلیل و نمرود یکی است

در گوش کسانی که در این بازارند

آواز خر و نغمه‌ی داوود یکی است

از کلیم کاشانی

***

خوب و بد در زمانه‌ی ما نیست

هر چه دیدم ز بد بتر دیدم

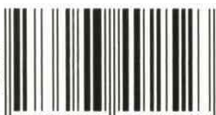
باطنش همچو پشت آینه بود

ظاهر هر که صافتر دیدم

از کلیم کاشانی

***

ISBN
9 786003 492523

